ENGİN ARDIÇ

# Şengül Hamamı

cep
anlatı

# ŞENGÜL HAMAMI

## Engin Ardıç

Cep Kitapları - 1989

# Engin Ardıç

Nokta ve Tempo dergilerinde "İzlenimler" sütununu, Sabah gazetesinde ise "Değinmeler" sütununu izleyen okurların yakından tanıdıkları bir isim.

Galatasaray Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi Siyasal Bilimler mezunu olan Ardıç önceleri Tiyatro, Yeni Dergi, Yeni Ortam, Politika, Cumhuriyet gibi dergi ve gazetelerde tiyatro ve edebiyat eleştirileri yazdı. Londra'da BBC Türkçe Yayınlar Servisi'nde program asistanlığı ve sunuculuk yapan Ardıç, Dünya gazetesinde dış haberler şefliği ve köşe yazarlığı yaptı.

Nokta dergisinde yayın danışmanlığı ve sütun yazarlığı 1988'e dek, iki yıldan fazla sürdü; bu yıllara ait izlenimlerinin ve yazılarının bir derlemesi ilk yapıtı olan Doğru Söyleyeni Dokuz Köyden... adlı kitapta yayınlandı.

Bir yıl kadar Tempo, Elele, Playmen dergilerine yazan Engin Ardıç, 1989 sonunda Sabah gazetesinde günlük köşe yazıları yazmaya başladı. Ayrıca PS haftasonu ekinde ve Kapris dergisinde de yazan Engin Ardıç'ın bir yıl içinde İslam Teksas'ta ve Kadın Suretleri adlı iki kitabı daha yayınlandı. Yaklaşık bir yıllık bir süre içinde üç kitabı da üçer baskı yapan Engin Ardıç'ın, kendine özgü üslubu ve mizah anlayışı, kısa zamanda bir "Ardıçkolik" çevresi oluşturdu. Elinizde tuttuğunuz bu kitap Ardıçkolikler için "exclusive" olan, hiçbir yerde yayınlanmamış "Şengül Hamamı"ndan alıyor başlığını...

# "Belden Aşağı Yazılar"a Dair...

Şimdi ben bu yazıları neden yazdım bakalım?

'Yazma" dediler, dost-ahbap, arkadaş, okuyucu... 'Yazsan bile yayınlama... En azından dergide bırak, kitapta toplama..."

Çünkü efendim, beni "düşürüyormuş". Desene, koskoca Engin Ardıç bu (!), eski Beyoğlu'ndan Filistin cephesine, SHP kongresinden Laz İsmail'e, Güney Afrika sorunundan turizm problemlerine at koşturan adam, bilgisini, duygusunu, düşüncesini harman edip kuvvet-i kalemiyye'sini mor mizaha bulayan büyük yazar (!)... Hem "Kadın Suretleri" derler bir kitabı da pek gürültü koparmış, yatıp kalktığı hatunları anlatması kimi çevrelerde hiç mi hiç hoş karşılanmamış...

Yakışır mı böyle belden aşağı yazılar sana?

Yakışır, yakışır. Bakın neden yakışır?

* * * * *

Söz konusu yazılar, Playmen dergisinde aşağı yukarı bir yıl süreyle her ay düzenli olarak çıkmıştı. Tıpkı, Kadın Suretleri'nin de kardeş dergi Elele'de yayınlanmış olmaları gibi. Daha "ciddi", siyasi miyasi yazılarım da her hafta Tempo'da boy gösteriyor, böylece, üç dergiye ayda altı yazı yetiştirme çabasıyla oflaya puflaya çala daktilo gidiyoruz; 1988, 1989 yıllarıdır.

Neden mi? Bir kere, ancak telif ücretlerini Hürriyet'ten aldığım "ücrete" katınca ay sonunu şöyle ıkılıp sıkılmadan getirebiliyoruz... Bu bir...

İkincisi, basbayağı zevk duyuyordum söz konusu "belden aşağı" yazıları döşenmekten... Nasıl Kadın Suretleri'nin okuru, şöyle bir yüzeyden tarayınca o yazıları birtakım aşna fişne öyküleri gibi algılıyor, üzerinde on dakika durup düşününce de kitabın aslında kadın-erkek ilişkisi denen o müthiş güzel, müthiş ilginç ve müthiş karmaşık olayı teşrih masasına yatırdığını anlayabiliyorsa, Şengül Hamamı'nı da, benim inadına ve de itliğine "belden aşağı" diye nitelemekte ısrar ettiğim örneklerine göz atınca, önce bunları belki de Emin Balamur tarzı "müsakeşe gırgırları" sanacaktır ya da ne bileyim, Louis-Charles Royer, rahmetli Suavi Süalp biçimi sululuklar deyin isterseniz...

Ama "ciddi" okuyucu... Haa, bakın, o ayrı. O, fakirin bu kez de cinsellik vadisine daldığını, Türk insanını, kadınıyla, erkeğiyle, hatta sevicisiyle, ibnesiyle, yüzyıllardır perişan eden, aklını fikrini kurcalayan, uykularını kaçıran, mutsuz, sinirli, öfkeli, hatta ruh hastası kılan dertleri ırgaladığını, en azından uçlarını şöyle bir kaldırdığını görecektir.

Göremeyen zaten alıp okumasın. Parasına yazık!

Çünkü çünkü, adına kabaca "cins sorunları" tabir edilen bu bela, Türk insanının başına tebelleş olan belki de en büyük yük, en önemli püsküllü ve daha yıllar yılı da çözüleceğe benzemiyor... Baskıların kalkacağı yok, o baskılar bir kalksa, sayısı hızla altmış milyonu geçip 2000 yılında doksan milyona vuracağı söylenen bu koca kitle, sokaklarda, köşe başlarında çiftleşmeye koyulacak... Şakası bile zehir gibi acı, gülünç gibi görünüyorsa da çok acı, çok, nedenlerine burada girmek belki boyumuzu aşar. İslam'dan, Osmanlı'nın altı yüz yıllık kapalı düzeninden, Cumhuriyet "püritanizminin" dangalakça sıkıntılarından şimdi dem vurmak istemiyorum, onlan haftalık siyasi haber dergilerinin "toplum ve yaşam" sayfalarında profesyonelce boy gösteren bilim adamları, bilim kadınları zaten çarşaf çarşaf anlatıyorlar.

İyi de, sonuç hep aynı. Suna Tanaltay'ından Çiğdem Kâğıtçıbaşı'sına, Haydar Dümen'inden Halûk Yavuzer'ine, Arşaluys Kayır'ından Nevzat Uçtum'una dillerinde tüy bitti. Anlatıp yol göstermekle olmuyor.

Bizimkisini de işte, onların yanında, belki bir tür Güzin Abla'lık say.

Ama şu söz konusu sorunlar o kadar vahim ki, Playboy'a ve Erkekçe'ye (Erkekçe'nin o eski düzenine) rakip olarak tasarlanmış Playmen dergisi, işin matrağı, daha "hafif yazılar, daha bir "Türk'e yakın" çıplak kızlarla pazar payının büyük dilimini kapmış, öteki ikisini sollayıp geçmiş bir aylık dergidir... Ve de, hadi açık konuşalım, Türkçe konuşalım, resmen "otuz bir çekmek" amacıyla alınıp bakılan bir dergidir...

Orada bile bizim şu yazılar ilgi gördü... Mapus damlarından mektup yazıp kitap isteyenler, orta sayfada yer alan zilli orospunun telefon numarasını soranlar, "sizin elinizde iyi karılar vardır abi, birkaçının adresini bize ücreti mukabilinde..." diye sızlananlar!

İşte bu durumda Türk milleti.

Ve, inanın, bu zavallı insancıklara kendi kendini elle doyurmanın yararlarını-zararlarını, kadının neresine ne yapmak gerektiğini,

eşcinsellerin de ikinci sınıf değil tıpkı kendileri gibi düpedüz insan olduğu gerçeğini anlatmak, onlara karınca kararınca, kırıntı da olsa bir şeyler öğretmeye çalışmak yabana atılacak bir girişim değildir. Bu zavallı kişilere Çemişkezek Belediye seçimlerini hangi partinin kazanabileceği üzerine sayfalarca ahkâm kesmek kolay, fiyakalı, ve de belki yazarın ününe ün, şanına şan katar, o vakit kimse de çıkıp "yakışmıyor Engin Bey size bu tür işler" diye ukalalık etmez ama... Gene de kimilerinin nazarında kötü kişi kesilmeyi seve seve kabullenip, kendi çapımda bir şeyler başardığıma, bir görevi yerine getirmeye çalıştığıma inanmak istiyorum.

Ha, bu arada, "hoşça vakit geçirtme" dozu da yüksek tutuldu elbette. Türk insanına güldürmeden bir şey anlatmak isteyen, boşa konuşur çünkü. Tecrübeyle sabit.

Haydi rastgele. Gayrısafi milli hasılayı, kişi başına düşen milli geliri arttırmanın, dış borçları ödemenin, sanayileşmeyi ve dengeli kalkınmayı, sosyal adaleti gerçekleştirmenin yanı sıra, Türk erkeğinin erkek, Türk kadınının da kadın olduğunun, kimliğinin, kişiliğinin, sorunlarının bilincine varması, "muasır medeniyyet seviyyesine" erişmek için önümüzde dağ gibi bekleyen bir dert, bunu gözünüzden hiç ırak tutmayınız.

* * * * *

Bir yazarın çıkıp ikide bir, "şunu demek istedim, bunu anlatmak istedim, niyetim şu, meramım bu idi" diye önsözler döktürmesi de çok kişiye garip gelebilir, öyle ya, Batı'da bu işi eleştirmenler üstleniyor, yeni çıkan kitapları okuyup inceleyip tanıtanlar...

Ama Türkiye, amansız ekonomi, siyaset, eğitim, sağlık, savunma, vesaire vesaire sorunlarının yanında, bel büken cinsel problemleriyle birlikte, bir başka mesele daha yaşıyor... Hiç yabana atılır gibi değil, çünkü bu cennet vatan, bu kurban olduğum memleket, eleştiri alanında, hiç de dangalak sıkıntısı çekilen bir ülke sayılmaz çok şükür...

Sağlıcakla.

# ŞENGÜL HAMAMI

Abüüü... Masaç yapam mı abüüü?

"Bana bak, bir tarafımı kırarsın, elinde kalırım, karışmam sonra..." dedim.

"Çıhma viir!"

"Saaar!"

"Sıhma portugal, greyfurut ney, cün tonüh alır mısığız sayın abüm?"

"Soğuk kola varsa içerim."

"Tepsi Gola viir!"

Evde "sular" akmıyordu. Beş gündür su kesik, boru mu ne patlamış biryerlerde, "tamirat" yapıyorlar. Haber eden yok. Başma gelene katlanacak, oturup birilerinin suyu salıvermesini bekleyeceksin. Bundan yirmi yıl "mukaddem", Paris'in hem de kıyıcığında oturduğumuz evin kapısına sabahın birinde belediye kırmızı kâğıt yapıştırmıştı da, merak edip incelemiştim, yirmi iki gün sonra falanca tarihte şu saattan şu saata kadar suyunuz kesilecektir, bildirir, özür dileriz... Gâvurun medeniyetine bak! Oysa bunun burası İstanbul, apartmanda oturuyorsun ama apartman, apartmandan çok gecekondu mahallesini andırıyor; Mecidiyeköy'de ciğerci dükkânı işleten dürzü, cebi az buçuk para görünce gelmiş altlı üstlü karşılıklı bilmem kaç daire almış seninkinin sağından solundan, sekiz aile, sekizi de birbirinden Allahlık, bir türlü biraraya gelip, kafa kafaya verip su işini halledemiyor, eve depo yaptırılacak da para bastırmaya yanaşan yok... Yan çiziyorlar, herifçioğlu akşamın bir vakti kapı aralığında, merdiven "otomatiğinin" kör kandil ışığında yüzüne baka baka sırıtıyor, canımğ, senğ de teneke ney ile dökünüvir Enginğ Beyğ!... Dışarıda sağanak kıyamet, ortalığı şarıl şarıl sel götürüyor, herkeslerin musluğundan sıcak suyu soğuk suyu şarıl şarıl, bizim boruda tıs yok.

Kalktık hamama gittik.

* * * * *

İnsanın aklıma neler üşüşüyor, şimdi şu kol demiri işlemeli ağır kapıyı itip sıcağa giriversem karşıma harmaniyeli birtakım herifler çıkacak, kendi aralarında da ya eski Yunanca, ya klasik Latince görüşüyorlar,

ortada kocaman havuz, yüzenler, serilmiş yatanlar, sırtını omuzunu kolunu bacağını ovduranlar, ağırlık kaldıranlar, ip atlayanlar, güreş edenler, felsefe tartışanlar... Kısacık kesilmiş saçları alnına perçem perçem yapışmış Julius Caesar gibi, sivri burunlu birtakım adamlar... İçerisi bir Roma hamamıdır, tepidarium'u, caldarium'u yerinde, ılıklığı, sıcaklığı, soğukluğu ayrı... Keselenirken şiir okunuyor karşılıklı, yataklarına uzanmış yemek yiyenler, bıldırcınlı domuz kızartması, jambonlu kavun, Marsala şarabı... Yağlı ellerini de hemen önlerinde diz çöküp bekleyen zenci kölenin kıvırcık saçlarına siliyorlar!...

Ortalıkta boyalı çocuklar dolanmaktadır, Osmanlı'nın o eski hamam hastalığı taa Roma'dan kalma, yaa! Ergenliğe yeni girmiş oğlanlar bunlar, saçları sarışın, gözleri sürmeli, dudaklar gereğinden fazla kırmızı, anadan üryan geziniyorlar, pelerinlerini, sandallarını elbet çıkarmış olacaklar... Fesüphanallah! Ardıç kuşu kendine gel, burası, senin gideceğin hamam, ya Cağaloğlu, ya Galatasaray, Roma'nın göbeğinde Caracalla Hamamı değil ya...

Şengül Hamamı hiç değil... Hemen Allah muhafaza buyursun. Amin.

* * * * *

Loşlukta çınlayan nalın sesleri çocukluğumu hatırlatıyor; erken inen kış akşamlarını, uçlarını kör lambaların aydınlattığı, içinde toz toz kömür dumanları savrulan sokağın açıldığı çarşı hamamını, (Ömer Seyfettin, kulakların çınlasın), dışarının kar ayazından hamamın nemli sıcaklığına girişi, kirli çamaşırların çöpe atılacak gereksiz ve boş bez parçaları gibi çıkarılması, o bir türlü belde durmayan, bir ucunu çektiğin zaman öbür ucu gevşeyen peştemal düğümü, kimbilir kaç yüzyıldır ıslana ıslana son derece tehlikeli bir tuzak olmuş kaygan mermerlerin üzerinde takunyalarla titrek titrek atılan adımlar (şimdi artık "Tokyo" giyiliyor)... Kurnaya çarpan yamrı yumru, bir zamanlar bakır, artık teneke, tas sesi... Bir türlü ayar edilemeyen musluklar, sıcağı açsan kaynıyor, soğuğu açsan buz kesecek, ikisini dengede tutmak kimbilir kaç yıllık "hamamcılık tecrübesi" ister, su düzgün değil, musluğun içinin kenarından kenarından kaçamak akıyor, önce kaim, sonra sivri bir ok gibi...

Peştemalı çözüp apışaranda öne arkaya toplamak, usturubuyla oturmak ayrı hüner. Tellak kafanı sabunlarken nefesini ayarlamak, keseye sırayla hangi kolunu, hangi bacağını uzatacağını bilmek, sabun sabun köpüren lifin pütür pütür okşamalarına bırakmak kendini... Tellak, çıkışta yazdırman, bahşişini de kime vereceğini unutmaman için adını hatırlatıp, "sıhhatler olsun" yerine "saatler olsun" deyip

giderken, kafana fazladan birkaç sabun daha sürebilmek için sabunu bırakmasını tembihlemek (dalgaya düşersen kaşla göz arasında yokolur, "gusul abdestini" alıp çıkmak zorunda kalırsın)... Haa, tabii, lifle sabunlama faslı biterken herife hatırlatıp bolca köpüğü apışarana püskürttürmek (o bölgelerin temizliğini kendi başına yapmak zorundasın ahbap)... Tependeki tokmağa asılı yeni, temiz, serin peştemalı, usulüyle abdestini alıp giymek, sonra "şartlamak", takunyaları, ayaklarını, kurnayı, sağını solunu...

"Sancının" karşısına bitkin oturmak sonra... Daha doğrusu, sancının soğuktan gelmesini bekleye bekleye bir süre titremek! Bitmez tükenmez kurulanmalar, ağzını burnunu ovdurmalar, yukarıda bir daha, bir daha, en sonra da Tepsi Gola ile Toka Gola arasında seçim yapmak!...

Göbek taşı muhabbetini unuttuk, kubbeden şıpır şıpır, inadına tam da gözünün üstüne, burnunun ortasma damlayan soğuk sular... Sıcakta eriyen, açılan, kabaran kirleri uyuz it gibi kaşımak babam kaşımak...

Eskiden pek yoktu, şimdilerde "masaç" da yapıyorlar; hergelenin "masaç" dediğini, Tokat işi adam dövme say... Burası Tagar Jimnastik Salonu değil ki, alt tarafı çarşı hamamı, öyle "bilimsel" milimsel "muamele" beklersen hava alırsın, senin dayanma, direnme gücün, bir de karşında dikilen bala ve armuda düşkün sevimli yaratığın kol kuvveti oranında dayak yiyeceksin, "masaç" dediği bu! Sonra da üzerine çıkıp yürüyor!

Ama iyi gelir, onu da yabana atmayalım. Dişini sıkar, bu da geçer yahu tevekkülüyle katlanırsan, hamamdan yeni doğmuş çocuk gibi çıkıyorsun, sanki zıpkın!

Cağaloğlu'nda Cengiz iyidir, Galatasaray'da Turan... Muameleleri mükemmel, şiddetle tavsiye ederim (!) Muamele dediğim, kesesi, masajı... Siz ne anlamıştınız peki?

Dedim de, aklıma neler geldi... Bak şimdi:

* * * * *

Meşhur meseldir, kadm kazık kadar oğlunu hamama götürmüş de, hanım hanım, bunun babasını da getir demişler...

Kadınlar hamamı, kafamda, son derece sisli. Hatırlayabildiğim hiç de güzel denemeyecek iki üç tombul meme, birkaç göbek, bir iki iri kalça. Kadınlar hamamında nerede güzel kadın? (Yahu, bütün Türkiye'de toplam kaç tane var ki?)... Cümle müşteri, say ki

Playmen'in "Komşunun Kızı" sayfasından fırlamış, ama erbabı da diyor ki, böylesinin keyfi bambaşkadır, nasıl olsa ulaşamayacağın, erişemeyeceğin "rüya kadınlarla" uğraşmaktansa, yambaşında, elinin altında, uzansan senin olacak kadınlar daha bir gerçek, daha makul, daha iç gıcıklayıcı oluyorlar!... Bilmem, olacak iş değil ya, bir kadınlar hamamına kazara giriverseniz, işte içeride böyle memesi sarkık, gerdanı düşük, kıçı fazla geniş, beli kalın, bacağı yamuk kadınlar göreceksiniz, kocakarıları hiç saymıyorum, hani o eskiden, topuğu pembe "tazeleri" önlerine katıp hamama sabahtan giren, akşam ezanıyla çıkan acuzeleri... Hazırlık üç gün önceden başlıyor, o zaman sinema-tiyatro yok, kenarı işlemeli bohçalar, lavanta kokulu çamaşırlar, keseler, kalıp kalıp sabunlar, taslar, tıkırtılı nalınlarla... Karılar üç gün de evde hasta yatıyorlar hamam üzerine, can mı kalır? Tansiyonu yirmi ikiye fırlayan ayrı, hamam cümbüşü üzerine kıllı herifi çekemem deyip aman bana bir şeyler oluyor dümeniyle kocasını yanına yaklaştırmayanlar...

Siz cümbüşü asıl Enderunlu Fazıl Bey'e sorunuz. Kendisi, eski Osmanlı kulağı kesiklerinden ki, feleğin çemberinden geçmiş, şeytanın yattığı yeri bilir, anasının donunu pazarda satar bir hergeledir... İşbu namussuz, hicri bin yüzlerde, yaniya on ikinci yüzyılda, miladi, bizim yeni hesapla on sekizincide yaşamış olup, zamamnın hızlı kulamparalarından!... Lâkin, İstanbul'un "karı" işlerini de ballandıra ballandıra anlatıyor. Bir sürü "nâme"leri var, biri de "Zennanâme", "Kadınlar Kitabı"... Bunun bir oğlanı varmış, bir gün demiş ki, Fazılcığım, şehlevendim, civanım, bana öyle bir kitap yaz ki hangi milletin kadını neyin nesidir bileyim... Fazıl'dır, yavrum ben kadından anlamam, benim işim seninle diyecek oluyor, oğlan ossaat ağlamaya koyuluyor ki elma gibi yanaklarından inci gibi gözyaşları akıta ve de Kulampara Fazıl'da hoşafın yağı kesile, içi eriye! İmdi, işbu " Zennanâme" nin "chapter"larından biri, kadınlar hamamını anlatıyor...

Hergele Fazıl, sanki çok anlarmış gibi, kadınlar hamamında iş tutan "ablacı karıları" bir saymış dökmüş, divitinden bal damlıyor...

Önce, bir "saptama": Fazıl diyor ki, karı milleti hamam işinde öyle dayanıklıdır ki, sabahın köründen gecenin yarısına kalsa yorulmaz, bıkmaz, daha da kalmaya can atar. Haklısın Fazıl, ben de aynı düşüncedeyim.

İki yüz küsur yıl önceki ninelerimiz, sırmalı bohçalarıyla hamamın kapısmdan içeri süzüldükçe, tutkunlarının gönlüne yumruk tıkarlarmış, çünkü, yürüyen kadehlere benzerlermiş haspalar, billur gibiymişler! (Bugün de aynı işi Rumeli Caddesi'nde görüyorlar, iyi

havalarda).

Natır denilen tellak karılar, bu nazeninlerin etrafında binbir işveyle dönüyorlar, bunlar önce evlerinin, sonra da gövdelerinin perdesini yırtıp kapağı hamama atmış hatunlar ki, edada, kıvırmada ve de kadın kadma iş tutmada üstlerine yok! Fazıl öyle diyorsa öyledir. Müşterinin fistanını binbir işveyle çıkarır, çıplak vücutların saçtığı loş ışıkla hamamın nurlanmasını sağlarlarmış. Göbek taşının çevresi güneş gibi parlıyor, karıların yanına yanaşan çarpılıyor, eriyor... Ayaklarında iki karış nalın, alt tarafına ince peştemal sarılmış, ama peştemalın adı var kendisi yok say, her bir şeyler meydanda! Fazıl diyor ki, göğüslerindeki turuncu memelerle pembe cimcimeleri bir renk cümbüşü gibidir! (Fazıl da iyi ki oğlancı ha, bir de heteroseksüel olsa ne halt edeceğiz?)...

Tabii, diyor, hepsi güzel değil o kadar, ince beli kıl gibi âfet-i devrân, âfet-i sûzân yanında, karı kılığına girmiş mandalar da çimiyor! Memeleri taa fercine kadar sarkmış acuzeler, tuluma benzer devanaları da var...

Kurna başında şerbet içiyorlar, oh, yarasın, kimi sabundan kandil uçuruyor da kimi saçaklı keseyi çenesine bağlayıp erkek taklidine yatıyor... Bu, az sonra başlayacak cümbüşün peşrevi, zurnada olmazsa da cümbüşte olur peşrev çünkü... Fazıl Efendi kendini tutamıyor, "hamam artık ferç pazarı olmuştur" deyiveriyor, bugünkü dilde, Öztürkçe'de bunun karşılığı, "bilmemne tarlası"...

Zurna yerine, derisi aşınmış def getiriyorlar, karılardan en kaşarlısı, "fahişelik merdiveninin en son basamağına çıkmış olanı" Fazıl'ın deyimiyle, ortaya geçiyor, başından ayağına kadar her yanını kıvır kıvır kıvıra kıvıra oynamaya koyuluyor, öbür zilliler de ona uyuyorlar... Derken, o karı eline bir peştemal alıyor, bunu kıvırıp kıvırıp kalın örgü yapıyor, fercinin önüne tutup zeker gibi sallamaya başlıyor! Vay anasını sayın okuyucular!

Bu karı ne yapıyor Fazıl Efendi?

"Karı, erkeğin zekerine özenmiş Engin Bey oğlum..."

Derken birden kıyamet kopuyor, karılar saç saça baş başa itişmeye başlıyorlar... Eh, adı üzerinde, karılar hamamı ya... Ortada neden yok ama, eline nalın geçiren karı, erkek arslan gibi meydanaatılıyor... Artık küfürün bini bir para... Bakalım, iki yüz yıl önce ninelerimiz ne gibi küfürler ediyorlarmış:

"Külhana git külhani!..."

"Bre arsız cani..."

"Liman iskelesi gibisin... Her gelen demir atar sana..."

"Züğürt kocana bak, iki çıplak yakışır bir hamama..."

"Herif gitti, atıldı mı pabucun dama?"

"Sen terlik bile olamazsın benim ayağıma..."

(Peki be Fazıl Dede, bunlar böyle kafiyeli mi küfür ediyorlar, yoksa sen oğlana beğendireyim diye kaleme mi kuvvet verdin? Ah dede bey, sen gel, bir de iki yüz yıl sonrasının karı küfürlerini işit... Senin aaazını caaart diye yırtarım orrrr çocccuuuu, diye bağıran Karaköy malı görmedin hiç, vallahi korkar da iki yüz yıl öncesine kaçarsın gerisin geriye... Ah dedeciğim ah...)

Efendim, tam burasında natırlar araya girip, "maaşaallah, maaşaallah" diye diye karıları ayırırlarmış! Karılar sakinleşsin diye yağlar getirilir, vücutlar ödağacı ve amberle yoğurulur, kimi oooh, kimi bayıldım el aman dermiş... Cariyesi olan camekânlı bölmede akşama kadar çene çalıp, yiyip içip vakit geçirir, ayakta duracak hali kalmazmış... Natırbaşı paydooos diye bağırınca da söylene söylene doğrulup güç bela evin yolunu tutarlarmış... Binbir nazla, ağır aksak!

* * * * *

İşte böyle, hamamın dağınık ışıklı neminde çınlayan tasları, tıkırdayan takunyaları dinleye dinleye rahmetli Fazıl Efendi'yi andık, aklımıza bir başka "nâme" düştü, bu da "Dellaknâme", tam adı "Dellaknâme-i Dilküşâ", Gönüller Açan Tellaklar Kitabı... Bunu arkeoloji kazılarından bulup çıkaran derin hergelelerden efendi biraderimiz Murat Bardakçı'yı gel de anma şimdi Tellak Cengiz'in güçlü kollarında! (Aman Allah, bana bir şeyler oluyor, aman oğlum kendine gel, tü tü tü, üstüme iyilik sağlık...)

Üç yüz yıllık bir elyazması, eski harflerle, sararmış solmuş yaprakları nice şenlikli işler gizliyor... Yazarı, Hamamlar Kethüdası Derviş İsmail Efendi... Yani, Osmanlı İmparatorluğu Hamam İşletmeleri Genel Müdürü Sayın İsmail Derviş... Yazılış tarihi, sıkı durun, 1687!

(Hulki Aktunç kardeşimiz şimdi bunu okuyorsa şırakkadak düşüp bayılacak inşallah... Onun başlıca ilgi alanlarından biridir, hamamlar kethüdalarının serüvenleri... Ayıltmak için tuz ruhu değil, cümle Selim İleri, Murathan Mungan, ille yattığı yer cennet olası Hüseyin Rahmi'lerden ordu gerek... Hulki! Evli barklı, çoluk çocuk sahabısı

adamsın, yakışıyor mu sana bu işlerle ilgilenmek, hadi biz bekârız!...)

Derviş İsmail Efendi, umum İstanbul'da kaim dört yüz sekiz hamam, pardon "hammam" ile, bunlarda çalışan tastamam iki bin iki yüz otuz bir tellak üzerine kaleme aldığı eşsiz eserinde akıl almaz bir işlerden ve de akıl durduran bir işlerden söz açıyor.

Bu tellaklardan Yemenici Bali adında, "sevgi dalında açılmış gonca gül, göğüs kafesinde yavru bülbül" bir herif, bu İsmail Efendi'nin dostu olurmuş!... İsmail Efendi, hicri 1096, miladi 1685 yılında Hamamlar Kethüdalığı'na tayin olunmuş (o zaman başka nereye tayin olacaktı, Başbakanlık Danışmanlığı gibi kurumlar daha yok ortada), işte bu Yemenici Bali, görevi devraldığının ilk günlerinde, nergis gibi gözlerinden kanlı yaşlar dökerek yanına geliyor, "efendi baba hazretleri" diyor, "düzülmek canımıza yetti gayrı!" (Ben İsmail'in yalancısıyım, laflar aynen onun laflarıdır, hemen tepki göstermeyin de fakirin günahını almayın)...

Bu Bali oğlan, Tophane'deki Kapdan-ı Derya Kılıç Ali Paşa Hamamı'nda çalışırmış... (Hamam bugün de yerli yerinde, Karaköy'den Necati Bey Caddesi yoluyla Tophane'ye gidin, sağdadır, biraz içerlek kalmış şimdi yolun yanında, çeşmeden hemen önce, geçerken Bali ile İsmail'in ruhlarına birer Fatiha okuyunuz, sevaba girersiniz, bakın, dikkat isterim, hamama girip yıkanın demiyorum, hiçbir garanti vermem, sorumluluk kabul etmem! Hele sesiniz bet, kulağınız da yoksa, sonra gelip de bana, senin öğüdünü tuttuk, ama Çakıl'da sahneye bile çıkamadık demeyin...)

Bali, henüz girmiş on beş yaşına... Güzellik tâcı başındaymış, İsmail nam günahkârın gönül kuşu da yemenici oğlanın samur kaşına konmuş! İsmail kulamparası öyle diyor. (Osmanlı'da da maşallah kulampara genel müdürden geçilmiyor!... Neyse, cumhuriyet genel müdürleri hiç olmazsa bu açıdan sağlam!...)

Efendi baba demiş, beni bu hamamdan kurtar. Subaşı, yani o zamanın İstanbul Emniyet Müdürü, bunu defterli etmiş... Deftere yazılmak fena ihvanlar, deftere geçti mi defterli oluyorsun, deftere kaydın düşüldü mü yandın ki bittin say... Fazladan, bir de oğlanın kıçına, "orta malı oğlanıdır" diye, eski yazıyla kızgın damga basmış!

(O zaman Coca Cola şişesi, elektrik dinamosu, Filistin neyin askısı yok, yıl alt tarafı 1687)...

İsmail Efendi gökte aradığını yerde bulmuş. Öyle belirtiyor. Garip oğlanı subaşıyla hamamcının elinden kurtarmış, evine almış.

Tütüncülüğünü yapıyor gösterip geceleri "döşek yoldaşlığı" edermiş... Vay genel müdür vay!

Günün birinde, Bali'dir, "Bir kitap yazsan da içinde bizim adımız da geçse, bu yalan dünyada kendimizden bir eser bıraksak" demiş. Bunun üzerine İsmail Efendi de Dellaknâme'yi yazmaya karar vermiş.

(İyi ki öyle demiş... Hey gidi Bali, üç yüz iki yıl sonra kulakların değilse de artık kalmamış kemiklerin çınlıyor mu?... Bak, gerçekten ölümsüz olmuşsun işte, tam kırık yüreğinin dilediği gibi, bu yalan dünyada senden bir de iz kalmış... Üstelik o menhus Kılıç Ali Paşa Hamamı da yerli yerinde!)

* * * * *

İsmail Efendi, yekûn iki bin üç yüz yirmi bir parlak tellaktan on birini seçmiş, yaptığı eleme sonucu... Bunları sırayla anlatıyor... En başta, elbette, Bali!

Güzellik, cilve, terbiye, nezaket ve bağlılık ondaymış. Saçı sünbül, gamzesi gül, bakışı cellat, kirpiği hançer, göbeği ışık damlası, baldırı gümüş sütun, ayağı kalıp, kâkülü ibrişim destesi, kalçası billur kâseymiş!

Ulan seni namussuz İsmail Dede...

Bu oğlan, ayağında nalınla hamamın bahçesinde tavus gibi koştururmuş...

Yeniçeri Ocağı'nm 59. ortasının acemilerinden, Tophane'de yemenicilik yapan bir ustanın çırağıymış önceleri. (Orta, bizim şimdiki bölük oluyor. Bu 59. Bölük pek namlıdır, bunlar askerliği çoktan boşlamış, işi bir yandan esnaflığa, bir yandan rakıya şaraba esrara, bir yandan oğlancılığa vurmuşlar; İsmail Efendi diyor ki, "padişahın kullarının yüzkarası olan 59. Bölük'te şeytan suratlı eşkıya takımı, Tophane'nin cehennem zebanileri ve de cümle kalyoncu erazili Bali'nin firuze kâsesini ejderha gibi demir kazıkla oyarlardı!")

O vakitler Tophane kıyısında gemilerin altları ziftlenir tersane vardır, buranın yakınında evi bulunan Darıcalı Gümüş Ali adında bir it, bir akşam ezan vakti yoluna çıkıp oğlanı kolundan çekiveriyor... Bunun arkadaşları, gemici tayfasından Zehir Ahmet, Tophaneli Kürt Halil ve dahi birkaç serseri evde alesta beklerlermiş, İsmail Efendi, "Bali'nin bal çanağına eşek arıları gibi üşüştüler" diyor... Sabaha kadar üzerinden geçip anadan doğma oynatmışlar!...

Emniyet Müdürü, pardon, Subaşı Ağa, duymuş ki gecenin olmadık saati Tophane'de bir evde erazil âlemi var, baskını basıp oğlanı altta yatarken almış, deftere kaydedip kıçına da damgayı yapıştırmış...

Bali de, artık beni hamam paklar deyip, gitmiş Kılıç Ali Paşa Hamamı'na, usta bir tellağın elini öpüp peştemal bağlamış ve dahi "kısa zamanda şöhret bulmuş"...

İsmail Efendi, fiks menü içkisiz tarifeyi de veriyor: Vizite yetmiş akça! Yirmi akça da hamamcı alıyor, cem'an doksan akça... İsmail Efendi, "farkı neyse vereceksin" diyor ekstra serviste: "Kulampara, o gece nöbette olan tellağın, haydiin sabah olduuu, diye bağırmasından sonra da devam etmek isterse, bir doksan akça daha bayılacak!"

Yemenici Bali faslını şöyle bağlamış: "Temiz yüzlü, gönül bülbülü bir kınalı kuzudur. Günde üç kereden fazla vermez."

Bir de Ürgüplü İsmail varmış. Müşteri arasında, kısaca "Kız Softa" sanıyla anılıyor. Medreseliymiş. İmam-Hatip'li yani!

Zalpaşa Medresesi'nde okurmuş, o zamanlar daha Darvin Kuramı ortaya atılmamış olduğundan, çocuk işte fıkıh, hadis, tefsir gibi dersler görüyor, bir yandan da ÜSYS sınavlarına hazırlanıyor harıl harıl herhalde... Bunun Ürgüp'ten hemşerisi Dağlı Hüseyin derler pis bir herif varmış, yatılı okuldan izine çıktığı hafta sonları bunun evinde kalıyor. Hüseyin de, "hemşeri becermek iyidir" diyerekten üçüncü gelişinde çocuğun defterini dürmüş! (Bu benim görüşüm değil, İsmail Efendi böyle diyor, İstanbul'a 1687'de gelen taşralı bu merkezde, 1989'da gelenler aynı kanıda mı? Lütfen bana bildiriniz ey kâriyun-u kirâm!)

İsmail Efendi ekliyor: "Maslahatı son derece büyük olduğundan, zavallı İsmail kan revan içinde kalmış".

Gece olanlar ertesi gün duyuldukta, Hüseyin memlekete kaçmış, İsmail de medreseden ayrılıp sokağa düşmüş. Helvacı esnafından Telli Hasan Ağa adında bir hergele bunu çırak alıp tezgâha oturtuyor... Bir yıl kadar İsmail gündüz tezgâhta, gece Hasan Ağa'nın kucağında oturup duruyor, lâkin İstanbul'un namlı oğlancıları kokuyu almış, ustasının yokluğunda müşteri kılığında helvacı dükkânına gelip gitmeye, bıyık burmaya, hediyeler vermeye, çocuğun aklını çelmeye başlamışlar...

İsmail birkaç ay boyunca bahçe, bostan, bekâr odası, hamam dolaştıktan sonra, Karakuş admda bir başka namussuzun pençesine düşmüş. Karakuş bunu Yıldızbaba Hamamı'na götürüp peştemal bağlatıyor, İsmail ustalardan ders görüp müşteri koynuna alışıyor...

Gündüz ücreti tam yüz akçaymış, epey pahalı... Gece tarifesi, sabaha kadar üç kereden fazla olmamak üzere gecesi iki altın, üç seferden fazlası her artı sefer için yüz akça daha. Kimi zaman müşteriyi beğenir, para istemezmiş ama, Hamamlar Kethüdası, siz siz olun, hamamcının manosu yirmi akçayı ödemeyi unutmayın, olay çıkmasın sonra, diyor.

Bir de Seyis Ali derler, sakalı yeni bitmiş, güçlü kuvvetli bir tellak varmış. Kethüda Efendi Hazretleri yazıklanıyor, "kendi değerini bilmeyerek boğaz tokluğuna hammal ve kapıcı haytalarına uçkur çözerken hamam çıplağı oldu" diyor... Piyalepaşa Hamamı'nda çalışır, "seçkin kişilere tokmakçılık yaparmış"... Ortağı da meşhur Kalyoncu Süleyman... Bir günde kırk kişinin işini gördüğü hamam siciline kaydedilmiş... (Sicile bak sicile! Bugün olsa bilgisayara geçirirlerdi)...

Lâkin, Seyis Ali vaktinden önce, genç yaşta Hakk'ın rahmetine kavuşmuş, 1687 yılında çoktan rahmetli olmuşmuş, çünkü günün birinde önde gelen kişilerden birinin efendi oğlunu Tophane Tersanesine çekip zorla livata etmeye kalkışınca, hamamdan peştemalıyla çıkarıp o durumda, çocuğu becerdiği yerde incir ağacına asıp sallandırmışlar... İsmail Efendi, "işini çabuk gören, temiz tellaktı, yazık oldu" diyor. Mevla rahmet eyleye...

* * * * *

Bu kim? Kınalıkuzu Firuz!

El ve ayak parmakları kınalı, Arnavut asıllı, gözleri kanlı bir delikanlıymış... (Arnavut asıllı okuyucular kusura bakmasınlar, biz Kethüda Hazretleri'nin yalancısıyız, bakın, Ürgüplüler hiç alındılar mı?)

Firuz Arnavutluk'tan kalkıp İstanbul gurbetine geliyor, Çardaklı Hamam'da tellaklık eden bir hemşerisinin yanında kalıyor, daha o gece Arnavut tellak Firuz'a caaart diye... Ertesi günü Firuz'un beline peştemalı bağlamışlar, hamama giriş o giriş... Eline kese, sabun, leğen ve lif verip sanatını tarif etmişler, üst tarafı Firuz'un ferasetine kalıyor...

"İyiliksever kulampara biraderlerimiz", kethüda böyle diyor, Çardaklı Hamam'a gittiklerinde Firuz'u çağırıp el öptürürlermiş, göze girmek isteyen "hamam eşkıyası" hemşerisi Arnavut da, "efendim biz bununla ortağız, ortaklık gereği oğlanın başını tutmam gerek" deyip Firuz'un boynuna kol kemendini atınca, "Kınalıkuzu'nun kâsesi nur topu gibi meydana çıkarmış"... İş bitince, Firuz su dökünüyor, boy abdestini

alıyor bir güzel, sonra da müşterinin elini öpüp "gene beklerim ağam" diye yolcu ediyormuş, "bahşişini ve de livata ücretini aldıktan sonra" elbette. Söylendiğine göre, ortağı olacak alçak Arnavut, çocuğun bütün parasını pulunu elinden alıyor, zırnık koklatmıyormuş...

Bir de Altınbaş İskender var... Bu da Arnavut! Fatih devrinde isyan eden Ünlü İskender Bey soyundan gelirmiş... (Kastaryotoğlu, Kastriyotis diye geçer, kuzum Arnavutluk Büyükelçisi, ne olur siz de alınmayın)... Hatta, İsmail Kadare bunun romanını da yazdı da her bir dile çevrildi, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin önde gelen edebiyat eserlerinden diye biliniyor, romanın adı "Yağmurun Davulları" dır, bizim meslekdaş Arnavut İsmail, milli kahramanları İskender Bey'in torununun Mahmutpaşa Hamamı'nda dübürünü dövdürdüğünü bilse ne yapardı acaba?)

İskender'in mekânı Mahmutpaşa, bu hamamın bugünkü ortaklarından da, fakirin ruh gibi ahbabı Avukat Necmi, bir de dayısı Hurşit!... Biz de iyi yerde tezgâh kurmuşuz ha... Bak nereden nereye... Şu Necmi bana ne zamandır kalk gidelim bizim hamamda bir keselenelim derdi de, içimden bir ses aman ha diye uyarırdı, Allah korumuş!

Mahmutpaşa Hamamı'nın sahibi, o zaman, Uzun Süleyman Ağa... İskender'in seferine doksan kuruş alıyor, yirmi kuruş da hamamın komisyonu. Gecesi üç yüz kuruş, o da üç kereden fazla yaptırmamak kaydıyla... Tarife, bugünün İstanbul Belediyesi'nin üçüncü sınıf kebapçı tarifesinden bile adaletli ve de düzenli, üçü geçmek isteyen, Kethüda'nın deyimiyle "üç defayı mütecaviz fişek atmak isteyen", her fazla sefer başına iki yüz elli kuruş ödeyecek... Yahu bunlar çok yüksek fiyatlar, o zamanın iki yüz elli kuruşu, bugünün iki yüz elli bin lirası! Ama tarife kesindir, tartışılmaz, ve de kazık atmaya kalkan esnafı subaşı ağa maazaallah hamamın önünde yatırıp falakaya çeker, 1689'un belediye düzeninin darısı, 1989'un Şehremini Doktor Nurettin'in başına!

Keşmir Mustafa var, sonracığıma... Babası külhancılık yapar, çingene, anası karılar hamamında hizmetçiymiş bunun, göbek taşında, kurna başında "düşe kalka" büyümüş, alnı kara, "altı ak" bir tellak! Kulağında gül, alnında kâkül, yanağı ustura tutmaz... Kethüda Efendi Hazretleri diyor ki, "çingene olmasına rağmen tokgözlüdür, müşterinin cömertliğine ölçü olmaz, ağanın eli tutulmaz diye domalır, bekâr yiğitlerin gönlünü hoş eder"...

Viyana kapılarına dayanan şanlı atalarımıza bak!

* * * * *

Öyle ya, bütün bunlar, Viyana önlerinde Alaman tokadı yiyip gerisin geri döndüğümüz tarihten ancak, hepsi topu beş yılcık sonranın işleri. Bizim dedeler bakmış ki Viyana hikâye, namlı tellaklara yönelmişler, işte Peremeci Benli Kara Davut... Üsküdar'da, Kolluk Hamamı'nda çalışıyor. Çok uzun boylu bir yiğitmiş, gece gündüz bey, ağa, efendi "tokmaklar"mış, yalın ayak, kaltaban âvâredir diyor İsmail Efendi. Müşterisi bildik biriyse, "ağam, efendim, sultanım, Kara Davut'un yetti" deyip livataya başlarmış, tanımadığı biri çıkarsa elini ayağını ovuşturup yukarı çıkar, maslahatına el atarmış... Müşterinin o taraklarda bezi yoksa, "ağam, bunda utanma olmaz, emret, seni memnun edeyim" der, bu arada peştemalının kenarını hafifçe aralamasına ne buyurulur? Müşteri yanılıp da el atıp tutarsa, "hemen yüzüstü çevirip bir hamlede işini görür"... Heyvah ki heyvah!

Kara Davut, Sultan Dördüncü Murat Han'ın silahtarlarından Mustafa Paşa'nm kapıcısı Bursalı Kız Cafer'in oğlu Saraç Ahmet Bey'e de özel ilgi gösterirmiş... Ahmet Bey'e âşık düpedüz, bütün parasını da ona yediriyor, "ama" diyor Kethüda İsmail Efendi, "oğlanı da şakır şakır becerir"!

Cemi cümlesinin ruhuna el Fatiha... Bunlar ne zamanın işleri, bunlar üç yüz yıl öncesinin işleri...

* * * * *

Defterliler arasında bir de Kalyoncu Süleyman var elbet. Çok uzun boylu bir yiğitmiş bu, "âdem ejderhası". Trabzonlu! (Anaaaa, fakir de Trabzon doğumlu yahu! Vah sefil Ardıç kuşu ettin mi kendine edeceğini, attın mı golü Kaptan Şenol gibi kendi kalene?)

Bu Kalyoncu Süleyman, "döşekte o kadar cilveler yaparmış ki, olursa o kadar olurmuş". Bir gün Hasköy İskelesi'ne gelip Ali Paşa Kahvehanesi'nin önünde bir duruş durmuş, cümle Hasköy kulamparasının yüreğine ossaat ateş düşmüş, "acep bu oğlanınki ne menedir" diye milleti bir düşüncedir almış, kahvede kendi halinde kahvesini içmekte olan Piyalepaşa hamamcısı Haşan Ağa, "bu demir gülle topuklu oğlanı", "tamam, bana böyle bir yiğit lazım" deyip sevgi göstererek kandırmış ve hamama götürmüş.

"Terbiyeli bir tokmakçıdır" diyor rahmetli kethüda. Peştemalı perde diye asar, uzan beyim, ağam, efendim, dermiş, bacaklarını bir ovayım... Sonra pençeyi baldıra atıyor, kıvamına gelince müşterinin ayağını öpüyor, "sultanım, işte gör, nefsim uyandı, artık cömertlik senden, kerem et, gel muhabbet edelim" dermiş ve deeee, "kibarca, yavaş yavaş" şaaparmış... Hay ceddine rahmet kethüda efendi... Sen

1687'de değil 1987'de yaşayacaktın ki umum Nobel mükâfatını katır yüküyle toplayıp savuşacaktın!

"Bu hüner ancak bu itte" imiş... Livata tamam olunca ayak öpüp izin ister, bahşiş almazmış. İsmail Efendi, hamamda tokmakçı esnafı bir seferine yüz kuruş alır ama, bu Süleyman'a üç yüz kuruş verilse azdır, buyuruyor. Gece tarifesi dört yüz elli kuruşmuş, aradaki zararı oradan kapatıyor. "Umumiyetle kendisi de alta yatar" ve, "efendim, kerem et, bunun tadı altlı üstlü çıkar" dermiş.

"Kabuğu soyulmuş bir yiğittir vesselam" diyor kethüda!...

* * * * *

Kim kaldı? Hamleci İbrahim... Fidan boylu, melek huylu, kâkülü sırma telli, incecik belli, eli ayağı dilber, dudağı şeker, göbek çukuru sünbül gibi, bir içim su tellakmış. Bunlar da gene kethüdanın tanımları.

Ah of etmeyerek, "gençlik gayreti ile bir tamam alırmış", kendisi aslen Giresunlu! Memleketten kopunca Gümrük İskelesi Çarşısı'nda berberlik yapan Salih Çavuş'un yanma çırak giriyor, bu sırada tersane eşkıyasından Deli Kürt namıyla maruf Zındancıbaşı Haso Ağa buna ilgi duymuş. Haso kapkara kıl içinde bir herifmiş, amma oğlanın gönlü onda, eh, göz görmüş gönül sevmiş, bir yandan da Zındancıbaşı buna yangın... Nihayet bir gün, "gel sana zindanları gezdireyim" diye kandırıp götürüyor, oğlanın da rızasıyla fiili livata ediyor, lâkiiin, olay duyulmuş, berber Salih Çavuş çırağı kapının önüne koyunca çocukçağız da ne yapsın, Azapkapı'da Yeşildirek Hamamı'na tellak yazılmış... Anaa, bu da duruyor, Karaköy-Perşembepazarı üzerinden giderken Unkapanı Köprüsü'ne değil de Saraçhane'ye dönün, hemen orada!...

Yeşildirek Hamamı'na o zamanlar umum sandalcı, mavnacı esnafı, tersane yiğitleri, kalyoncu itleri muntazaman devam ediyorlar, kethüdanın deyimiyle "zincirlerini kırmış kızıl kulamparalar"! (Komünist falan değiller, deyim öyle, lafın gelişi işte...)

İbrahim, her çağırıldığında hamle ettiğinden, adı hamleciye çıkmış. Seferi iki yüz kuruş, gecesi üç keresi bin kuruş, gece başına üç sefer toptan alıyor, müşteri isterse her fazla sefer başına da iki yüz elli. Aklınızda bulunsun.

* * * * *

Bizim namussuz kethüda, dipnot olarak ekliyor: "Allah'ın izniyle hamamcılar kethüdası olunca, Hamleci İbrahim'i Yeşildirek'ten çıkarıp

evimizde göğsümüze bastık ve de Yemenici Bali'ye döşek yoldaşı yaptık... İki oğlanın altlı üstlü muhabbetleri başka türlü bir şeydir..."

Vay dürzü vay!

* * * * *

Bir kaldı Sipahi Mustafa Bey, bir kaldı Karanfil Hasan. Sipahi Mustafa, önceleri bir kadı efendinin gönül eğlencesiymiş, Mudurnu Dağı'nda Karadomuz denen eşkıyaya satmışlar, o da gözünün yaşına bakmamış, "kümbetine demir kazık çakmış". Karadomuz çetesi efradından Nursuz Ali, Yorganyüzüoğlu, Çiçekli Mustafa ve Kalay-ı Hasan gibi uğursuzlar da o gece Sipahi Mustafa Bey'in "ortasından geçiyorlar, o nazlı oğlanı perişan edip yürümeye gücü kalmayınca da bir hana bırakıp gidiyorlar"...

Hanın odabaşısı Davut adında bir deyyus, "oğlanın merkezini bulmuş", aç kurdun kuzuyu koruması gibi geceleri kendi döşeğinde yatırmış ve de "kamış kalemi hokkaya batırmış". Sonra başkente getirip Fındıklı'da Müftü Efendi Hamamı'na okutuyor. Kethüda belli ki tecrübeyle konuşuyor, "kıl kadar hatası yoktur, hile ve şeytanlık yoluna sapmaz, yattığında müşterisi yolundan sapmaz" buyuruyorlar... Sonra, Karun kadar zengin Gümrükçü Emini Hasan Efendi, Mustafa'yı hamamdan çıkartıp evine alıyor, oğlan da vefalı, artık efendisinden başkasına uçkur çözmekten vazgeçip "evinin kadını" oluyor. Kethüda dedemiz buyuruyorlar ki, "benzeri oğlanları cümle dolapçı, arabacı, seyis, hamal, haberci gibi herifler şakır şakır becerirlerken, Mustafa Bey kimseye parmak ucuyla bile dokundurtmaz".

Bir de Karanfil Hasan. Bakın, o, ünlü Şengül Hamamı'nın biricik gülüdür. "On beş yaşında, alışverişi kurna başında" bir dilber ki, şimşir boylu, cilve ustası. Haşan, Ayvansaraylı Kız Yusuf denen "haramzadenin" sevgilisi, tersanede çelik çomak oynarken Hasan'ın uçkuruna el atmışlar, "gümüş kümbetine, bal çanağına eşek arısı üşüşür gibi üşüşmüşler", hamamcılar da bunu işitince önünü kesip, "aman oğul, subaşı duyarsa deftere geçersin, senin için tek çıkar hamamda soyunmak" deyip akıl yoluna çekmişler... O da, Şengül Hamamı ağası Uzun Bekir Ağa'nın elini öpüp peştemal giymiş. Bekir Ağa, Hasan'ı öyle beğenmiş ki, getirenlere, "bu karanfili nerede buldunuz" deyû sual eyledikten oğlanın adı Karanfil kalmış!

Bekir Ağa, Hasan'ı iki yıl hamamın kahve ocağında saklayıp gün ışığına çıkarmıyor, amma velâkin, bir gün keselenmekte olan iki yeniçeri hergelesi oğlanı keşfedip, bre nabekâr hamam ağası, ne iştir, paramıza geçer hükmü, hamamda oğlan gizlemek hiç olmaz, taşra

çıkarıla, her kaç akçaysa bir tamam ödesek gerektir deyüp bıçaklarını çekiveriyorlar... Bekir Ağa da, eh, önünde sonunda olacağı buydu, vara müşderüye soyuna deyû ferman verince...

* * * * *

Aman aman, neme lazım, kalkalım kurulanalım, "hususi ve münferit odalarda soyunup yıkanma kese sabun dahil" yedi bin cumhuriyet lirasını bastıralım, tellak tayfasının bahşişi her neyse ödeyip tatlı canı vakitlice hamam taşrasına atalım... Konu gayetle tehlikeli ki akla ziyan hey ihvanlar, konu yaman! Ziyade oyalanırsan sefil postu deldirmek muhtemel, Şehremini Tabip Nurettin marifetiyle defterli olup enseye şaplak çekilip peştemal bağlanmak da, yıl 1689 değil 1989 ama, burası İstanbul, ne olur ne olmaz!

# AYŞE'NİN DONU

Valla abi, sizi bilmem ama ben bayılırım... Lâkin, iyiden iyiye paspal olacak!

"Kalitelisi" yaramaz, tadı tuzu yoktur, bir yandan Muzır Kurulu'nu, bir yandan dini bütün müşteriyi kollayacağım derken iş gidip gidip "ve sonra genç adam ceketini çıkardı, nokta nokta"ya varıyor. Pek pek de, genç kadm ihtirastan alev alev yanan dudaklarını aşk susuzluğuyla genç adama uzatıyor, işte hepsi bu.

Emin Balamur Yayınları öyle miydi ya? Yıl 1970 dolaylarıdır, kaldırımlarda açık açık satılıyor bunlar, naylon torba içinde, fiyatı beş eski liradır "o zamanın parasıyla"! Az para da bellemeyin ha, o zaman bizim pederden haftadan haftaya çarptığımız haftalık on lira.

Başlıkları bir âlemdi: Hepiniz bilirsiniz canım, okumuşsunuzdur, yaşınız tutmuyorsa da duymuşluğunuz vardır! Fırıncının Kızı... Sıcak Sıcak... Kaymak Tabağı... Kayıkçının Küreği... Et Kokusu...

Kaymak Tabağı rahmetli Server Bedii'nindir, daha doğrusu Server Bedii takma adıyla yazan Peyami Safa'nın, kendisi gayetle muhafazakâr, milliyetçi, dini imanı bütün bir sanatkâr olup boş zamanlarında maişet derdiyle belden aşağı varakpâreler kaleme alırdı, bu sağcı milletinin büyük yazarı böyle, küçüklerini varın siz hesaplayın!

Şimdi geçmiş zaman, tam hatırlamıyorum, karıştırıyor olabilirim de, bunların kimisi de film ismiydi, Alkazar Sineması'nda, Alemdar'da oynar... Üç film, matineler devamlı, içinde parça da var abi... Var abi, var! Başlıyor! Filmi elli altı kere görmüş olduğunuz için, "önemsiz" bölümlerinde fuayede cıgaranızı içebilir, "orası" geldiği zaman yeniden içeri girebilirsiniz... Eski kulağı kesikler hangi matinenin tam saat kaçmda orasının geleceğini bilirlerdi, iki on beşe girmişsen tam iki kırk yedide salonda olacaksın! Adımını attığın yere de dikkat et, kayıp düşmeyesin... (Anlayana!)

Bu, Alkazar, ya da İnci, ya da Rüya sinemaları zagonudur, Alemdar'da ya da Şehzadebaşı'nda Ferah, Milli, Hilal, Yeni benzeri salaşlara takılıyorsan, icabında çift kâğıtlı sarmak olanağın da var, annadın mı? Günahları boyunlarına, locaya kötü kadın atanlar, etini buranlar, baldırını memesini mıncıklayanlar, daha daha fazlalık yerlerini dışarı uğratıp kadına "hand job" yaptıranlar da görülmüştü bir tarihte

buralarda... Gene günahları boyunlarına, Şengül Hamamı'ndan oğlan getirip sarmaş dolaş film seyredenlere bile rastlandı derler...

İşte abi, bunlar böyle bir yandan eski Osmanlı geleneklerini yaşatmaya uğraşır, bir yandan dişlerinin arasından "Sabahleyin kakız ettim, âynaya bakız ettim, baktım kelle çok harman, Tophaneli Osman'a gidiz ettim, arpa yularız ettim, hık, gogoyu alız ettim, çarşafa sarız ettim, zıvanasını takız ettim" türküsünü çağırır, bir yandan iş becerirken, bir yandan da o dehşetengiz otuz iki kısım tekmili birden filmlere ara sıra bakıyorlardı... Hatunlar akla ziyandı, Edwige Fenech, şu kara saçlı, etine dolgun, akça pakça tenli Fransız orospusu, sonracığıma, Barbara Carrera, esmer güzeldir, Siyah Emanuelle, çukulata tadında, tabii en başta öz ve de hakiki Emanuelle, Sylvia Kristel ablamız, taklitlerinden sakınınız! Şu Paris'ten Bangkok'a giden uçağın hem koltuğunda hem aptesanesinde sevişen hatun, göğüsleri azıcık bizim ölçülere göre küçük sayılır ama hani o önde yerli yamyam boksör çocuk, ortada bizimki, en arkada kart hovarda Alain Cuny, o plan bir harikadır!

* * * * *

Tabii siz şimdi Pola Morelli'yi bilmezsiniz, Cavidan Dora'yı da. 1950'ler. Bizim yeni uyandığımız, kendi baharımızın geldiği sıralar. Ya da hemen 27 Mayıs sonraları. Rahmetli Ahmet Tarık Tekçe, Toros Canavarı kılığında Cavidan'ı, o İzmir'in bugüne kadar yetiştirdiği beyaz çingenelerin en güzelini (bu konuda Sibel Can da Sibel Turnagöl de eline su dökemezler, İstanbul çocuğu olsalar bile) bir omuzuna vurup dağa kaldırıyor ki... Cavidan'ın üzerinde o zamanın modası baby doll gecelik, gene usulüne uygun olaraktan beyaz ve de saydam, Cavidan'ın süt gibi dolgun bacakları bir çırpınmakta ki... O yıllarda sivilce patlatan Engin Ardıç'ın kaç gece düşlerinden çıkmamacasına! (Cavidan Abla, öldün mü kaldın mı yahu, nerelerdesin bunca yıldır Allah aşkına?)

Pola Morelli 1954 modeli tapon mayolar giyerdi, Radyo Haftası gibi çarçur dergiler var, oralarda kapak kızı oluyor, gene de Menderes döneminin asıl bombaları, Muzaffer Nebioğlu, "şahane kadm" Sevim Çağlayan, hele hele Neriman Köksal bambaşkaydılar...

Sonra Peri dergisi, Yıldız dergisi çıktı. Bunlar da galiba o zamana göre çok yüksek sayılacak beş lira gibi fiyatlarla fizik kitabının, Nihat Sami Banarlı'nın edebiyat kitabının, Emin Oktay'ın tarih kitabının arasına konup sınıfta arka sıralarda gizli gizli okunuyordu, daha doğrusu ağız suları akıtıla akıtıla resimlerine bakılıyordu. Melek Görgün, Mine Soley, çok daha sonraları Ceyda, Dilber vesaire mesleğe ilk adımlarım

buralarda atmışlardı. Peri dergisi okumanın tek kuralı vardı, kimseye ödünç vermemek! Millet alıp alıp gider, sayfaları birbirine yapışmış, sarı sarı benekli geri getirirdi, hadi doğru çöpe tabii o tam beş papel bayılıp aldığın canım dergi...

Bir de sahaflardan Photography Annual toplardık, onun da bedeli beş lira dolayındaydı galiba, her sayısında mutlaka iki üç çıplak kadm resmi olurdu, bunlarla idare ediyorduk!

* * * * *

Hayal gücüne pek yer bırakmıyordu bunlar, kitapları okumak daha keyifliydi, hoşur karıyı, şopar herifi keyfinizce kafanızda canlandırabiliyordunuz bir kere, artık Madeleine mi olur Marguerite mi her neyse istediğiniz gibi, meşrebinize, gönlünüze göre biçim verebiliyordunuz. Eh o zaman videoda miki yok, pek pek eş dost evlerinde toplanılıp üstelik on lira gibi akıl almaz kazıklıkta paralar toplanıp adam başına, sekiz milimetrelik, ikide bir kopan, seloteyple, Uhu'yla tutturulan, ne başı belli ne kıçı belli filmler seyrediliyor. Fotoğrafı titrek, ses mes arama, hem kadınlar çoğunlukla geçkin, adamlar çırpı bacaklı, o sıralar Alamanya'ya yeni yeni kapağı atmakta olan Türk, Yunan, İspanyol, Portekiz, Yugoslav işçileri oldukları pek muhtemel!

Kitaplar daha keyifliydi, bu işin babası da Louis-Charles Royer! "İnsan Harası" nam şaheserinde, Alaman tosunlarının haralara kapatıp filinta gibi SS delikanlılarıyla çiftleştirdikleri ak tenli, ak topuklu, etine dolgun sarışınlar anlatılıyordu: Hitler bir ara bu rezilliği de denememiş değildi, bu hergeleler üstün ırk oluyorlar ya, tombul tombul köylü karılarım SS yazılmış ipten kazıktan kurtulma sarışın it kopukla çiftleştirip döl alacak! Birkaç da kamp kurmuşlardı, buralarda millet sabahtan akşama spor yapıyor, domuz jambonuyla tereyağ, yanında bal, reçel, ceviz içi, padişah macunu, Allah ne verdiyse gövdeye indiriyor, gece olunca mesai başlıyordu... Orduya nefer, Hitler'e hayran, Alamanya'ya yeni nesil yetiştirme görevi barakalarda akşam saat dokuzdan sabah saat altıya yerine getiriliyordu... Tabii o yıllarda bize ne Hitler kim, SS'ler neler, bizi ilgilendiren Hans'ın Helga'yı aldığı kurt kapanı, çöktüğü iman tahtası, getirdiği künde, taktığı iç kazık!

Gönül Yazar'ın ortalığı kasıp kavurduğu, içisıra Halime ve samanlık geçen şarkının patlaması da o sıralara mı rastlar? Hanımefendi sahnede şarkısını söylerken birden keser, dönüp seyirciye sorardı: "Ne odası, ne odası?"... Koro: "Dikiş odası!"...

Evet ya, Halime'yi samanlıkta basmışlar, şalvarını gül dalına asmışlardı! Biz de o sıralar Tamer Yiğit'in Anadolu bozkırının ortasında kovboy rançlarında (ne işi varsa kovboyun Orta Anadolu'da) Sevda Ferdağ'ı nasıl samanlığa attığını izliyorduk, ya da Sevda değil de iri kalçalı bir başkası, ne farkeder, saman sapları kadının tombul kalçalarına, iri baldırlarına yapışırdı, hele samanlıktan önce çeşme başında da biraz muhabbet olmuşsa üzerindeki tiril tiril saydam gömlek ıslanır, (köylü karısında şehirli işi geceliğin ne işi varsa?), haspanın yusyuvarlakları üzerinde birer köpek memesi gibi dikilmiş, ıpıslak, kapkara, çevresi halka halka morarmış, ürpermiş, tomurcuklanmış çıkıntıları ortalıkta salınırdı!

* * * * *

İsveç sanayii daha yeni yeni gelişiyor, daha doğrusu ilk ürkek adımlarını atıyordu bu konuda. "İsveç sosyalizmi" diye bir laf dolaşır olmuştu ortalıkta, rahmetli Abdi İpekçi o sıralar bunu matah bir şey sanıyor, köşesinde övüp duruyordu, İsveç bizim için porno demekti, sarışın kızlar, erkek diye diye duvarlara tırmanan dul karılar, bunca dişiyi bir türlü memnun edemeyen çipil tıfıl oğlanlar ülkesi... Yok mu ya, cebimize birkaç yüz dolar koyup atlasaydık Stockholm uçağına, daha havaalanı çıkışında cümle İsveçli kadın, ellerinde donları, çığlık çığlığa bizi bekliyorlardı!

Bu arada biz Frenk yazarlarının cep boyutlarında eserleriyle durumu idare ediyorduk. Louis-Charles Royer üstadımız Allah yolunu açık etsin patır patır yazıyordu, ya da yazmıştı da biz daha yeni keşfediyorduk, Maurice Dekobra da vardı, "Yataklı Vagonlar Mabudesi"... La Madone Des Sleepings! Sirkeci'den binecektin Orient-Express'e, daha Hadımköy'e varmadan yan kompartımanda geniş kenarı çiçekli şapkalı, uzun siyah kadife eldivenli, uzun siyah tuvaletli, siyah iskarpinli, tüllü eşarplı bir sarışın! (Tercihan Marlene Dietrich...) Aslında söz konusu ekspres Şanghay Ekspresi'ydi ama bizim düş ufuklarımız o yıllarda henüz Sarı Deniz kıyılarına ulaşamamıştı.

Kadın yavaşça kompartımanın kapısını tıklatıyor, cıgarasına ateş mi isteyecek, yoksa uykusu kaçmış da Fransızca bir şiir kitabı mı arıyor? Siz de mi Baudelaire seversiniz mösyö? Uzatmayalım, eldivenini ağır ağır çıkarıp gül kokulu parmaklarından başlıyorsunuz, bileğinin oyuğundan koltuk altına, fildişi parlaklığında omuzundan boynuna, kulağının arkasına, oradan sırtına, dönüp göğüslerine... Çorabın teki sıyrılmış, bir ayakkabısı fırlamış olacak, tren daha Kapıkule'ye ulaşmadan iş bağlanmış ve bitirilmiştir!

Bir de Paul Morand diye bir hergele vardı, asıl tren mavralarını o

anlatırdı... Eski bir diplomat olduğunu, beş kıtada yemediği halt kalmadığını, 1900'lerin o nesli tükenmiş sefa pezevenklerinden, lüks hovardalarından biriyle karşı karşıya bulunduğumu çok çok sonraları, ancak yetmişlerde öğrenecektim.

Daha eski ve bayatları da vardı, bunlar pek "müeddep" yazarlardı, Pierre Louys sözgelimi... Adamcağız "Les Chansons de Bilitis" romanında üç-beş eski Rum sevicisinin birbirlerini nasıl yalayıp sürtüştürdüklerini son derece kapalı, son derece örtülü geçmişti de dava konusu olmuş, mahkemelere düşmüş, Türkçe çevirmeni, Haydar Rıfat mıydı kim, yıllarca İstanbul Adliyesi'nin merdivenlerinde, koridorlarında sürünüp durmuştu. Adamın anlattığı da bir halt olsa, yıllar sonra filmini yaptılar, İsparta'da askerdim, alay sinemasında seyrettim, o gün "aç aç" yoktu, nöbetçi subayı baba adamdı, gece on ikiye kadar kışla içinde ne halt ederseniz edin, bölük mıntıkası terketmek, havan taburuna çaya gitmek, sinema serbest. On iki dedi mi herkes koğuşunda, ranzasında olacak, tekmil alacağım, çavuşlara gelmeyeni yakmaları için özel emir verilmiştir.

Allah razı olsun!

* * * * *

Gene de bunlarda belli bir "kalite" söz konusuydu, işte becerme sahneleri kapalı geçiliyor, laf ayağa düşürülmüyor, çoluk çocuğun zihni ifsad edilmiyordu pek. Çoluk çocuk da galiba bugünün çoluk çocuğundan daha akıllı, daha sağduyuluydu, okuduğu şeyi kendi kafasında süsleyebiliyordu, canlandırabiliyordu, hem böylesi daha tatlıydı. Şimdi öyle mi, ille yazacaksın soktu, geçirdi, kütürdetti, hırpaladı, inletti falan feşmekan da millet anlayacak, "haaa, demek öyle" diyecek... Desene memlekette enflasyon her yıl yüzde altmış yüzde yetmiş katlanarak gidiyor, İhsan Efendi dört yana kurduğu gecekondu üniversitelerden hababam diplomalı odun çıkarıyor, sokaklar çember sakallı, kara çarşaflı yamyam kalabalığı dolu, böyle bir ülkenin gençliği anlar mı artık Orient-Express'te yaşanacak ateşli Frenk aşklarından, yok efendim Saksonya kamplarında alt alta üst üste güreş eden karpuz kollu, fırfırlı etekli Bavyera dilberleriyle güneş yanığı, eşek tıraşlı, bir doksan boylu Prusya leventlerinden?

Neyse, genç kızlar daha uyanıktı galiba, ablaları bir zamanlar Cronin gibi süprüntülere talim ederken onlar şimdi birtakım "kadın dergileri" okuyorlar, hiç olmazsa tampon nasıl içeri tıkılır, diyafram nasıl taktırılır, yutarsan bir sakıncası var mıdır, G noktası nerededir, nasıl gelinir nasıl gidilir gibi bilgiler edinebiliyorlardı. Şu "pembe edebiyatın" ağababası sayılan Cronin, yatılı kız mekteplerinde geçen

beş yüz bilmem kaç sayfalık romanlar döktürürdü eskiden, gece bastırınca yataklarına çekilen öğrenci kızlar bir sağa bir sola dönerler, uykuları kaçınca gizli gizli, o gecenin bir vaktinde koğuşları kolaçan eden kenef ibriği gibi kaknem kız kurusu yaşlı müdür yardımcısından gizli, laflamaya koyulurlardı... Ter içinde, bacak araları kurtlanır, meme uçları sızlardı bunların, fizikçinin gözlerinden, kimyacının burnundan, coğrafyacının poposundan, matematikçinin "muhayyel" pipisinden dem vururlardı!

Şimdi iş daha yürekli sürüyor. Kızlar birbirlerine son yattıkları oğlanın kaç çektiğinden, iki hafta önce aldırdıkları çocuğun üzerine kaç gün dinlenmek zorunda kaldıklarından, Oktay ile Ercüment'in karşılaştırmalı penis boyundan ve testis yarıçapından sözedebiliyorlar...

* * * * *

Siz ne diyorsunuz yahu, Playgirl bile okuyorlar. Hustler bile! Bir arkadaşım vardı, nereden duymuşsa duymuş Playgirl dergisinde Robert Redford'un çıplak resimleri yayınlandı diye, tutturdu aman bana şu sayıdan bir tane bul! Sen bulursun, bu işlerin içindesin. Şaka yollu, kızım, diyecek oldum, sana ne Robert Redford'un bilmemnesinin fotoğrafından, kafanı çevir şöyle bir çevrene, bak bu kadar aslan gibi vatan evladı, bunca memleket delikanlısı, bu meretin canlısı var... Bir kızsın, bir kızsın...

Hustler da bir âlemdir, Cenab-ı Hak cemi cümlemize günün birinde sırf hergelelik keyfi uğruna öyle bir dergi çıkarıp basabilmek nasip etsin... Herifçioğulları ne yapıyorlar, biliyor musunuz, ABD'de bir kadın yargıç varmış, Jane bilmemne, evde kalmış, kaknem, kız kurularından biri daha, haspam "ahlakçı" mı ahlakçı, muzırlık eden yayın organlarının başına bela, ikide bir tuttuğu gibi kulağından cezayı bastırıyor. Gerçi orada "muzır cezaları" bizdeki gibi insaf damarlarım çatlatan cinsinden değil, iki kız poposu, üç meme bastm diye bilmem kaç milyar dolar girmiyor, ama gene de mide bulandırıyor... Hustler dergisini çıkaran hergeleler de tutmuşlar, şu bayan yargıçla sözümona, hayalden bir röportaj yapmışlar, ama bayan yargıcın kendisiyle, ağzıyla değil... Ya neresiyle peki? Neresi olduğunu artık anlayınız, açıyorsun sayfayı, tam Playboy refikimiz tarzı, giriş sayfasının altında yan yana üç siyah-beyaz fotoğraf, pembe dudakları ardına kadar açılmış (eh konuşuyor ya, açılacak elbette meretler) üç adet bayan yargıç vajinası!

Böyle bir dergi çıkarabilsem, ölsem gözüm arkada kalmaz vallahi billahi ve de tallahi!

* * * * *

Kızlar o zamanlar eski, çok eski Frenk yazarlarını da okurlardı sanırım, kızlar dediğim çoğunluk papaz mektebi talebesi, Saint-Benoit Providence, Sainte-Pulcherie, Notre Dame de Sion öğrencileri... Okul forması onları nasıl çirkin gösterirdi, nasıl kişiliksiz, hafta sonu eve koşarlar, önceleri eteği kırmızılı mavili yeşilli ekose, hırkası lacivert, bluzu beyaz, sonraları eteği koyu, hırkası açık gri, bluzu gene beyaz formaları sıyırıp atarlar, annelerinden artık kimisinin yürüttüğü kimisinin izinli kullandığı tırnak boyası, kirpik, rimel, yanak allığıyla süslenip püslenip piyasaya çıkarlardı... Gizli gizli hatmettikleri kitaplar okul sıralarında, defterlerin arasına zula edilmişti, ya da evde iki kat çamaşır arasına, pembe duvarlı yatak odasında... Okudukları da ne, Bernardin de Saint-Pierre'in Paul ile Virginie'si, pek pek adlarını artık kimseciklerin bilemediği hatırlayamadığı birtakım on sekizinci yüzyıl kenarda köşede kalmış Frenk kontunun markisinin sefil sefil romanları... Bunların dili hayli ağır ve modası geçmiş olur, sayfa aralarına kaymak kâğıda basılıp eklenmiş gravürlerinde çoban kızı kılığında bir taze, eteğini hafifçe sıyırmış, yanında üç köşeli şapkası, paçası ipek çoraplı, uzun ceketi yerlere sürünen, gömleğinin yakasıyla kol yenleri fırıl fırıl dantelli, pembe yanaklı bir delikanlı... O kadar!

Ohohooo, bir bilselerdi... Aynı yıllarda biz Marquis de Sade'a takılır olmuştuk oysa, kızcağızlar belki ünlü Marki'nin adını uzaktan uzağa işitmişlerdi ama, bir de okusalardı yok mu ya! Fransa'da iki yüz yetmiş küsur yıl yasaklı kaldıktan sonra 1960'larda patlayan o cinsel ve kültürel ve de herbirşeysel özgürlük dalgasında Sade'm eserleri de serbestçe basılıp yayınlanır olmuştu... Herhalde Nötre Dame de Sion'un kapısından çanta içinde sokmaya kalksan rahibeler seni alıp derini yüzerler, içine de saman teperlerdi! Modası da vardı üstelik, "Rahibe" diye bir film yapmışlardı. Diderot'nun bir eserinden, kimdi şimdi hatırlamıyorum, galiba iri kıyım, erkek kesimli kart rahibeler gencecik körpecik Anna Karina'yı kuytu dehizlerde, mum ışıklı hücrelerde mıncık mıncık yoğuruyorlardı... Bu Marquis de Sade herkesten baskındı ama, en yakası açılmadık "sahneler" üstadın eserlerindeydi, gravürler de... Marquis de Sade'ı bileceksiniz canım, "sadizm" lafı ondan menkul!

"Sahneler" evlere şenlik, üç kişi, beş kişi değil, ben diyeyim on, siz deyin yirmi kişi birarada, kimin şeyi kimin şeyinde belli olmuyor, üstelik pozisyonlar zincirleme, arada boşluk yok, varın yirmi kişinin, onu kadınsa onu erkek, arada boşluk bırakmadan ne kombinasyonlar kurabileceğini siz hesaplayın, çok da merak ediyorsanız sahaflara marş marş!

* * * * *

Emin Balamur pek tatlı adamdı, cümle abazanı bir güzel kafakola alıp herkesten beşer lira götürüyor, yolunu buluyordu! Derken 12 Mart geldi çattı, yasaklanan yayınlar arasında Karl Marx, Friedrich Engels, Mao Ze Dung derken bir de baktık Emin Balamur!

Bayrağı Alp Zirek devralmıştı, bir de ortağı vardı şimdi adını hatırlamıyorum, çeviri yapacak adam arıyorlar harıl harıl bunlar, yıl 1971, 1972, fakir o sıralar üniversite öğrencisidir ve her üniversite öğrencisi gibi meteliğe kurşun atmaktadır... Kitap başına da beş yüz lira veriyorlar ki, iyi para! Birkaç tane çevirdim, parasıyla üç kızı toplayıp Hilton'un Çin Çin Bar'mda onlara votka-martini ziyafeti çektiğim, sonra taksiye bindirip tek tek evlerine servis ettiğim bugün gibi hatırımdadır.

Bir de "Mayk Hammer edebiyatı" vardı, rahmetli Kemal Tahir bir yandan, Afif Yesari öbür yandan çalakalem gidiyorlardı, bunlar bir liraydı, ama bu dediğim 50'ler, iyice çocukluğumuz. Kemal Amca kimi zaman F.M. İkinci, kimi zaman Samim Aşkın, kimi zaman Cemalettin Mahir, kimi zaman da Ali Gıcırlı adlarıyla yazardı... İşte bu sahte Mayk'larda hafiyesi karının karnına pis bir alışkanlıkla kırk beşliği boşaltıyor, karı "seviyordum Mayk" diye inliyor, Mayk tükürüp dışarı çıkıyordu, dışarıda pis bir yağmur yağıyordu, Mayk bilmem kaçıncı caddeden bilmem kaçıncı sokağa sapıyordu, 1947 model De Soto'su altında... Kemal Tahir'in bir de aşk ve macera romanları çevirileri vardı, en babası da Kastil Büyücüsü, Çağlayan Yayınları'nın o cicili bicili bir liralık cep dizisinden değil de kalın kırmızı kapaklı tastamam on liralık büyük kitaplarından... Robert Gaillard derler bir Fransız eyyamcısı vardı, onun romanı, sonra, çok sonra bu kitabın aslını gördüm, Kemal Amca'nm çevirisinin beşte biri kalınlığında...

Romanın kahramanı çocuk, Engizisyon dehşetinden kaçıp kapağı Amiral Cristobal Colon'un (Kristof Kolomb'un) yanma atmak amacındadır, kaptanın yeni dünyalar keşfetmek üzere yelken açacağını duymuş da tayfa ya da miço yazılacak! İşte efendim bu çocuk bir akşam dağ tepesinde bir manastıra varıyor... Gece orada kalıyor, bunu buyur ediyorlar, sabah da erken kalkıp katır sırtında Sevilla yollarına düşecek...

Aslı bu. Çevirisinde asıl "filim" bundan sonra başlıyor. Oğlanın manastıra varmasıyla ayrılması arasında geçen, tam seksen sayfa! Neler yok ki, rahmetli, bal damlatan kalemiyle yazmış da yazmış... Çorum ağzıyla konuşan, "yeter yavrum elverir" diyen Ferdinando... Oğlanı yıkayıp paklamak bahanesiyle baldırını sıkan, poposunu

mıncıklayıp göğüs geçiren keçi sakallı keşişler... Gece ortalıktan el ayak çekilince oğlanı dürtüp uyandırıp saman döşeklerine hep birlikte buyur eden İsabella, Marinella, Silvia, Anabella, Conchita, Christina nam rahibeler... Ahlamalar oflamalar... Ters kündeler, köprüler, perendeler, sarmalar, kepçeler...

Şimdi bakıyorum da, herkeste bir ucuzluk, bir kolaya kaçma, bir kestirmeden iş bitirme tutkusu... Yoksa biz mi tohuma kaçar olduk da eski tatları alamıyoruz? "Bizim zamanımızda" pornografinin bir de kültür içeriği vardı arkadaş gene de, kabuğu kaşarlı orospular on sekizinci yüzyıl konteslerinin elbiseleriyle gezinir, bacağının arasında beyzbol sopası gibi, şemsiye gibi araç gezdiren hergeleler fötr şapkalı, geniş paçalı, piştovlu, kılıçlı, perukalı, çizmeli olurdu! Şimdi basıyorsun uzaktan kumanda düğmesine, önce bir iki cızırtı, "tracking" ayarını yapamamışsan beyaz beyaz çizgiler, arkasından iki paçoz Alaman karısının ahlamaları oflamalarıyla karışık sakalı iki günlük, kemikleri fırlamış kıvırcık saçlı heriflerle, oksijen sarışını, sabahlığı yarım yırtık, kıçı başı sivilce içinde Hamburglu liman orospuları... Biraz moruk ağzı olacak ama, bugünün gençleri için üzülüyorum doğrusu!

# NEREDE O ESKİ FORTÇULAR...

"Alamanya'da fortta çalışıyormuş abi..."

Salih'in Emirgân'dan arkadaşı söylemişti. O zamanlar "dışarı" işçi gitmek moda, ipini kıran kaçıyor...

İki şekilde algılamak mümkündü:

"Almanya'da Ford'da çalışıyormuş ağabey..."

Ya da:

"Alamanya'da fortçuluk yapıyormuş abi!"

Biz elbette ikinci şekilde anlamıştık. Yaş on dört gibi, neylersin?

Pek gülmüştük. Pek hoşumuza gitmişti. Rahmetli Salih yerlere düşmüştü gülmekten.

Yıl mı? Bin dokuz yüz altmış üç gibi olmalı.

* * * * *

Efendim, halk arasında "fortçuluk" tabir edilen bu kötü alışkanlık, ruhbilimsel çözümlemelerin içlemsel nedenselliği açısından irdelendiğinde bu sorunsalın cinsel alafortanfonik dalgametresi bağlamında falan da filan...

Adıyla sanıyla bildiğiniz "fortçuluk" işte canım!

Nereden geliyordu? Ford marka otobüslerden herhalde.

Sonra Jak Deleon biraderimiz açıkladı, "frotter" fiilinden gelirmiş meğer, Frenkçede "sürtmek" anlamına...

İyi ama, biz hiç Ford marka otobüs görmemiş, binmemiştik ki! Bizim bildiğimiz Skoda. Sonraları Büssing. Sonra sonra, artık delikanlılıktan genç adamlığa döndüğümüz sıralarda Leyland. Tohuma çaldığımız, evlerin barkların çoktan kurulduğu, çoluk çocuğa boğulunduğu yıllarda da İkarus.

Ya eskiden İstanbul caddelerinde Ford otobüsleri geziniyordu biz yetişememiştik, ya da Ford markası yaygın olduğundan "halk

arasında", ne halkı, kulağı kesik üç beş 1950 hergelesi arasında böyle denilip kestirilip atılmıştı. Bizim bildiğimiz Ford "oto" vardı, parmakla gösteriliyor, o yıllarda İstanbul caddeleri böyle cehennem bulvarı, Çemişkezek tarlası değil ki, günde beş tramvay üç araba bir de sarsak otobüs gezinir... Otobüs Skoda. Yokuş çıkarken çıh çıh eder, hele Dolmabahçe-Gümüşsuyu arasında inler oflar ıkınır sıkınır... Binmesi, çıh çıhını dinlemesi pek şenliklidir! Ön tarafta, motoru içeridedir, kül rengi üzerine kara şablon yazısıyla "motora oturmak yasaktır"... Solda sürücü. Sağda önlü arkalı iki koltuk. Köşesinde tek ellik bir tek tutamak. Motor kapağıyla önlü arkalı koltuğun arasında daracık bir basamak. Tek elinle tek ellik tutamağa tutunur, o daracık basamağa da tek ayağınla basıp şöyle bir hoplarsın, en öndeki tek kişilik koltuğa geçip gömülürsün... Bütün Skoda halkıyla irtibatın ve de alakan kesilmiştir! Artık gelip tepene dikilen o hotozlu, tüllü, şapkalı kokonalara yer vermek derdi yok! Dallı güllü Sümerbank pazeni entarili tazelere utana sıkıla kalkıp koltuk açmak yok! O tek kişilik koltukta rahatsın, vur kafayı uyu, kitap oku, elli kuruşa Teksas Tom Miks, ya da sağı solu seyret! Barbaros Bulvarı yeni açılıyor, Sahil Yolu da, Maslak yolu hizmete girdi, görüp eğlenecek o kadar çok şey var, Adnan Menderes, otuz yıl sonra Bedrettin Dalan misali İstanbul'u dümdüz ediyor, geze geze, göre göre git...

Tabii eğer arka sahanlıkta takılıp fort üzerine çalışmayacaksan...

* * * * *

Skoda'nın arka sahanlığını, doğrusunu isterseniz, pek hatırlayamıyorum şimdi, çok dardı gibime geliyor. O uzun burunlu eski otobüslerin (belki de Ford!) sahanlıklarına yetişemediğimiz, resimlerini gördüğümüz için hiç bilemeyeceğim. Ama Büssing'ler rahat, ferahtı. Hemen önde, sürücünün yanında ayakta durmak, iki elinle pırıl pırıl nikel demirleri tutup otobüsü kendin kullanıyormuş farzetmek gibi çocukça oyunlar oynamak da mümkündü, arkasında da o pırıl nikel krom her neyse işte o borular fırdolayı dönüyordu. Leyland'ların, zangır zangır titreşen, kapısı bacası penceresi kuzey iklimlerine göre ayarlandığı için ufacık, kimbilir hangi uyanık belediye memurunun kimbilir kaç sterlin rüşvetle gidip alıp getirdiği o arabaların, ne arkasında ne önünde ne ortasında gitmek zevkliydi... Hem bizim de yaşımız artık belediye otobüsünden terfi etmemizi gerektirecek yıla dayanmıştı artık.

İkarus mu? Erkekçe söyleyin bakalım, Skoda fortunun tadıyla İkarus fortunun tadı birbirini tutar mı?

Skoda deyip duruyoruz, aslında Şkoda okunacak bu. Çek malıdır.

Koltuk sıraları dar. İki kişi yan yana zor durur. Arka sahanlığı, galiba, dar. Tam fort mekânı!

Yoo, yanlış anlamayınız, fakir ömrü hayatında fort mort haltları karıştırmış değildir! Kadınlarla tanıştığı sıralara, yaş on yedi on sekiz mi, kadar, babadan kalma "istimnayı" tercih ederdi, kadınlarla tanıştıktan sonra da elbette hakikisini, canlısını! Hiç böyle fortta mortta gözü olmamıştır, öyleyse neden fort deyince aklı hemen çocukluktan erkekliğe geçtiği o yıllara dönüveriyor?

Lafı hoşumuza giderdi bir kere. Yapmasak da ilginç geliyordu bize, bir "itirazımız" yoktu anlayacağınız... Ayıp, gülünç, dangalakça bir iş olduğunu o zaman kim düşünecek, hepimiz Kinova okuyan kopilleriz... Kulağımıza varıyor Skoda'larda Büssing'lerde fortçuluk yapanlar, onlara gıpta ediyoruz, kendimiz yapmıyoruz ama yapanlara da yapılmasına da bir diyeceğimiz yok.

O zamanın kadınları kızları önceleri geniş kloş etekler giyiyorlar, çiçek çiçek desenli, kimisi basma, kimisi organze, kimisi saten. Belde kocaman tokalı, kaim, geniş kemer. İri iri delikli. Mevsim yazdır, İstanbul'un nemli, yapış yapış sıcağıdır. Üstte bluz. Renkli, çoğunlukla beyaz. Minik yaka, önden bol düğmeli, kısa kollu. Karpuz kollu. Kol altlarından tüyleri yeni biçilmiş, terli koltuk altları seziliyor, bu da bizim içimizi nedenini pek de anlayamadan gıcıklıyor... Erkeklerle kadınlar bir şeyler yapıyorlar birlikte ama pek bilemiyoruz bunun ne olduğunu biz... Sarı Selim derler bir arkadaşımız vardı, bir gün geldi, dedi ki, ben anneme sordum, bir erkekle bir kadın evlendikleri zaman kadın bir şurup içermiş, bebek olurmuş...

Hadi canım sen de! Çocuk daha, ne olacak? Bir türlü büyüyüp adam olamadı bizim Sarı Selim. Ben işin en doğrusunu biliyorum, tek, şaşmaz ve yanılmaz gerçeği: Erkekle kadının evlendikleri, gerdeğe girdikleri akşam ikisi de anadan doğma soyunuyor, sonra göbeklerini birbirine sürtüyorlar! İşte böyle böyle çocuk oluyor!

Cahil Selim!

Ama gene de, otobüste, tramvayda, o aralık eteklerden süzülen yanık tenli bacakların, kırmızı boyalı parmakların fırlayı fırlayıverdikleri iskarpinlerin ardında, o nemli koltuk altlarında, o bluz düğmeleri arasından hoplayan terli, akça pakça memelerde bizim bilemediğimiz, çakamadığımız, anlayamadığımız, ama sezdiğimiz başka ve gizli defineler yattığı ara sıra aklımıza düşüyordu işte.

* * * * *

Aklımız başımıza geldiğinde kloş etekler, fırfırlı entariler, kalın kemerler ortalıktan kaybolmuşlardı, şimdi dar, ince uzun, yuvarlak yuvarlak popoları iyice meydana koyan giysiler modaydı. Eh bunları fortlaması da herhalde daha keyifliydi!

İşitiyorduk: Arka kapıdan bin, biletini al, sonra da biletçinin önlere doğru ilerleyelim bayanlar baylar hanımlar beyler lafına hiç kulak asma, arkada kal! O yıllarda otobüse tramvaya önden değil arkadan biniliyor, bilet alınıyor, biletçinin iki tarafı tahta kapaklı bilet kutusu var, bir tarafta on kuruşluk yirmi kuruşluk biletler var, belki öbür tarafta da "tur" biletleri, "aktarma" biletleri... O zaman aktarma diye bir şey var, Beşiktaş'tan bindin, Eminönü'nde ineceksin, oradan aynı biletle başka bir arabaya binip diyelim Yedikule'ye gideceksin... İki ayrı bilet parasından diyelim beş kuruş daha ucuza aktarma bileti alıyorsun, ehven! Paso on kuruş, ilkokuldan lise sona kadar "paso", üniversiteye de "şebeke", tam bilet yirmi. Ya da gideceğin yere göre değişiyor, kırka elliye çıktığı da oluyor yanlış hatırlamıyorsam!

Arkadan binilip önden iniliyor. "Şoföre doğru ilerleyelim!" uyarısı eski İstanbulluların kulaklarında çınlıyor. Sen sakın ilerleme! Sen arkada kal! Sırtını cama ver, bir elini pantolonunun cebine at, bir elinle tutun, bekle ki ya önüne bir kadın düşsün, ya da, daha yürekliysen, sen kadına ufaktan yanaş, arkasına geç!

Böyle yaparlardı. Çiçekli organze etekler arasından etlice bir kalça seçerlerdi, arkasına geçerlerdi, önce yavaştan yavaştan dokunmaca, "karıyı ürkütmeyelim abi" hesabı! Kimisi de bütün bütüne ayıdır, gider zart diye abanır, kimisi acımadan işaret parmağını kadının kalçasının iki yanağının ayrıldığı çizgiye daldırır, kimisi düpedüz çimdiği basıp gömgök çürütür, kadıncağıza yeri göğü inleten çığlık attırır, sonra da umum otobüs halkından sopayı yer ya, onlar ayrı... Bizimkisi, "sanat ehli" fortçu, nazik, kibar, ağır olacak, alıştıra alıştıra, yoluyla yordamıyla! Her işin bir raconu var arkadaş!

Önce "temas sağlayacaksın". Bu ilk adım için eline, parmağına, ya da düpedüz önündeki o kimi zaman ağırlık yapan fazlalığa gerek yok! Bacağının dış tarafı, dizin, göbeğin, bazen ceketinin ucu, paltonun eteği yeter. Çok çok mahçup delikanlıysan işi tadında bırakabilir, bununla yetinebilir, sanki kadını kızı "fortlamış" gibi son durakta inip defolup gidebilirsin. Kimileri için de kadının sıcaklığını, bırakın sıcaklığını, varlığını duymak yeterliydi. Bunlar da ayrı çeşit.

İlk adımı attın. İlk turu tamamladın. "Temas" sağlandı. Kadın ses etmiyor. İnsanlık hali, olur ya, otobüs kalabalık, tramvay tıklım tıklım, arkadan itiyorlar, adamcağız istemeden, elinde olmadan

dokunuyordur.

Valla arkadan itiyorlar bağyan! İtmesenize lan adiler!

"Ekiple" binen serseri takımı bu numaraya yatar, birbirini itiştirir kakıştırır, kadının üzerine ayı gibi sıra sıra devrilir, sonra da küfür, tekme, ya da kestirmeden tokat yiyip boynunu kırar, bir daha da yaptığına yapacağına pişman olur, bu mesleği bırakırdı.

* * * * *

Bizim anlattığımız kendi başına iş gören, uzman fortçu, sessiz sedasız çalışır. Soluk benizli, boyunbağlıdır, mektep talebesi, evkafta memur, bankada veznedar, dairede mutemet... Usulca biner, usulca işini görür, sessiz sedasız iner gider...

Kimisinin bir cebi delikti! Kadının kalçasını öbür eliyle yoklarken, boşta kalanla içeri, delikten de içeri gidiyor, mal orada nasıl olsa, "muhayyile fıkaralığı" çekene dış yardım desteği! Kimisi her türlü edepsizliği ele alırdı, daha doğrusu ele ne aldığı belli ya, ustaca delik bırakılmış cepten kendi kendisiyle görüşüyor! Bunlar akşam eve gittiklerinde, anaları ütü tahtasını serip, ya da o zaman ütü tahtası yok, düpedüz masa örtüsünü sermiş, ütü bezini ıslatmış, o paçası otuz beş, otuz yedi, "dubleli", beli bol büzgülü, önü fermuarlı değil de düğmeli ilikli, kemer atkısından sarkan upuzun anahtarlık zinciri de ütüye yatırmadan önce çıkarılmış 1958 model pantolonu sıvazlıyor... Gözü kor olmayası, gene cebini delmişsin!

Sıkıysa gel de valideye anlat bakalım! Senin aklın ermez ana, kadın başınla, senin saçın uzun aklın kısadır, anamsın ama eksik eteksin alt tarafı, biz o delik ceple ne işler beceriyoruz aklın durur...

İmdi, burada bir saplama yapmak gerekiyor, varlığının farkına varalı daha bir iki yıl, belki de birkaç ay olmuş o araç gereç, öyle kolaycacık pantolon cebine nasıl geçiveriyor bakalım?

Heh heh, zamane gençleri, şapa oturdunuz, o zaman şimdiki gibi slip mlip yok ki, o zaman bildiğimiz Sümerbank patiskasından paçalı sadrazam donu giyiyoruz hepimiz. Meret, adamın bacağına dolanır, yerli yersiz pantalonun arasına gider de oturunca kıçına batar, rahatsızlık verir, bir de ortalıkta kadın madın gördün, "mecmuaya" baktın, "filim milim" seyrettin miydi seninkinin ayaklanması, hiç laf söz dinlemeden kendi kafasının dikine iş becermeye kalkması yok mu, adamı rezil rüsva ediverir herkesin içinde vallahülazim.

Şimdilerde de sarkık slip çıktı, iki numara büyük, Gırgır dergisinde,

Fırt dergisinde, ille de Limon dergisinde çiziyorlar, kıllı, kalın bir herif, kıçında işte o dikişi geniş tutulmuş, aradan insanın gerçeğini görse zevkini bozacak şeyler sarkıyor... Bunlar zamane fortçuları, magandalar... Bakın zonta bu açıdan temizdir, bu işlere bulaşmaz, şimdinin fortçusu maganda ama bizim gençliğimizde "efendiden" adamlardı pekâlâ... Ah nerede o eski fortçular!

İlk yakınlığı sağladıktan sonra, artık belki tramvay bir dönemeçten vın vın diye ses vererekten ve de vatman çan çan diye çan çalaraktan geçmektedir, belki otobüs zınk diye durmuştur, ışıkta mışıkta değil, o zaman pek öyle ışık mışık yok, trafik sıkışmıştır da duruvermiştir, şöyle hafifçe bir abanacaksın. Yanlışlık oldu, kusura bakmayın diyebilme fırsatı her zaman elinde olmalı. Kadın dönüp ters ters bakarsa, beyefendi kendinize gelin derse, sen ne halt ediyorsun terbiyesiz diye diklenmeye kalkarsa kaçacak yerin, çekilecek mevziin olsun. Kafana kaldırıp elindeki ağır saplı, kocaman, tokası okkalı demir çantayı indirebilme aşamasına getirmeyeceksin işi, çantacılar genellikle çimdik üzerine çalışanlara, ya da parmak sallayanlara bulaşırlar, sen kendi halinde bir fortçusun, aman çanta yememeye, çanta yiyecek duruma düşmemeye bak...

Bu da tamam. Yakın dokunmadasın artık. Şimdiii... Eğer ilk adımı bacağınla, dizinle attıysan, bölge değiştirmenin zamanıdır. Bunu öylesine ustalıkla yapacaksın ki, kadın, ya da kız (bu kalabalıkta, bu hergelelerin elinde kızlar nasıl kız kalıyor doğrusu merak ederdim) senin bölge ya da organ değiştirdiğini asla çakozlamayacak. Bunun için de yeni bir freni, yeni bir dönemeci bekleyebilirsin, belki bir durağı, "mecburi tevakkuf mahallini"... Durak dediğin iki çeşit, biri mecburi, biri ihtiyari! Mecburide inen binen olmasa da durmak zorunda vatman ya da sürücü, ihtiyaride inecek var diye seslenen varsa, durakta bekleyen varsa duruyor... Evet, buna da dikkatlice uyuyorlar, o zamanın sürücüleri!

Durup kalktığı anda hemen sen de değiştir, dizini, bacağını çek, içine kan yürümüş, süngersi hücreleri şişmiş arkadaşını devreye sok! O bundan sonrasını ve kendi başına ne halt edeceğini pek iyi bilir!

Araba durup kalktıkça yakınlığı ilerletebilir, öne arkaya hareketi belli bir ritme bağlayabilir, rezilliği iyice ele alabilirsin. Bütün gövdenle yanaşabilir, bir yandan kadının saçlarını koklayabilir, nefesini boynunda gezdirebilir, aklın sıra matah bir iş yapıyormuş gibi yan dönüp kadının gözlerinin içine de bakabilirsin. Öyle ya, belki senin usturuplu dokunmalarından, ısından, arkasında gidip gelen o namussuz yaratıktan mest olmuştur! Aklı yatmıştır, hemen ilk durakta inilecek, o önde, sen arkada, bir süre yürüyeceksiniz, dönüp dönüp

geriye bakacak, ya da bir vitrin camından (Lazzaro Franko'nun, Baylan Pastanesi'nin vitrini, Yıldız Sineması'nın gişesi, Pınar Birahanesi'nin önü olabilir!) seni süzecek... Bakacak ısrarla peşinden geliyor musun, kararlı mısın? Sonra artık belli mi olur, belki mendilini düşürecek, belki kıçını sallayacak, sen yanına yanaşacaksın, bir iki boş laf, iş bağlanmıştır, oradan doğru eve! Ne hikmetse kadın yalnız başına oturuyor, kapının arkasında şiddetli öpücükler, rakı sofrası, TK 24 teypte alaturka, sonra cuppadanak yatağa!

Sen öyle san.

* * * * *

Herkes cepçi değil ya, önden de çalışanlar vardı, kadının memesine dirseğini yaslar, göbeğinin çukurunu el yordamıyla karışlar, ya da iyiden iyiye yüzsüz, açıkça serseriyse, bacaklarının arasından derinlere doğru kaybolup giden o kısa tüylü, nemli, ılık bölgeyi artık diz, dirsek, el, parmak yardımıyla keşfe çıkarlardı! Pek salık verilir bir yöntem değildi bu, çantanın ağır demirini kaşının üzerine yiyip de kan revan içinde İlk Yardım Hastanesi'ne ya da Şişli Etfal'e, Guraba'ya, Haseki'ye koşturmak işten bile değildi... Her ne hikmetse ruhunun ta derinliklerinde sinemalarda seyrettiği o şiş göbekli, eli tüfekli, ağzı çak çak çikletli Amerikan Orta Batı'sının kasaba aslanlarını özleyen halkımız, toplu taşıma araçlarında kadınlara kızlara sarkıntılık eden ya da etmeye yeltenenleri tükürükle boğmaya, en yakın ağaca asmaya ya da düpedüz ağzını burnunu kırıp oracıkta temize havale etmeye pek meraklı olduğundan (öyle demeyin, karı kız onların yüzü suyu hürmetine yolculuk edebiliyor!) fortçunun açıkça hayati da tehlikeye girebilirdi...

En azından rezil kepaze olmak vardı, ırz düşmanı alçak, hayvan nakaratlarıyla ilk durakta indirilmek, yüzü pancar pancar, şahrem şahrem, arkasına bakamadan, baş eğik, gerdan kırık, ters yöne defolup gitmek, yürüye yürüye, hızlı hızlı...

Kimisi de muradına ermiş, ferahlamış, boşalmış inerdi tramvaydan otobüsten, don paça batmış çıkmış, en yakın "umumi aptesaneye", ya temizlenmeye, ya bitmemiş işi bitirmeye... Taksim'de Fransız Konsolosluğu'nun yan sokağı, Harbiye'de alanın altında gepgeniş tuvalet, adım başı binlerce caminin kaçınılmaz helası ne güne duruyor? Büyük on, küçük beş kuruş da, bu iş için kaç para alıyorlar, bileniniz, hatırlayanınız var mı? Yok. Çünkü bunun tarifesi yok. O vakit belediye başkanı ya Fahrettin Kerim, ya Kemal Aygün... Akıl edememiş ki!

* * * * *

Ha, bir de sabırsızlar vardı, ya toplu taşıma aracında, ya yolda, caddede, sokakta, parmağı geçiriverirlerdi hiç gözünün yaşına bakmadan. Marifet, tek harekette sağ elin işaret parmağını tam kalçanın yarığına oturtmak, mümkünse derine inip, ama gene kısa, çabuk ve kesin tek hareketle yarığın dibini bulmak, gene mümkünse, deliğe kadar ilerleyip varlığını duymaktı! Büyük ustalık isterdi bu eylem, her soytarı aynı düzeyde hüner sahibi olamadığından, parmağın gidiş yönü genellikle iyi hesaplanamaz, derinlik ayarı ayaküstü ve iki saniye içinde hemencecik yapılamaz, ya çok uzaktan sıyırır geçerdi, ya da ta derinlere, gereğinden fazla derine işlerdi... Acısı da kadıncağızın içine çökerdi... İşte bu gibi durumlarda çanta, o olmazsa sivri topuklu iskarpini alnının şakına yemek "mukadder"...

O sivri topuklar, hele güneşin altında, asfalt üzerinde küçük küçük izler bırakırlardı, Beyoğlu'nda şöyle elli metre yürüsen tut ki aya inmişsin (o zaman aya gitmek uzak hayal, "Rusların" Sputnik'i "fezaya" çıkalı iki üç yıl olmuş ama ay...), kaldırım delik deşik, binlerce, on binlerce minicik delik... Düşün bir de, o delik alnında açılırsa ne olacak? Kanlı, küçücük bir ayakkabı deliği, 1959 modeli sıvri topuklu ayakkabı, senin o hayal ettiğin, arkasına geçtiğin, etini burduğun, poposuna süründüğün kadıncağızın o malum deliğine hiç benzemez arkadaş!

El atanlar daha "müeddep" mi? Onlar da kendi içlerinde alt sınıflara ayrılıyorlar, şakirt diye geçirenlerle, yoluyla yordamıyla uzanıp okşayanlar... O zaman da bilemezdim, o zaman bu zaman gene bilmem, ayı gibi hâmle edenler bundan ne zevk alagelmişlerdir? Acı çektirecek, kadını korkutacak, dehşete düşürecek hayvanoğlu hayvan! Kadının bundan memnun olduğunu sanacak kadar da öküzdür bunlar, ama eskiden pek azdı, inanın bana, parmakla gösterilir, dışlanır, cezasını çeker, belasını bulurdu. Oysa, "adam gibi" (nasıl adamlıksa) okşayanlar öyle mi, pek ileri gitmediği sürece, hele eli yüzü düzgünse, kadının da buna pek ses çıkarmak niyetine varmadığı söylenirdi... Usta işi dokunmalar, kalçanın yuvarlağını dış çizgisi boyunca, kürenin eğimi boyunca izleyenler, artık artı mı eksi mi neyse o "elektrik akımının" geçmesini sağlayanlar, buna izin verenler, kadının tenini sevecenlikle, babacanlıkla yoklayanlar... Ya da baldır boyunca aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya ilerleyenler... Yanakların arasına... Her türlü deliğe gereğinden fazla yaklaşmadığın sürece anlayışla karşılanacağın kesin gibiydi...

Kadınına düşersen! Yüzde doksan dokuz virgül doksan dokuzu istemiyordu galiba. Ya da, yüzde yüzü istiyordu da, doksan dokuzu

karşı koymak zorunda görüyordu kendini, aramızda efsane gibi dolaşırdı, kocasıyla anlaşamayan, "tatmin olamayan" kadınlar tramvaylara, otobüslere binerler, arka sahanlığı seçerler, av kollar gibi işinin ehli eller, çapkın dizler, becerikli parmaklar, görmüş geçirmiş erkeklikler beklerlermiş!

İlk nerede okuduk? Aziz Nesin'de mi, Orhan Kemal'de mi, yoksa gazetelerin pazar eklerinde miydi? Hani kadıncağız son durakta feryada koyulmuş, yetişin para çantamı yürüttüler, soyuyorlar, hırsızı gördünüz mü?

Tam arkamda duruyordu, diyor kadın, elini uzattı, bacaklarımı okşamaya başladı, sonra baldırlarımın içini, sonra kalçamı, sonra, söylemesi ayıp, oramı...

Peki hanımefendi, sesinizi çıktırmak hiç mi aklınıza gelmedi kuzum?

Ah beyefendi, o eller oralarımda gezinirken niyetinin kötü olduğunu nerden bileyim?...

* * * * *

Yok, "babalardan" biri olamaz, o sıra gazeteler pek öyle pazar eki mazar eki de vermiyorlar, birinin fıkra köşesi olmalı. Orhan Kemal tabii çok daha farklı, evde kalmış çirkin bir kızı anlatıyor bir romanında, kızcağız tramvayın arka sahanlığında gidip geliyor, biri dayanır, abanır mı diye... En büyük özlemi de birisinin çıkıp beline sarılması... Ossaat evlenme teklifini kabul ediverecek!

Oysa ortalığı birbirine katacağından, dünyayı "fortçunun" başına yıkacağından şüpheniz olmasın. Bu tür, hem otobüs tramvay arkasında parmak bekleyen, hem onu lezzetle yemeye, hem de en yakın karakola koşup, herifi de boyunbağmdan tutup çekip sürükleyip "pulis kumserine" davacı olmaya hazır çeşididir havvakızlarının.

* * * * *

Bir de lafta kalanlar, sözle yetinenler vardı. Bunlar, o zamanlar pek gözde yol aralıklarında, diyelim Şehzadebaşı'nda Yeni mi Büyük mü adını çıkaramadığım, ama iyi filmler geçen sinemanın (Maria Schell'in Mel Ferrer ile o ünlü "Bağbozumu"nu orada seyretmişizdir) önünden Direklerarası'na, Ferah'm, Milli'nin, Turan'ın önüne doğru piyasa yapıyorlar. İkinci mevkileri, Aksaray'da meydandan Yenikapı odun depolarına giden, gene nezih yerler, ya da Vefa'dan Pertevniyal karşısına yeni taşınmış bozacının önü... Ve de tabii Beyoğlu... Beyoğlu'nun Galatasaray Postanesi önünden Taksim'e uzanan tarafı

hele...

Eh, o zaman öyle, "ye beni abla", "kaldırım olayım üstümden geç anam", "bağrıma sıç" gibi pislikler yok. Pek pek, "bağyan, bir dakikanızı istirham edeceğim" gibi klasik laf atmalar revaçta. Kurban olduğum eski İstanbul, iti kopuğu bile adama benziyordu... Bizim çocukluğumuzda moruklar da bize böyle derlerdi tastamam, Kâğıthane seyranları, Çamlıca piyasaları, Göksu, Küçüksu gezintileri anlatılır, Galata'da ihtiyar fesçi Damianos'a fesini kalıplatan hovardalardan, badem yağından cıvık vıcık, bir akşam önceden Kaiser Wilhelm kalıbına konmuş bıyıklarım buranlardan, tango çarşafın içinden çalkalanan kalçalardan, yerlere atılan ipek mendillerden, uzaktan uzağa yakılan kibritlerden, tutuşturulan kâğıtlardan, gönderilen nâmelerden, yaşmak ferace altından süzülen rastıklı kirpiklerden dem vururlardı... Kalıbımı basarım, şu rezil şehrin rezil durumunu unutacaksınız da ileride, torunlarınıza, ah 1989'un İstanbul'u, ne de güzel, ne de keyifliydi diyeceksiniz, nah şuraya yazdım...

"Çok reca ederim, peşimi bırakın artık, semtimize geldik!"

Standard ve de klasik yanıt buydu. Herifçioğlu pek pek Galatasaray'dan Taksim'e kadının peşine takılır, sonra da kös kös önüne baka baka geldiği yere, yani Galatasaray Postanesi'nin önündeki bekleme noktasına dönerdi. Bunlar "bobstil" adamlardı, geniş paça, kravat fındık düğüm, saçlar kenardan kısa da tepede vıcık vıcık Necip Bey briyantinli.

Hadlerini bilirlerdi. Öyle ya, İslam'ın şartı beş, akıncısı haddini bilmek değil miydi? Nerede artık o Münih'te, Leopoldstrasse'de bizim Arnavutköy Kız Koleji'nden Sarı Nilüfer'i "Alaman frolaynası" sanıp da yakası açılmadık laf atan, ama gene de, her şeye rağmen, Nilüfer bunlara hiç canını sıkmadan keyfini bozmadan dönüp selis bir Türkçe'yle "Çüş ulan ayı!"yı yapıştırınca utançlarından ellerindeki kaldırım delgi makinelerini bırakıp arkalarına bakmadan kaçan aslan yürekli Anadolu çocukları?

Gene de haklarını yemeyelim hadi. Bizim ayımız, ayıdır ayı olmasına da, nerede duracağını bilir. Batı'da, Paris'te bu fakir kendi gözleriyle gördü, hem de Boulevard Saint-Germain'de, orası neresi, Paris'in fiyakalı yerlerinden biri, üç serseri önümsıra giden kendi halinde bir kızcağızı yere yıkıp sırayla şapur şupur öptüler de ellerinden zor kurtardık!

Onlar tehlikeli. Bizim ayıcıklar henüz, çok şükür daha o kadar

Batılılaşmadığımızdan olsa gerek, yiyecek gibi bakıyor, yutkuna yutkuna boğaz oluyor, en fazla laf atıyor, en fazla en fazla el atıp "dümene geçiyorlar", ama oradaki gibi ümüğüne çöken, işini gören, sonra da gırtlağını kesen henüz bizde yok, yok denecek kadar az...

Üstelik orada ölüyorum desen kimse bir bardak su vermediği gibi ırzıma geçiyorlar öldürüyorlar diye feryat etsen gene pek kimse kafasını çevirip bakmaz...

Bizde öyle mi ya?

Hele bir otobüse binin, size usulünce tarif ettiğim şekilde bir kadının olmadık yerine kol, dirsek, el, parmak, organ yaslayın da, görürsünüz ebenizin bilmemnesini!

# HUOOP! HADİ BEYLER HAFTAYIM!

Parasını bastırıp kadın becermekten ne anlarsınız, bir türlü bilemedim gitti kardeşim...

Yani o çirkefın içinde, sizden iğrenen bir zavallı yaratıkla yatıp kalkmanın tadı tuzu nedir?

Abazanlığın gözü kör olsun.

* * * * *

Bin dokuz yüz altmış dört mü? Cumartesi günü saat iki sularıdır, ya da belki de bir çarşamba, okul yarım gün tatil, cumartesi de öğlene kadar ders var ama kulak asma, "yazılı" mazılı olmazsa şıp diye geçiveriyor, bir an önce kendimizi dışarı atmak için yemeği memeği es geçiyor, punduna getirip İstiklal Marşı'nı bile aptesanede "arazi" olup atlatıyoruz, son birkaç Yeni Harman kimde kalmışsa paylaşılıyor, mukavva kutusu sütlü kahve rengidir, cıgarası "uçsuz", yanlış hatırlamıyorsam dört yüz elli kuruş! Çıkar çıkmaz yenisi alınacak, "içeriden" çıkar çıkmaz, kolay mı, pazartesi sabahı girdiğin okul benzeri "mapus damından" cumartesi bir buçuk sularında dışarı uğrayabiliyorsun ancak...

Kuzucuklar doğruca eve giderdi, biraz daha uyanıklar iki on beşe sinemaya, kulağı kesikler Tünel'e doğru yürür, oradan börekçi fırınından iki lokma bir şey yer, Kuledibi'nden aşağı sarkıp Karaköy'e inmeden soldaki son sokağa dalardı, hani şu "amelesi" yevmiyeyi alır almaz karılara koştuğu için yıllarca bir türlü bitirilemeyen inşaatın yanından, vaktiyle Besarabya göçmeni Yahudi pezevenklerin günahlarını bağışlatmak için yaptırmış oldukları havradan sola, kahvenin karşısında büyük yeşil demir kapıdan doğruca içeri!

Zürafa Sokağı orasıydı.

Adı Afrika ormanlarında dolanan uzun boyunlu, mahzun yüzlü hayvancıktan mı geliyor, yoksa aslı Zürefa mıdır, zarifler, ya da düpedüz "karılar" sokağı, siz bulun bakalım.

Abanoz yeni kapanmıştı.

Açıkçası, gidiyordum gitmesine de, kadınlarla yatmak beni pek ilgilendirmiyordu, ama orasının büyülü havası, yeniyetme düşlerimizin çılgın beklentilerine doğrusu uygundu, bizim için yepyeni, bambaşka bir dünyaydı genelev: Belki de dünya değil de, yerin üstü değil de altı, bir cehennem, Hades'in ülkesi...

Üstelik pis, çirkin, iğrenç bir ülke. Ama kayda değer.

O yaşta kim düşünecek bu çirkef nedir, nedendir, olmalı mıdır olmamalı mıdır, nasıl ortadan kaldırılır, yok devenin pabucu. Orada karılar vardı abi, iyileri on lira, molozlar beşlik!

Nitekim, belki yüz kere gittim de bakıp bakıp döndüm, çok şükür o rezilliğe "fiilen" bulaşmadık.

* * * * *

Kapıda bekçi vardı. Silah arıyor, ille de ağız koklayıp içkili midir değil midir, bakacak. Çünkü efendim, sokağa silahlı ve de sarhoş girmek yasaktır. Sokağın iki ucu sosis gibi tıkalı, giriş çıkış bir tek demir kapıdan, geceyarısı kapanıyor, öbür ucu duvar, yokuş yukarı inerken Karaköy-Necatibey trafiği açık açık görülüyor, aşağıdan geçerken de o bakımsız, badanasız, "mail-i inhidam" duvarın üstünden doğru evlerin önünde eli cebinde kaynaşan sefil takımını izlemek mümkün. Aşağısı banka şubesi, işhanı, yedekparçacı, bakkal, otobüs durağı, yukarısı kerhane, bu düzende her şey satılıyor abi, parasını verdin miydi elli metre aralıkla araba da almak mümkün karı da.

Ortasından bulaşık bir dere akardı, yemek artıkları, sabunlu deterjanlı temizlik kalıntıları, ille de apışarası suyu! Hani şu "nayloncudan" alınmış ucuz, plastik cart kırmızı, hacı yeşili, çingene pembesi küçük leğenlerde yıkanmış apışaralarının meni ve vajina sızıntısı karışık izleri... Kimi zaman pencereden de boca ederlerdi, kapı önünde, bir eli dibi delik pantolonunun cebinde, ağzı açık ayran budalası gibi içeriyi seyreden gençten biri kafasından aşağı giyerse "vaftiz olmuş" sayılırdı, böylece "ilk kez milli oluyor" belki de, bu elbette suyunun suyu, "hakikisi" içeride, on dakikası on papel.

Çirkin bir karabasan gibiydi sokak. Karının da erkeğin de en alt tabakası, en tekne kazıntısı içi sıra kımıldanırdı, kapıcılar, inşaat işçileri, bakkal çırakları, erkekliği yeni uyanan ortaokul öğrencileri, sırık hamalları, dolmuş değnekçileri, kahve ocakçıları... Kadınların ortak özellikleri zekâ düzeylerinin düşük, okuma yazmalarının kıt olmasıydı, kafaları çalışmaz, o sıralar dinledikleri müzik Şen Bahriyeliler, yeni çıkan Cahit Seyhanlı, bilemedin Nuri Sesigüzel.

Şimdilerde yoğun arabesk takılıyorlar, kerhane dediğin zaten kendisi lümpen, müziği Beethoven olacak değil ya!

Günaydın Gazetesi Gün adıyla yeni çıkmıştı galiba, fiyatı on beş kuruş, bir de Son mu ne bir gazete vardı, sac sobanın çevresinde çöreklenmiş kadınların elinden eline dolanırdı, duvarlarda Göksel Arsoy, Orhan Günşiray, Eşref Kolçak, Saatli Maarif Takvimi, ille de Türkân Şoray, Türkân'ın o kaşı kalın, yanağı benli, etine dolgun 1964 model görüntüsü.

Evler iki katlı, üç katlıdır. Yan yana, suratsızca sıralanmışlar. Kapıları demir, geniş kanatlı, camlı, gövdeleri Be Te Be kaplı, Be Te Be'nin o bütün İstanbul'u uğursuz bir işgal ordusu gibi teslim alan, 1950'lerin sonlarından başlayıp 1960'ların ortalarına kadar kendini her yana sıvayan kıro yeşili, mavisinden. Evler eski köşk yavrularından bozma kimi zaman, elden geçirilmiş, özensiz sıvalar, zevksiz badanalar, pencere gibi dört köşe deliklerle ortak kerhane kültürüne uydurulmuş. Kışın kapılar kapalı dururdu, hava azıcık ılınınca ardına kadar açık, gene de kışın bile ağır demir tokmaklı kapının cam kanatlarının açılması gerekiyor, öyle ya, vitrin olmazsa müşteri malı nereden, nasıl görecek? Kızcağızlar mangal başında, Şakir Zümre sobası çevresinde, ayaklarında üzeri bantlı, bantı yanardöner mozayik gibi minik minik kıro işi işlemeler, bileği sımsıkı saran, neredeyse baldıra kadar beyaz, renkli, düz, alacalı yün çorap, kirli don, yırtık sutyenle otururlardı. Öyle bir görüntü ki, kalkan bilmemneyi indirir! Yazın çorap giymezlerdi elbet, o şakır şukur takunyaların arasından gene çingene modası sevimsiz pembe ojeler sürülmüş küt parmaklar fırlardı, topuk nasırlı, ayak bakımsız, hep pis, ojeler dibinden dibinden yenmiş, yani zamanı geçmiş de asetonla silinip temizlenip yenisi sürülmemiş, parmaklar köylü parmağı, kızlar Anadolu'nun bağrından kopup geliyorlar! Nerede o eski İstanbul orospuları, Tasulalar, Afrolar, Eleniler, Despinalar? Gönül adıyla çalışan Mukaddes Malatyalı, Sevtap diye bilinen Sündüs Muğla'dan, Seval olarak tanınan Mahmure Niğdelidir...

Bu boktan takunyaların özel bir işlevi vardır, ille de takırdatılacak, yerli yersiz dapdaracık merdivenler, hani şu yukarıya, asıl yatıp kalkma odalarına giden merdivenler inilip çıkılacak, ayakta tıkır tıkır takunyanın erkek bacağı arasını sesle kaşıdığı "tecrübeyle sabittir" ve de mesleğin en eski püf noktalarından biridir. Arada histerik çığlıklar atılacak, durup dururken Melahat'ın "ayyyiii" diye bağırması gülünç olmasına gülünç de, kapı önünde cep karıştıran Selami'nin proteinsiz, dar imgeleminde yer etmiş kadın görüntüsüne denk düşüyor, işte "kötü karı" dediğin böyle cıyak cıyaktır ya...

* * * * *

Kimisi memesinin ucuyla oynardı. Hava pek serin değilse sutyen kullanmıyor, buna da izin var hem, bekleme salonunda don çıkarmak, apışarasını göstermek, domalmak, açmak yasaktır, memeye karışan görüşen yok, ortalıkta her çeşit meme salmıyor, büyüğü küçüğü, irisi ufağı, ucu köpek memesi gibi sivri ve dik, kahverengi haresi küçük, koyu olanı, torba gibi, ucu dört yana doğru ferah ferah yayılanı, dışarı sivrilmek yerine içeri, çukura kaçanı... Kızlar iki elleriyle bunları kavrayıp kavrayıp sallıyorlar, kime, kapı önünde bekleşen müşterinin burnuna! Baş parmağıyla işaret parmağının arasına sıkıştırıp işveli işveli sıvazlıyanı, bu arada kahkaha atıp haykıranı on dört yaşımızda pek çekici gelirdi, kazık kadar heriflere hâlâ geliyordur.

Arada "birbirlerini becerme" gösterisi de yaparlardı, birisi gidip merdiven trabzanma abanıyor, arkadan öteki gelip yaslanıyor, başlıyorlar uyumlu uyumlu gide gele boşluğu pompalamaya! Eh buna en züğürt abazanın, en kararsız mahcubun yüreği dayanmaz, kaç kere eli şakağında kara kara düşünen sivilceli tıfılların işbu manzara üzerine içeri hamle ettiklerini görmüşümdür.

Kimisi de kararlı adımlarla girer, sanki dürzü, kızı oracıkta "tavlayacakmış" gibi alçak sesle fısıldaşmaya koyulur, havadan sudan mı konuşurlar anlamam, sonunda çıkılacak olan yer üst katta bilmem kaç numaralı oda değil mi, formika koltuklarda sıra bekleyenlerden kime denk düştüyse yukarı alınıyor, yatak dar ve gıcırtılı, somya eski, çarşaf kirlidir, bir yanda havlu, peşkir, ibrik duruyor, "muameleden" sonra yıkanılacak, silinilecek, kimbilir sabahtan beri kaç kişinin dölü birbirine bulaşacak.

Don çıkarılmaz. Tek bacaktan sıyrılıp öbür bacağın aşağılarında, uyluğa yakın bir yerde toplanacak. "Vizite" bittikten sonra aşağı inilip yeniden yukarı çıkılırken giy çıkar donla uğraşılmaz. Çoğu zaman da müşteri kapıda kuyruk olduğundan, yataktan sırt kaldırmaya vakit bile bulunmaz, günde otuz-kırk heriften aşağısıyla yatan karı zaten buralarda makbul sayılmaz, "işi kırık kızın", "yüzüne kimse bakmıyor", "bırak o sümüklüyü" denir.

Erkek çıkarır. Mahallenin gediklileri kimi zaman ayaküstü iş bitirirler ama, acemiler özenle soyunur, gömleğini katlar, pantolonunu asar, donunu fanilasını yerlere atmadan bir köşeye koyar. Sonra da işin yoksa hadi bakalım yeniden giyin. "Beş numaraya gir, soyun, bekle" komutunun apayrı bir heyecanı vardır da, "hadi anam, seninle mi uğraşacağız, sırada on kişi var" dürtüklemesi, hele o yorgunluktan sonra, üşengeçlere, basbayağı vazgeçme, başından düşünüp "hiç

takılmama" kararı bile aldırtır kimi zaman.

* * * * *

Kapı önü ayrı âlemdir.

Pencerenin kanadı dar, kapı ardına kadar da açılsa "istiab haddi" belli olduğundan, millet üst üste yığılır. Burada, bir yandan içeri bakıp karıları "azami" derecede görmeye çalışırken, bir yandan da hemen arkandaki hergelenin aşka gelip bir yerine dayanmamasına dikkat edeceksin, şaka değil, kavga çıkar ki bıçak falçata çekilmecesine... Kapıda istediği kadar bekçi baba dikilsin, içeri tabanca bıçakla dalan kabadayı sayısı hayli artıktı. Bu arada, yankesiciye dikkat!

Kapı önü tayfası birkaç çeşitti, girmeye kararlı olup karı seçenler, girsem mi girmesem mi diye kara kara düşünenler, cep harçlığını tartıp bütçe hesabına oturanlar, girmeye niyetli olmayıp göz doyumu sağlayanlar, burada çekecekleri "fotoğrafları" zihinlerine yerleştirip eve, "otuzbir malzemesi" götürenler... Girmek için yüreklendirme bekleyenler, kimisi açık saçık birkaç cümle, kimisi tatlı birkaç söz... "Kocacığım" muhabbeti nedense beni çok iterdi, ulan zilli, ben senin nereden kocan oluyorum? Efendim bunlar "herkesin kadını" ya, herkes kocası, birkaç dakikalığına da olsa, böylece işe "ahlâki" bir yön de katıyorlar, kocam değil mi, yatar kalkarım el ne karışır? Kapı önünde titreşen gariban da "helaliyle" rahat rahat yatağa girebilir, Cenab-ı Hak günah yazmaz bu durumda! Hem kendi aralarında da geneleve gitmeye "evlenmek" tabir etmiyorlar mıydı, şimdi "paşaza" gidelim, votka-bira atalım, oradan gidip evlenelim!

Kimisi açık saçık dürtü beklerdi. Hiç unutmam (burası biraz rahmetli Eşref Şefik ağzı oldu çaresiz), yokuştan inip sola dönünce karşıya çıkan "nisbeten daha derli toplu" evlerden birinde o koca memeli, ak tenli kadıncağız içeride elinde "jilet makinesi" (o zaman öyle Permatik, Derby, Gillette falan yok), aynanın karşısına geçmiş, rahat rahat koltuk altını tıraş ediyordu (bu da yeterince tahrik unsuruydu o zamanın proto-zonta müşterisi için), işini bitirdi, kapının önüne çıktı, son derece açık seçik ve "selis" bir İstanbul Türkçesiyle bağırdı:

"Hadi bakalım, beni kim s.....?"

Mahcup delikanlılardan kaçışanlar oldu, yüzünü buruşturanlar, bu cümleyi bir kadının kullanmış olması hayli yadırgatıcıydı, ama birkaç kişinin, suratları pancar gibi, soluklarını tutup hemen içeri daldıklarını da gördüm.

Bunlar on liraydı. Aşağıda da beşlikler vardı, beşlikler yani artık

çaptan düşmüş, yaşı ilerlemiş, kıçı başı tutmaz turşular, böylelerine "fallaş olmuş" denirdi, "faraş" kelimesinden galat. Babaannem yaşında kaşarı kabuklu orospulardı, artık yüzüne bakılmayacak kadar çirkin ve geçkin, hoş gençliklerinde de caminin mihrabın ne kadar yerinde olduğu çok tartışma götürürdü. İyiden iyiye zevksizler, ayak takımının dip katmanı, bir de düpedüz züğürtler bunlara giderlerdi: Öyle odaya çıkmak, soyunmak dökünmek falan yok, hem müşteri de kadının orasını burasını görse kaçacak, masa üzerine oturuyor, daha doğrusu masanın bir köşesine ilişiyor, bir elleriyle masaya abanıp öbür elleriyle donlarını aralıyorlardı, öylece ayakta, sen de pantolonunun düğmesini (o zaman fermuar denen icat daha yeni çıkıyor, herkesin çakşırında yok) açacak, işini göreceksin. Öyle, oracıkta, ayaküstü. Ücret beş liradır, "memnuniyetinizi dostlarınıza, şikâyetinizi müdüriyete bildiriniz."

Aşağısı beş, yukarısı on lira ya, iki buçuk lira da bahşiş attın mı daha bir özenli muamele görüyorsun, daha doğrusu "kıyak geçiyorlar", çay söylerler, kolonya tutarlar, silinip temizlenmen için vakit verirler, mama kapı önüne dikilip haydi çıkın artık diye bağırıp çağırmaz.

Bu, "Karaköy işi". Kulağı kesikler arasında "Beyoğlu işi" tabir edilen eli yüzü düzgün randevuevi muhabbeti ayrı konudur. Oysa, anlı şanlı Bursa genelevinin apayrı "Bursa işi" bir keyfi vardı, genişçe bir bahçe çevresinde sıra sıra, arası galiba ağaçlıklı, eski Rum evleri, eski şirin cumbalılar... Bahçede bir de yatır vardı, millet bayağı mum dikip adak adamaya geliyor, "Pezevenk Baba Türbesi" diye dalga geçerdik, hemen başucunda salkın söğüt ağacı.

Burada kızlar cıgara, lokum tutuyorlardı kolonyadan başka. Müşteri tenha, evler daha ferah, yarım saat, belki bir saat kadar kalabiliyorsun. Bu dediğim yirmi yıl öncesinin işleri. Türkiye yirmi yedi milyon, topu topu, şimdi her şehrin her yerini bozduğumuz gibi Allah bilir Bursa Kerhanesi de "dejenere" olmuştur (kerhane nasıl dejenere olursa...).

Nüfus artınca, "muamele" süresi de kısalıyor belki, artık kapıda birbirine "Muamelesi nasıldır abi?" diye sormaya vakit ve de yer var mıdır'? "Muamelesi çok iyidir abi", "kendisi güzel ama muamelesi yaramaz", "cık, tadı yok" gibi tartışmalar gene yürütülüyor mu?

Bazı namlı kızlar vardı. Yedi numarada bir Suzi vardı örneğin, yedi 'numaradan yüklüce bir transfer ücretiyle on dört numaraya geçmesi uzun zaman sokağın başlıca dedikodu konusunu oluşturmuştu. İnerken sol köşede Can vardı, etine dolgun, kuzgun gibi kapkara saçlı, kalçası ferah, göğsü saltanatlı, göbeği değirmen taşı gibi bir kadındı, o

zamanlar otuz beşinde vardı, hasta Galatasaraylıydı Can, cim bom bom sloganı atana sevecenlikle yaklaşır, hele okul pasosunu gösterip giren çıkmak bilmezdi, 1960'larda Mekteb-i Sultani sıralarında dirsek çürüten, bugünün nice ünlü kişisi (adlarını verecek değiliz!), ilk kez Çan'ın kollarında hayat mektebine başlamışlardır...

Erkeklerden nefret ederlerdi, düpedüz iğrenirlerdi, çoğu seviciydi. Geceleri, "dükkân kapandıktan" sonra ya dostlarına "verdikleri", ya da ikisi üçü birbirleriyle iş tuttukları söylenirdi, sonra da kalkıp kendi evlerine giderlerdi, asıl oturdukları eve, öyle ya, burası "işyeriydi" alt tarafı. Kazandıkları parayı "dostlarına" yedirirken bir yandan da sopa yerler, ertesi gün gelip birbirlerine sağlarında sollarında çürükleri gösterirlerdi: Kim daha çok seviyorsa o daha çok dövüyordu!

Mamaya borçlandırıldıkları, evde pazarlama işlerini yürüten pezevenklere "bedava verdikleri", bunların ara sıra arkadaşlarını getirip çay kahve ısmarlar gibi kız ısmarlamalarına da katlanmak zorunda oldukları bilinir. (Evet beyler, bayanlar bu kadar, yukarıda başka bayan yoktur, Leyla bugün çalışmıyor, girecek olan arkadaşlar bayanlardan birini tercih etsinler, girmeyecek olanlar da kalabalık etmesinler uyarısı hepimizin kulaklarında değil midir?)

Biz o zaman Orhan Kemal okuyor, Nazım terennüm ediyor, 1965 seçimleri öncesi radyodan Çetin Altan'ın, Sadun Aren'in, Mehmet Ali Aybar'ın konuşmalarını dinliyoruz ya, bunların hepsini yoksulluktan buraya düşmüş sanırdık, ellerinden başka iş gelmediği için kestirmeyi seçenleri, düpedüz nemfomanyak oldukları için azıp azıp soluğu sonunda burada alanları bilemezdik, her orospu aslında altın yürekli bir kızcağızdı, devrim olacak, onları buralardan kurtarıp tütün fabrikasına işçi yazacaktık!

* * * * *

Şimdi burada "nostalji" yapmak gerekiyor galiba. Tam da sözün burasında.

Biz yetişemedik. Yetişenlerden de kimse kalmadı artık, Ziba'ya, Küçükyazıcı Sokağı'na, Lale Sokağı'na yetişenler çoktan toprak oldular. Abanoz'da büyüyenler artık torun torba sahibi, oralardan geçtiklerinin hatırlatılmasından da hoşlanmıyorlar. Çok daha eskilerde, diyelim Abdülaziz döneminde "enteller" utanıp sıkılmazlarmış, öyle duyduk, saray çevresinden, yüksek bürokratlardan, yazar-çizer takımından herkes rahat rahat belli evlere girip çıkıyor. Abdülhamid döneminde de Yedi-Sekiz Hasan Paşa'nın "taharri memurlarıyla" Fehim Paşa'nın "hafiye tayfası" harıl harıl

"curnal" yetiştirmekle uğraşıyorlar, efendim, birtakım okuryazar, "mumaileyh", evlerde toplanmak suretiyle, hovardalık yapmak kılıfı altında padişahımız efendimiz aleyhinde hâşâ sümme hâşâ atıp tutmak, Avrupa'dan gizli gizli getirtilip "ecnebi postaneler" marifetiyle Memalik-i Mahrusa-yı Şahane'ye sokulan "Cön" dergileri okumakla iştigal ettikleri veçhile işbu kârhanelerin memnu edilmesi cihetine gidilmesi, olbapta ferman efendimizindir, falan...

O zamanlar evler de bir tuhaf, özel isimle anılıyor, ya da patroniçenin adıyla: Acem, Hürmüz, Bahri, ille de şu ünlü Kaymak Tabağı!

Cennetmekân ve de Ulu Hakan Efendimiz Abdülhamid evleri kapatacak, cümle karıyı da ta Fizan'a kadar sürecektir. İttihatçılar devrimden sonra göz açtırmıyorlar, genelevlerin patlaması ne zamanın işi, dünya savaşı yıllarında millet beygir fışkısından arpa ekmeğine talim eder, Laleli'de yangın yerinde, Ayasofya Meydanı'nda el değmemiş tazeler etlerini on sekiz kuruşa, yetim sübyanlar kıçlarını erkekten erkeğe yirmi beş kuruşa satarlarken!

Evler pıtırak gibi her yanı kaplıyor. Beyoğlu'nda, Galata'da, Yüksekkaldırım'da, Kalyoncukulluk, Kömürcü Sokağı, Çiçekçi, Yenişehir taraflarında. Bir yandan da mezarlık işi yaygınlaşıyor, hiç korkmadan, Karacaahmet arsasında, iki mezar taşı üzerinde iş görenler vardır, "mezarlık orospusu" deyimi de, Cezmi Ersöz kardeşimize sorarsanız, buradan gelir.

Türk Fuhuş Tarihi'ne altın harflerle geçen Abanoz Sokağı şimdi uzak bir anıdır ihvanlar... Buralar 1930'lara kadar orta halli Rum ailelerinin evleridir, kimisi de pansiyon, Cafe Chantarit'da çalışan kızlar, at cambazlığı, "tiyatro" figüranlığı yapan gayrı müslim taifesi kalıyor. Genelevler daha uzakta, diyelim iki sokak ötede, beş numarada Nikolaidis'in havuzlu bahçeli mekânı var, ama orası "löküs", hele mütarekede, işgal kuvvetlerine köpeklik ederek yükünü tutmuş, ya da savaş yıllarında vagon ticaretiyle köşe dönmüş yeni zenginler geliyorlar, kızları soyup havuza sokmalar, Deli İbrahim misali altın serpmeler gırla...

Bir de o yıllar hastalığın Pera sokaklarında kol gezdiği yıllar, her sabah İkdam'ı, Tanin'i, Vakit'i açtığın zaman çarşaf gibi ilan görüyorsun, frengi tedavisinde yeni çıkan Neosalvarsan iğnesi, belsoğukluğu tedavisi için Doktor Aristidis Efendi'nin muayenehanesini tercih ediniz!

O zaman ünlü Tayyare Melahat var. Neriman ile Semiha, bebe yakaları, dalgalı saçları, alınmış kaşlarıyla yeni cumhuriyet

çocuklarını kırıp geçiriyorlar, Mualla hık demiş Bette Davis'in burnundan düşmüş de Gönül daha çok Joan Crawford'u andırıyor!

Mamalar ille de Yenice cıgarası içiyorlar. Eski kaşarlılardır bunlar, "fiilen" viziteye çıkmayı bırakıp ev açınca kapanıyorlar, artık baş bağlıdır, göğüs kapalı, kollar sıvanmıyor. Gene de emekli orospu olduklarını asla inkârdan gelmezler, o kolları şıkır şıkır burma bilezikli, ama yüzünde nur, başörtüsü kar gibi beyaz, beş vakit namazını sektirmeyen "hacı anne" tipi kerhane maması çok sonranın, yozluğun doruklarına çıkan günümüzün işidir. Kurban olayım, eski mamalar, limonata ısmarlayıp gramofon plağı bile çalıyorlardı müşteriye! Plaklar da öyle İbo, Emrah, Ceylan gibi paspal hışırtılar değil, Adana'nın yolları taşlı, hani ya da benim elli de gram pastırmam, Konyalı'mdan başkasına bastırmam, hani ya da benim elli de gram kişnişim, Konyalı'nin geçmişini ..... gibi hoşluklar.

* * * * *

Şimdi burada ağızlara sakız olmuş gerçeklere değinmeye gerek var mı? 1946 yılında Missouri zırhlısı geldiğinde bütün Abanoz'un baştan aşağı badana edildiğini, dostlar işlerini rahat görsün diye içeri Türklerin sokulmadığını herkes bilir ya; mütarekede Senegalli erlere, pembe Fransız tosunlarına, kaytan bıyık İngiliz askerlerine, hem ülkemizi, hem şehrimizi, hem kadınlarımızı beceren işgal askerlerine kızların "Cuspik İngiliş?" diye sırnaştığını kaç kişi hatırlar? Pekii, Abanoz'u da işgal altında tutan Amerikan bahriyelilerine karşı ilk "antiemperyalist" tepkinin, "karıları Coniler düzüyor, biz elimizde dolaşıyoruz" temeline dayanıp, Türk gençliğinin asil heyecanı ve infiali şeklinde Beyoğlu'nda asker dövmek şeklinde somutlaştığını duymuş muydunuz?

Söz meclisten dışarı, kimi Abanoz müdavimleri, evlerde yakalayıp kıstırdıkları birkaç Coni'nin cinsel yönden de hatırını sorarak Amerikan emperyalizmine ilk somut direnişin ve protestonun örneğini bu yolda vermeyi tercih etmişlerdir!

* * * * *

Ah nerede o eski genelevler diyelim mi şimdi? Hastalık kapan, doktor-ilaç faturasını aldığı gibi evin kapısına dayanır, yaptığı masrafları bir tamam ödetirdi de, mama gıkını bile çıkarmayı düşünmezdi, evin şöhreti, temizliği ve kendine göre "namusu" esaslı. Eskiden harama hile karıştırmak ayıp sayılırdı, bugün değil artık! Fransızca bile konuşan orospuların yerini de Tokat köylerinin kaba saba kızları alıyor, kaldırım kenarına tezgâh kurmuş üçkâğıtçılar o zamanlar

karayı bulana para değil köstekli saat verirlerdi yahu! Gerçi Paris'teki gibi salonunda piyano çalınan, şampanya patlatılan evler yoktu pek ama, komşu lokantadan tepsi içinde gelen köfteyi ya da kebabı müşterinin "altında" yemek de ayıptı, lahmacunun soğanı kokacak diye kızlar dişlerini bile fırçalıyorlardı...

Daha çok şeyden dem vurmak mümkün. Çaycı Rafet'i kim unutur, çay servisi gecikince yarı beline kadar pencereden memelerini sallandırıp "Rafeeeet, çaylar nerede kaldı, orrrospu çocuğuuuu?" diye haykıran kızlar kimbilir hangi köşede kıvrılıp kaldılar, cesetleri hangi çöplüğe atıldı şimdi? Özel ve görkemli bir evden buralara yeni düştüğü için müşteri seçen, burnundan kıl aldırtmayan ve de tam elli lira isteyen Lale şimdi akıl hastanesinde midir? Yoksa mezarının üzerinden çevre yolu mu geçiyor? O "acemi öğreten" görmüş geçirmiş kadınların nesli tükenmiş midir acaba, bıkmadan usanmadan, kimi zaman bir saat uğraşan, azıcık ablalık, azıcık da analık eden o görkemli fahişelerin?

Bir tanesini unutamıyorum. İncecik, siyah saçlı bir kızdı, yokuşun dibine doğru, sağda içerlek evlerden birinde, ne adını bilirim ne sanını, iki laf etmişliğim yok, nerede kaldı yatıp kalkmışlığım, bir hüzün anıtı gibi köşede oturur, kalkıp kapıya bile yaklaşmazdı. Arkadaşlarının müşteri çekmek için zorlama taşkınlıklarına katılmaz, öylece bir kenarda dururdu, hiç ağzını açmazdı. Bedeni bayağı güzeldi, bozulmamıştı, kimi zaman kapının önünde durup uzun uzun ona bakardım, o da bana bakardı. Öylece bakışırdık. Sonra arkamı dönüp giderdim. Biraz Leyla Sayar'ı, biraz biraz Cavidan Dora'yı andırırdı.

Orada mıdır? Beni duyuyor mudur?

Yoksa hayata ve acılara "haftayım" mı dedi?

# BUNU YAZAN TOSUN

Suratıma tokat yemiş gibi çarpıldım... Serde gençlik, toyluk da yoktu, yıl alt tarafı 1982, ama gene de çarpıyordu işte... Hiç böylesini, bu çeşidini görmemiştim ki!

"İnciluz keferesi" diliyle önce alıntısını yapalım, yani ya kardeşler, "aynen" aktaralım buraya:

- I love to watch my baby wife while being fucked. Call Chelsea... Bilmem kaç, bilmem kaç, bilmem kaç (telefon numarası).

Hergele diyor ki, bu numaradan beni ara, sana randevu vereyim, gel karımı becer, ben de bir yandan seyredeyim!

Bunu da Charing Cross treni istasyonunun kenefinin duvarına yazmış utanmadan dürzü.

* * * * *

Biz ne "umumi" helalar gördük de, bu Charing Cross bir başkadır. Fakir o sıralar Londra'dadır, BBC'nin Türkçe yayınlar bölümünde spikerlik takılıyor. Charing Cross pek yolunun üzerinde değil ama, kimi zaman erken geliyor işe, ya da iki program arası birkaç saat boş vakit var. Aldwych'den çıkıp, eğer zaman hemen köşedeki Wellington's "pabına" dalmak için erkense şöyle bir Strand üzerinde geziniyorum, Charing Cross, oradan Trafalgar'a doğru, hem hepi topu yarım saat tutmaz gitmesi.

Charing Cross'un helası bir âlemdi. Girişinde döner kapı var, kapı değil de "turnike", beş pens atmazsan açılmıyor, cebinde bozukluk yoksa altma kaçırıp oracıkta rezil olduğunun resmidir! Bir keresinde, girişte bir "cockney" durmuş, Londra'nın ayak takımından pek şirin bir serseri, "Koşun" diye bağırıyordu, "turnikeyi bozdum, tutuyorum bir yandan, daim içeri, görün işinizi, Bayan Thatcher'a kazığımız olsun!"

İşte bunun duvarlarında, gökle yer arasında kimsenin felsefesinde bulunmayan ince acaib-ül garabet laflar yer alırdı... Zamanım çok çok boşsa, eh "hacet" de varsa içeri girer, bir yandan iş görür, bir yandan duvarları okurdum. Mübarek kitap gibi duvar, oku oku bitmiyor ki.

Tabii en başta eşcinsel yazışmaları. Telefon numaraları, "özel muamele" teklifleri, ayrıntılar, ayrıntılar... Değme ar damarı çatlamış

kulağı kesiğin yanağını kızartacak ayrıntılar! Bunlara bizim BBC'nin erkekler helasında da rastlanırdı gerçi, majestelerinin biricik ve de en köklü ve de en saygın radyo yayın kuruluşunun personeli gayetle mürekkep yalamış ve dahi pek edepli olduğundan, karalamalar fazla ileri gitmiyor. İşte pek pek, I suck and like to be sucked falan.

Charing Cross öyle mi? Üç-beş iri kıyım deyyus birden isteyenler, kendini karyolanın pirincine bağlatanlar, sopayla dövdürenler, göğsüne baldırına cilet attıranlar, dört malafayı birden "alabilmekle" övünen hızlı yalabıklar... Akla geldik gelmedik neler neler... Bir kısmını yazamam, kalemim hicap eder!

(Benzer bir itliği gençliğimizde biz de yaptık! Taksim'de bir aptesane vardı, Gezi'nin hemen arkasında, şimdi Sheraton bahçesi olan boşluğa giderken, yani Belediye Sergi Salonu'nun yanından parka doğru sapacaksınız, sağdadır, bilmem duruyor mu, şimdi oraları Taksim Gazinosu'nun, Evlendirme Dairesi'nin girişi oldu diye kaldırmışlardır...

Orada "Mutfak" tesmiye ederler salaş bir meyhane vardı, bir kulübede, minicik bahçesi de var, 1957'lerde falan, bizim peder valideden gizli gizli, akşam eve dönmeden ayaküstü votka-limon götürüyor, fakir de üzerine bir türlü tüneyemediği tabureden kalkıp tezgâha uzanmaya çabalayarak gazoz içiyor, Fertek gazozu, şişesi bakkalda otuz kuruş da orada herhalde elli-altmış yazıyorlar...

Bir yandan da atyarışı oynanırdı. Böyle keyifli bir yerdi. Sonraları, çok sonraları, o dehşetli 1971 yazını kimimiz mapus damında, kimimiz o meyhanede geçirdik, yaz akşamı geç inerdi, garson İzzet pek mahcup delikanlı ama balık kızartılan tavada patates getirmeye utanmıyor, cümle erazil taifesi orada, başta fakir -o vakit yirmi yaşında delikanlı- sonracığıma İzzet Yaşar, Demir Özlü, Hüseyin Baş, rahmetli Doktor Fikret Ürgüp, meşhur Hayalet Oğuz, falan da filan, ara sıra Erkin Koray uğrar, Erkin'i alıp Şan Sineması'nm hemen yanında, sokağın içinde İstanbul Meyhanesine kaçardık, Erkin'in parlak devridir.

Bu kadar içince bu kadar da işenecek elbet, sıkışan kalkıp pek uzağa uzanmadan oracığa, Gezi'nin üst katını destekleyen "istinat" duvarının dibine ediveriyor, bizim gibi daha kibarı on metre daha yürüyüp soluğu umumi helada alıyor, giriş bir lira mıdır nedir.

Burası eşcinsel tayfasının buluşma, haberleşme yeriymiş meğer! Duvarlarda garip yazılar... Çok şahane g..... s.....tel. no. fişmekân!

Bunun tıpkısının aynısını bir gün Kadıköy vapurunun helasında da gördüm!

Aldı mı bizi bir korku? Bre nedir, nereye düştük? Sonra da aklımıza "dâhiyane" bir fikir geliverdi...

Şimdi, on sekiz yıl sonra düşünüyorum da, "Mutfak" meyhanesinde içen kimbilir kaç kişi, başta Nedim Gürsel, Mustafa Irgat ve yukarıda saydığım bizim takımdan kaç kişi gecenin bir saatinda "acı acı çalan" telefon ‘ziliyle yataktan fırlamışlardır, acı acı, çünkü telefonda konuşulan, teklif edilen de acı, zilin sesi de, o sıralar öyle tuşlu telefon muşlu telefon yok ki kuyruğu kıstırılmış bülbül kuşu gibi şakısın:

"Selam şugar... Koli kesmek istiyorum... Süpet yaparsan tatocuda buluşalım mı anam?”

Bunu da tercüme etmeyeceğim, kusura bakmayın.

Anladınız elbet, fakir, elinde tükenmez, aptesaneye girmekte, cümle meyhane arkadaşının telefon numaraları defterinde, en yakası açılmadık tekliflerle hepsini bir güzel duvarlara döşenmektedir.

O sıralar yaş yirmi, izin verin de bu kadarcık hergelelik yapalım canım!

* * * * *

Bunlar işin sapık tarafları. Tosun edebiyatının asıl büyük bölümünü, "normal" vatandaşların kaleme aldığı inciler meydana getirir. Normal adamın kenef duvarına yazı yazıp ferahlaması sapıklık değilse eğer, ki hiç sanmam. Bildiğiniz hikâyeler işte, önce yazılar değil de çizimler...

Ve de bunlardan, bizim gariban insanımızın kadın bedeninin anatomisini, ayrıntılarını ne kadar tanıdığı, yani ne kadar tanımadığı ortaya çıkar! Adam tutar bir vajina çizer duvara, ya da kapının arkasına, ömr-ü hayatında doğru dürüst şu mereti görmemiş olduğunu şıp diye anlarsın. Pek pek çizebildikleri, kabaca kıvrılmış iki bacak, arasında tükenmezin ucuyla alelacele çiziktirilmiş bir tutam kıl, bir de "beyzi", yani "oval", yani ortası geniş iki ucu sivri çember. Delik!

Tabii telaş da var, kapıyı kimsenin tıklattığı yok, öksürükle yanıt vermek, "dolu" ya da "meşgul" demek gerekmiyor ama, önünde sonunda yapılmakta olan ayıp ve pis bir eylemdir, hafiften suçluluk duygusu...

Bilemem aslında bilgisizlikten mi, milletçe elimizin kalem fırça tutmamasından mı ileri geliyor, "kendi malı" da pek acemice çiziktirilmiştir, dibinde helezon karalamalar, iki paralel çizgi, üzerine bir yuvarlak, ortasına da dikine kısa çizgi, işte o kadar!

Herkes Leonardo ya da Michelangelo kesilsin de aptesane duvarlarını Sixtine kilisesine çevirsin demiyoruz.

Hepsi de budur. Hergelelerde en küçük bir hayal gücü pırıltısı, en minik bir imgelem yok! Bre namussuz, madem çizeceksin, doğru dürüst erkekle kadının bütününü çizsene, ne bileyim, fellatio, cunnilingus falan filan "sahneleri" düşünüp uydursana, şunu kadının eline tutuşturup, efendim, işin içine dil, makat, ayak parmağı katsana, bre biraz canlanın da ufkunuz genişlesin yahu!

Yok, ille de hiçbir ayrıntısı bilinemeyen, hatırlanamayan oval delikler, dibi karalamak soğan başlan, o kadar.

Ondan sonra, toplaşan sekiz kelimeyi geçmeyen basmakalıp laflar: A...., s , g  y.....t.....Bu da bu kadar.

* * * * *

Her alanda Batı'dan geri kaldığımız gibi (belki üçkâğıtçılık, paspallık, zevksizlik, hırtlık alanlarım hariç tutmak gerekecek), sapıklıkta da geri kaldık! Baksanıza adam evde çatır çatır karısını bilmem ne yaptırıyor, neredesiniz yerli sapıklar, bunun altında mı kalacaksınız?

İşadamı Abüzittin Bey, oradan, "biz bu işi zaten çoktan hallettik, istersen bir akşam sen de takıl koçum" diyor ama, ben duvar yazışmaları "medyasını" kastediyorum.

Çeşitleyin Abüzittin Beyciğim, yalnız çek yazmak değil asıl bunları da yazmak marifet, telefon zillerinden, gelip giden alacaklılardan vereceklilerden, ısmarlanan çaylardan kahvelerden viskilerden bunalan günlük hayatınıza renk gelsin... "Kredi verene karı buluyorum, telefon şu şu şu" deyin örneğin. "Verdiği krediyi geri istemeyen bankacıya karıdan sonra bir de ben veriyorum, iş saatlarında büro müracaat no, bu bu bu" deyin. Olamaz mı?

İsteyen evden de arayabilir, sakıncası var mı Abüzittin Bey? "Ben hizmetçiyi düzeltirken şoför de bizim hanımı iyi ediyor, biletler adam başı -dolar üzerinden- on papel, yılın komedisi, kaçırmayın, adres şu, telefon bu" diye de takılabilirsiniz!

Daha da iyisi, en iyisi, "ekonominin ırzına nasıl geçiyorum, sezonun şahane filmi, yerler numaralıdır, rezervasyon tel." diye, hem de "filomasterle" kalın kalın yazabilirsiniz!

* * * * *

Bir de düpedüz saftırıklar vardır.

Bunlar, kapının arkasına, "sağa bak" yazarlar, daha yeni çömelip çakşırını sıyırmış başka bir saftırığın tam göz hizasına. Hadi dönüp sağa bakar, aynı çizgi üzerinde orada da "sola bak" yazar, solda da elbette "arkana bak". Üşenmeyip, def-i hacetini üzerine başına etme riskine de girip, ya da bunu olsun akıl edemeyecek kadar kerizsen, bir de dönüp arkana bakarsın, "sağına soluna bakacağına önüne baksana avanak" yazıyor...

Böylece akılları sıra "kafa bulurlar".

Kafayı taktığı kızın adını adlı adınca yazana pek rastlanmaz, bunlar da genellikle Sündüs, Gülbeyaz, Dürdane, Hanım, Şeker gibi birtakım tapon karılardır ki, şalvarı kirli, topuğu çatlak, apışarası kokar, kolu başı tombul birtakım nisa taifesidir, yahu bu kadınla yatsan ne olur yatmasan ne çıkar? Yok eğer isimler Sevtap'tan Aynur'a, Leyla'dan Aysun'a, Seval'dan Suzi'ye seyir izliyorsa, anla ki hergele harçlığı denkleştirdiğinde soluğu Zürafa Sokağı'nda alıyor, çoğu zaman da ipsiz olduğundan alamıyor...

Alamayınca ilk bulduğu kenefin kapısından dalıyor, iç cebinden, ya Kadıköy vapurunun burun kısmında, ya Harem iskelesi arabalısında demsiz çay içerken, ya Halkalı treninde, ya Çayırova istasyonunda aldığı kötü tükenmeze sarılıyor (bundan alana ayrıca bir tane de şööyle tarak), başlıyor döktürmeye. Hadi gene Sevtap'ın kişiliksiz ferç deliği, yanında kendisinin olmasını umduğu gibi spiral karalamalı, boyutları gerçeğinden çok fazla abartmalı tutulmuş bir alet daha. Ertesi gün de Güzin Abla'sına mektup döşenir, sevgili ablacığım, benimki on üç santim, ablacığım çok üzülüyorum, acaba çocuğum olur mu? Ablaların en iyisi, çok çabuk boşalıyorum, aman derdime bir çare. Canım ablam, benimki bir türlü kalkmıyor, aman ellerinden öperim.

Acaba bu garibanın kaçta kaçı, abladan, gel bakalım aslanım, ben bu derdini kendim hallederim demesini bekliyordur gizliden gizliye? Hiç mi? Hadi canım siz de!

Kimdi o, hani "Münşen" mi, "Hanofer" mi, "Kölün" mü bir yerlerde "hauptbağınof'un aptesanesine girmişti de kapının arkasında durup duran yazı birdenbire beyninde İstanbul garajları, Sivas dağları, Çukurova sıcağı, Rize yağmuru çağrıştırmış, gözleri doluvermişti?...

"Türkiye'deki Tosun, Alamanya'da da hizmetinizdedir!"

Aziz Nesin ustamız, "Azzabi" de der ki, Tosun Türkiye'de doğup

büyüdüğü için Tosun oldu, Tosun olarak kaldı... Tosun Amerika'da yaşasa, Henry Miller olurdu!

Henry Miller de bizim buralara düşseydi, elinde kötü tükenmez, Taksim helalarında inciler yumurtlardı herhalde, en büyük Fener, Ayşe'yi s....., Başbuğ Türkeş, tek yol devrim... Kahrolsun oligarşi, ibne cimbom, bastır kartal, Filistin değil Türkistan, Mao değil Alparslan.

Henry Miller'i bizim Muzır Kurulu eline geçirse ipe çekecek, adamcağız vakitlice öldü de sınır kapısından sokulması yasaklar listesine geçmedi neyse, böyle bir ülkede böyle adamlara bırakılan tek çıkış yolu, Haydarpaşa vapurundan tükenmez alıp aptesaneye dalmak. Çok şükür gâvur olduğu için birbirinden derin romanlar döktürüyor, içi sıra bol bol fuck, cock, cunt, screwing, wham bang zack, oh ay em kaming ay em kaming geçen, aslında yirminci yüzyıl insanının biriktirip biriktirip sonunda yanardağ patlaması gibi olanca coşkusuyla yaşamaya kalkıştığı cinselliğinin basbayağı esaslı incelendiği, anlatıldığı, aktarıldığı, çözümlendiği baba kitaplar bunlar...

Tosun öyle mi ya, Baba Henry gecede sekiz karıya bana mısın demezken garibim Tosun'un bilmemesi elinde, genelev kapısı önünde haftayımcılığa yatıyor... Henry işini gördükten sonra felsefesini yapıyor bunun, Tosun sorununu çözememenin çaresizliğinde. Şimdilerde kaçak video bant oynatan bazı birahanelere takılıyor da hiç olmazsa mir kommts, mir kommts, gayl, lik mih, fık mih gibi laflar öğrenip Alamanca'sını ilerletti. Sonra da gidip kendi işini kendi bitiriyor!

* * * * *

Çirkin bir dünyadır Tosun'un dünyası... Alaturkadır, iki bacağını kıvırıp çömeleceksin, köylü alışmış, sekiz saat öylece oturur da bir de cıgara sarar, şehirlinin üç dakikada dizi tutulur, hele askerde... Üniformanın pantolonunu sıyırırsın, orası kolay da, matarayı ne tarafa aktaracağını bilemezsin, kasatura kıçına batar, kalkınca hadi bakalım hangisini önce toplayacaksın, palaskayı taksan matara dışarıda kalır, hepsini önce çıkarıp sonra yeniden bir ucundan geçireceksin, o arada "istirahat sonu" düdüğü çaldı mı, hoparlörden borular öttü mü, doğru koşa koşa eğitim alanına!

"Askeriye kenefinin" kapısında da elbette: Geel bilmem kaç gün gel! Sivilde sanki durum parlak mı, ters yanda musluk, açarsın açılmaz, kaparsın kapanmaz, suyu yandan akar, ayakkabını ıslatır, dibinde paslı konserve kutusu, elini atsan kenarı cart diye keser, elin de pis, ya

sarılık mikrobunu kaptığının ya tetanos olduğunun resmidir valla. Konserve kutusunu kaldırdığın yerde çember çember pas lekesi, çıplak betonun üzerinde. Kapı doğru dürüst kapanmıyor, sürgüsünü yuvasına bir türlü oturtamazsın, anahtar hakgetire, sürersin sürgüyü bu sefer çıkarken açılmak bilmez, utanmasan ulan yetişin, bre imdat, kaldım burada diye haykıracaksın.

Sağında, solunda, önünde, arkanda Tosun'un kalem denemeleri. Arada kimbilir hangi ayı oğlu ayının dört yana sıvadığı daha "müstekreh" kalıntılar, parmak izleri! Keskin amonyak kokusu. Çekilince hiçbir "reaksiyon" vermeyen sifon bozuntuları, çoğunun ipi, tokmağı bile yok, neden oraya asılmıştır bilinmez. Çıkıyorsun, yerler yağmur sonrası gibi, tenekelerden sağa sola saçılmış talaş, ucu hortumlu musluk, suyu yandan akıtır o da, kaldırım taşı gibi çeyrek kalıp sabun, kaldırım taşını elinle ovuşturtsan daha iyi köpürür. İnsaflı kenefçinin önünde, içine bire on oranında Terkos katılmış boktan kolonya, garajlarda satılan ucuz cinsinden, kâğıt peçete bulunduran "klas" sayılıyor, bastır yüz elli papeli bakalım! Elli lirası def-i hacet bedeli, yüz lirası "kıraat" kirası, Tosun'un edebiyat şaheserlerini bedava mı hatmettiğini sanmıştın?

Var mı öyle "köprü altı cam cam, öpsün seni amcam", "onu öyle demezler, peynir ekmek yemezler", "oy ancığma ancığına, bin devenin kancığına", "o laflar havaya hamsi koydum tavaya" gibi Nobel adayı üslup denemelerini "haybeden" okumak?

* * * * *

Fiyakalı yerlerde "graffıti" aramayın, bunlar "lökös otel veceleri"dir, hemi de soğuk hemi de sıcak suları şarıl şarıl akar, gizli köşelerden hafif müzik yayını, kimisinde Wolgang Amadeus Mozart bile çalıyor. Kâğıt havluyu kullan kullan at, kimisinde de ılık ılık, mis gibi kar beyazı peçetecikler, uçları halkalı, bir demire geçirmişler, temizler kutusundan alıp silinip silinip kirliler kutusuna aktarıyorsun. Ortalık gıcır. "Ernet" buram buram kokuyor, küçüğünü ettiğin yerde tablet tablet köpüren temizlik ilacı. Buralarda duvar yazısı yok, Tosun buralardan geçmemiş, buralara sokulamaz, daha dış kapıdan girmeye kalksa "kimi aradın hemşerim", "bizde sana göre açık iş yok aslanım", "başka kapıya koçum", ya da düpedüz "hastir lan çık dışarı teres, kırarım boynunu" teraneleriyle uğurlanacak...

Öyle ya, garibanın gittiği hela, aptesane, kısaca kenef, ensesi kalın dabılyusi'de ediyor, vece'de, lavatories, rest rooms, men's, women's, ladies', gentlemen's... Leydiyle centilmenin yumuşacık pembe poposunu açtığı yerde Tosun ancak temizlik işçisi olabilir, onların

pisliğini kazımak üzere. Leydiyle centilmenin cinsel sorunu yok ki, köpekler gibi gece gündüz birbirlerinin üzerindeler, adam bunalmıyor ki derdini ummana döksün, asumana söylesin, içini de aptesane kapısına!

* * * * *

1965 yılıydı... Mekteb-i Sultani'de dirsek çürütmekteyiz, yıl da seçim yılı, Süleyman Demirel'in ortalığı silip süpürüp lök gibi iktidara yerleştiği o müthiş sene, sanki milat! 1960'larda Galatasaray avlusu çiğnemiş herkes bilecektir, kapıya doğru helalar vardı o dönemde, hani şu İdare Amiri'nin güzel kızının ara sıra pencerede görünüp yüreğimizi hoplattığı lojmanın altına doğru, sonra galiba yıkıp Kayıt İşleri mi ne yaptılar, bir ara İş Bankası'nın fuar barakası, şimdi sanırım sergi salonudur. İşte orada.

Seçim üstü ya, 1965 eylülü ve ekimi, bizim o zamanlar "Şato" tesmiye ettiğimiz "müştemilat", eskiden Galatasaray Ticaret Bölümü'ne yuvalık eden ikinci bina İlçe Seçim Kurulu'na geçici süreyle verilmiş, seçim bitince toparlanıp boşaltacaklar. Seçim kurulunda birbirinden fıstık kızlar çalışıyor, ya da kaknemin daniskası hepsi ama on beş yaşımızın toyluğuyla bize baştan aşağı dünya güzeli geliyor. (Bir ufak tefek sarışın vardı, Kil Nuray arkadaşımız "malı götürdü", parmak ısırmıştık...)

İşte o tuvaleti de bunlara ayırdılar, tabii Galatasaray daha o zaman yatılı "erkek mektebi" olduğundan koskoca okulda ilaç için kadınlar helası arama, işte efendim orayı da seçim kurulunda çalışan kadınların tuvaleti yaptılar, biz önünde yalana yalana volta vuruyoruz, sanki içeriden karının biri parmağını uzatacak, pist, gel bakayım diyecek. Züğürt yeniyetme rüyası.

İlk günü, ya da ikinci günüydü. Galiba. Oranın kadınlar tuvaleti edildiğinden haberim yok, top da oynamışım, üstüm başım darmadağın, paçam çamur, hacet de var, daldım içeri. Kapıyı bir güzel kapayıp, Galatasaray'ın muhtelif Tosun adaylarının incilerini incelemeye koyuldum.

İki kız kahkahası kulağıma çalındı.

Meğer hemen yan binada seçim kurulunda çalışan kızlardan ikisi de gelmişler. Gelirler ya, insanlık hali.

Bir sağımdaki, biri solumdaki kabine daldı.

Aman Allahım! Elim ayağım zangır zangır titriyor.

Sonra fıkırdamalar arttıkça arttı. Duvarlardan yazıları okuyorlardı.

"Erkekler yazmış", dedi kızın birisi.

Yok sanki Merihliler yazacak! Karının ferasetine bak!

Sonra yüksek sesle okumaya koyuldu.

Bir o okuyor, bir öteki, okuyup okuyup fıkırtıyı basıyorlar...

Sonra çıktılar, uzunca bir süre de kapı önü muhabbeti. Tabii, en yakası açılmadık şeklinden.

Geçmiş gün, birinin çıktığı bir çocuk varmış da, öteki daha tecrübeli, basbayağı yırtık, yatıp kalkıyor. Öyle şeyler anlatmaya koyuldu, sular seller gibi anında ezberime alıyor, "akıl defterime" yazıyorum.

Neyse, kızlar çıkıp gittiler sonra.

Fakat fakir, uzun süre çıkamadı efendim. Tahmin etmişsinizdir.

Ondan sonra bir yorgunluk, dizlerimde bir kesiklik, kantine gidip bardak bardak portakal suyu içtim, vitamindir.

Dedim ya, yaş o zaman on beş.

* * * * *

Lafı tatlıya bağlayalım.

Bugüne kadar gözüme çarpan en güzel Tosun ürünü, nedir, bilir misiniz?

"Fik onu fik! İmza: Füleyman!"

* * * * *

İşte böyle abiler, bunu yazan tosun, okuyanlar sağolsun!

# BIRAKIN BU AYAKLARI

Salih aklını takunyaya takmıştı. Plaj takunyası. Üstten kalın bantlı oluyor, tahta kısmı açık sarı, koyu sarı, turuncu, sonraları tahta yerine sentetik, plastiğini de yaptılar... Topuk sivri, inadına sipsivri, yürürken tıkırdayacak, daha doğrusu kalçanın sağ yuvarını sol yuvarına tokuştura tokuştura salınırken plajın kabin önlerinde, büfeye doğru beton zemininde azıcık sürünecek, kırrç kırrç, azıcık takırtı çıkaracak... Ölüyü bile mezarından kaldırır!

Salih takunyaya bayılırdı.

Hadi o zaman yaşımız on beşti, ya kazık kadar heriflerin takunya tutkusuna ne demeli şimdilerde?

Salih takunyanın kendisine değil, içindeki ayağa bayılırdı elbet.

Parmaklar ya koyu kırmızı, Carmen kırmızısı, ya da sedefli bembeyaz boyanacak, kırmızının daha sulandırılmış, içine sarı marı katılmış "tonları" da var, Vermilion gibi ama, kulak asma, esmer ayakta ya Carmen ya da beyaz iyi gidiyor; ayak iyice "yanmış" olmalı, kadının bedeninden esen ılık, yanık yel elbette ayağına da yansıyor, deri yumuşacık, kaygandır, koyu esmer, ayağın yanma, tabana doğru sütlü çukulataya, belki de pembeye dönecek... Topuk etli, kenarları kırış kırış ama bu kırışıkla apayrı güzellikler katıyor topuğa, rengi daha da açıktır...

Yani öyle bir ayak ki, koş kabine, çıkar mayoyu, "emektarı" devreye sok! Hemen!

Salih, şöyle doya doya bir ayağı okşayamadan gitti. Ayrıntı bir yana, bir tek kadınla doğru dürüst sevişemeden gitti. Salih'e kamyon çarptı. Kafasına kamyon kasası. On yedi yaşındaydı Salih. 1968'e kadar en yakın, en iyi, en "kırar arkadaşım.

Ayak deyip de Salih'i anmamak ne mümkün?

* * * * *

Bu yazıları yazmaya oturunca neden hep aklıma sen geliyorsun Salih? Belki bu yazılar, Başbakan'la, İnönü'yle uğraştığım günlerin, iki duruşmanın, iki daktilo tıkırtısının arasından, ayrıca da geçmiş zamanlarda, ama seninle birlikte olduğumuz yıllardan değil, daha

sonradan tanıdığım kimi hüzünlü kadınların anılarını çalakalem döktürmekten başımı almama yardımcı oluyorlar; her zaman çocuk kalmış benim gibi yorgunca ve ekşice bir hergeleyi, benden daha da çocuk "okuyucu kitlemi", bizim kafadarları da, alıp ilk gençliğimize götürüyorlar, ondan mı? Konu "belden aşağıya, başka nereye gidecektik ki? Elbette 1960'lara, (bugünlerde moda deyimiyle, "60'lı yıllara"), daha dünyayı pek keşfedemediğimiz ama çevremizin yeni yeni farkına varmaya koyulduğumuz, kadın denen yaratığı uzaktan da olsa seçmeye başladığımız, bacaklarımızın arasında gereksiz yere sallanıp duran namussuzun kafasını kaldırıp ben buradayım abi dediği sıralara... Beş liraya Peri Magazin alıp fizik kitabının içinde, arka sıralarda, çaktırmadan okuduğumuz, İzzet'in her hafta sınıfa getirdiği, tam yirmi liraya, yani eşek yüküyle paraya satılan, gizlice satılan Playboy'larm sayfalarını, hele orta sayfasını yağmalayıp çocuğu ağlattığımız günlere... Gündem maddelerimizin otuz bir, fort, arka taraf, senin bakış açından ille de ayak bacaktan oluştuğu ilk gençliğimize...

Hepi topu on yedi yıl yaşadın Salih. Ben üzerine yirmi yıl bindirdim. Bakalım daha ne kadar götüreceğiz? Ölmeseydin seninle ne karılar becerirdik lan! Di mi?

Salih deyince hüzün. İlle de ayak.

"Rahmetli", iflah olmaz ayakçılardandı!

* * * * *

Bunları öperlermiş. Öpmekten de öte, düpedüz yalıyorlar, her parmağı tek tek emenleri de vardır, alıp yüzüne gözüne sürenleri, bacağının arasına yerleştirip sürttürenleri, üzerine boşalanları...

Eh ara sıra değişiklik olsun için hoştur da, saplantı haline getirmeyeceksin!

Ben size bir şey söyleyeyim mi, "şurasını size samimiyetle ifade etmek isterim ki benim güzel vatandaşlarım", hiçbir kadının da bundan "şekvacı" olduğu görülmemiştir" Gene, dediğim gibi, ayrıntı tutkusuna saplanıp kalmayacaksın ve de ara sıra, çeşni olaraktan, hoşluk olaraktan yapacaksın.

Ayaklarının öpülmesini kadın milleti tesmiye edilen nisa taifesi pek ilginç karşılar (Ayakçılar, bilinçaltınız ve de vicdanınız rahat etsin, suçluluk duygusundan kurtulunuz). Ayağının öpülmesi kadın denen o garip yaratığa keyif veriyor, onu ne kadar yücelttiğinizin, saygı gösterdiğinizin kanıtı. Aslında ilgisi yok da, kadın beyni bunu böyle

algılıyor. Yoksa var mı? Kadının ayağını öpüp okşamak, parmağını emmek, erkeğin kafasının gizli kıvrımlarına tortulanıp kalmış ezikliklerin, çekingenliklerin, tedirginliklerin dışa vurulması mıdır?

Psikolog milleti düşünsün. Biz burada bakımlı tırnakların cilalı boyaları üzerinde inci gibi pırıldayan damlalardan, "geleceğin ne doktorları, ne mühendisleri, ne avukatları"ndan, gün ışığı göremeden heba olup gitmiş çoluk çocuktan dem vuruyoruz!

* * * * *

Önce üzerini okşayacaksınız. Arka tarafından, topuğun üzerinden, hani Ahilleus'un anası orasından tutup ölümsüzlük ırmağına batırmış, şartlamış, şerbetlemişti de onu, kadıncağızın iki parmağıyla tuttuğu yer ıslanamamış, kuru kalmış, toprağı bol olsun Ahilleus da Troyalı'nın mızrağını tam oradan yiyince Hades'in eşek cennetini boylamıştı, işte siz de oradan tutup kendinize çekeceksiniz... Şerbetlemek için değil, hem tutmak için en uygun yer orasıdır, hem de kadının içi gıcıklanır oradan tutarsanız, gıdıklanır, fıkırdar, hoşuna gider.

Bir yandan üzerini, güneş yanığı derinin o yumuşacık sıcaklığını okşayacaksın (yazın güneşte yanmamış karının ayağı yaramaz, uçuk pembe olur da mavi mavi damarları çıkar, Allah bilir ayva tüyü bile bulunur, boşver, bırak bu ayakları), öbür yandan bileğinin gömüğünü kibar kibar mıncıklayıp ( hart diye sıkıp kızın canını acıtma sakın ayı) topuğuna ineceksin sonra... Öpebilirsin, öpeceksin de, ama sen sen ol koklamaya kalkma... Koklamaya kıyamam benim güzel manolyam şarkısını çağırmaya benzemez bu iş, çok az kadının kızın ayak "nahiyesi" pek temizdir, sabah akşam bakım ister, kız yemek mi yapacak, bulaşık mı yıkayacak, temizliğe mi bakacak, çocuk altı mı değiştirecek, senin paşa keyfin için ayağıyla mı uğraşacak? Yaa, senin bu işleri bilmen gerekir, kaç kez ağzında o eşki, kerkremsi, "asitli" yapışkanla kafanı doğrultup Allah kahretsin, ulan bir daha dilimi uzatırsam diye kendi kendine kızmadın mı? İşte bu da ona benzer.

Parmakları önce sıradan, bir sağa bir sola makineli tüfek ateşi gibi tarayacaksın, sonra tek tek "bakıma alacaksın" arkadaş. Başparmak dişe gelir, ne de olsa iri kıyım, ötekiler daha küçük, çoğunlukla da çarpuk çurpuktur, küçük parmak minik bir kuş gibi. Bundan ne keyif alırlar pek anlamam ya, çok temiz, çok da tertipli olursa belki birkaç saniye için çeşni katabilir "olaya". Ne hergeleler vardır, "küçük kardeşini" başparmakla diğerleri arasına sıkıştırıp kızcağıza iş gördürenler böylece, kız her yanı alev alev, içinde binlerce hava fişeği patladı patlayacak bekleyip dururken ayaklardan birini ya da ötekini

ya da her ikisini seçip orada işini bitirenler, kızı da ağzı bir karış açık, düş kırıklığı içinde sinirlere garkedenler.

Peki, bunun nasırı var, topuğunda çatlağı, tabanında yarığı var be birader! Öyle her kuşun eti nasıl yenmezse, her kadının ayağı da bir mi? Öpülecek ayak bakımlı, cilalı, Ponza taşıyla her gün banyoda iyice ovulmuş gerek, nasıl öpülecek el güçlü, öpülecek cüzdan şişkin, öpülecek popo devlet büyüğününse bazı dost ve meslekdaşlarımızın "nokta-i nazarından", ayak da "tercihan" sosyete karısınındır... Kapıcı Ökkeş, gündelikten yeni dönmüş, canı çıkmış, kat kat üç etek içinde karısı Kezban'ın ayağını öpsün de ne yapsın? Geneleve gitsen adamı takunyayla kovalarlar, manyak mıdır nedir, gelmiş ne istiyor...

Onların da ayrı kepazelik, takunya var da kıro işi, üzerinin bandında yanar döner minik minik strass parçacıkları, çingene pembesi, hacı yeşili, Trabzonspor bordosu, Malatya kırmızısı, sarısı, İbrahim Tathses beyazı. İçinde yün çorap. Kışın. Yazın da tırnakların boyası beş günlük, dibinden dibinden uzamış, oje yukarı kaçmış. Rengi de ya yaldızlı siklamen, ya kahve telvesi, ya da parmağını kapıya sıkıştırmış gibi çürük yeşili! Değil ayağını öpmek, garibanın yüzüne bakmaya mide gerek.

* * * * *

Her ayağın bir kişiliği vardır abiler. Yaa.

Silik ve de solukları vardır, "sahibesinin" durumunu yansıtıyor: Başparmak tombul, diğerleri yelpaze gibi açılıyorlar, bunlar genellikle boyasızdır, pek pek uçuk pembeye sıvanırlar, hiç denize girmemiş gibidirler, içi dışı akça pakça. Topuk kişiliksiz, ayası etli, üzerine Gucci, Bally, Divarese, ne bileyim, ne giydirsen giydir sırıtıyor. Bu ayak Mahmutpaşa'da Karakaş'tan giyinir, "hayırlı kısmet" bulup sınıf değiştirme mutluluğuna erişince de Goya, Erol, Bülent, Tanca, bilemedin Necati'den.

"Ördek topuk" vardır, feminist olurlar. Bileği göçük, topuğun ökçesi dışa fırlıyor, erkekle çata çat kavga eder, durup durup kişilik bunalımı yaratır, evliliği çok sürmez, günün birinde kendini takunyayla da değil, eprimiş bir "espadril" ile Bodrum kumsallarında bulur. Hemen yanıbaşında, dokuz yaşlarında minicik bir kız çocuğunun, ziyan olmuş bir bedenin tombiş, çizgileri henüz oluşmamış, yampiri basan ayacığı...

Orospu terliği tabir edilen terlikler vardır. Lamedir. Üzerinde kocaman çiçek demeti bile yer alır. Bu ayaklar "dost tutulur", makarnası bulguru

aydan aya satın alınıp arabanın arkasına atılıp götürülür, ayaklar evden pek çıkarılıp gün gösterilmez. Ayaktan yukarı doğru çıkıldıkça saltanatlı kalçalar, değirmen göbekler, ferah göğüsler, kalın gerdanlar başgösterir. Bu ayakların sahibeleri yerli yersiz Türk Sanat Musikisi terennüm etmeye de fena halde eğilimlidirler.

Emel Sayın, Muazzez Abacı, ille Samime Sanay severler.

Vamp ayağı, açık iskarpin giyer. Parmakları hemen dibinden iki bant, hepi topu iki tanecik bant, ayakkabının bir ucundan öbür ucuna koşuşturur, kimi zaman yan yana, kimi zaman çaprazımsı, topuğun üzerinden doğru da incecik bir askı, ayakkabı bundan ibaret, fiyatı iki yüz elli bin papel, para nasıl olsa karının çantasından değil, "tokmakçının" cüzdanından ya da koca olacak kerizin alın terinden fışkırıyor!

Kardeşim, ister inanın ister inanmayın, tam kâğıdı daktiloya takmış, iki cıgara, iki yazı işleri voltası arası, kimi zaman oflaya puflaya, kimi zaman keyiften kahkahalar atarak bu yazıyı yazmaktayım... Günlerden cuma, saatlardan on dört kırk beş, zır telefon: Bir ses, azıcık ince, azıcık çekingen, Tolga arıyor. Efendim, ben ayak ve çorap fetişistiyim...

Sahi mi yahu?

Bu konuda yayın yapmayı düşünmez miydiniz?

Tolga, "ayak ve çorap fetişistiyim"i, sanki, efendim ben toptan bakliyat üzerine ticaretle iştigal etmekteyim gibilerden, çok doğal, çok tekdüze söylüyor...

Kardeşim diyorum, ben de tam şu sırada o konuyu yazıyordum!

Teşekkür ederim deyip kapatıyor.

Kalp kalbe karşıdır!

Vallahi böyle oldu, ister inanın ister inanmayın.

* * * * *

Tolga, sorunun çorap boyutuna dikkat çektiği için sağolsun. Ayakçılar genellikle jartiyer üzerine de çalışıyorlar, rahmetli Salih de bayılırdı. Akşamların erken indiği kışlarda, "etütten" kaçar, Galatasaray'ın yüksek parmaklıklarına giderdik. Tam karşıda "Viyana Modası" (şimdi kimbilir neci mağazası oldu), vitrinde yeniyetme hülyalarımızı çok

gıdıklayan dantelli iç çamaşırları, sutyenler, donlar, çoraplar, ille de jartiyer. Bunun da iyisi karadır, çorap da yarı saydam, kara, filesi de vardır da daha bir "orospu" çağrışımı uyandırıyor. Fakir gene de düz siyahtan yanadır, yalnıız, arka çizgisi kalın olacak! Çorabın ta yukarısından başlayıp topuğa doğru inip içeri, tabana dönecek. Bacak öyle pek çırpı değil, aman selülitli filibitli de olmasın, kıvamında gerek. Bakmaya doyum olmaz. Nasıl derler, Mekteb-i Sultani argosuyla söylersek, "kaldıratif" sayılır bunlar!

Kırmızı gülsüz jartiyer olur mu Tolga? Olmaz, değil mi? Dış tarafından minicik, kan kırmızısı, parmakların ojesiyle uyumlu bir gül ne de güzel yaraşır, ha? Önce çorabın üzerinden okşayacaksın, ayaklara kadar inip, üzerinden parmaklara, tabandan topuğa dolanıp gene yukarı çıkacaksın. Gülünden öpeceksin, jartiyerin boş bıraktığı kaygan, ılık baldırların o ipeksi dolgunluğunu yoklayacaksın, şöyle bıngıl bıngıl, lombur lombur elinde titreyecek... (Tolga, daha seğirtmediysen dooğru aptesaneye, hadi koş!)

Bana kalırsa çoraba moraba takılmayıp daha yukarılara çıkınız, zurnanın zırt dediği yere, meselenin candamarına, dünyanın ekseni, evrenin merkezine. Doğrusu budur. Üst tarafı, nasıl derler, "fantaaazi".

Belki beyaz soket çorabın da "kaldıratif' bir yanı vardır, işin burasına daha çok rufailer ve "sübyancı" dostlarımız karışır. Gençliğimizde, uzun soluk yüzlü, "ince hastalıklı" havalarda, trençkotlu ve de Loafer ayakkabılı ve de nedense hep düşük soket çoraplı kızlar pek modaydı bir ara. (Şair Hilmi Yavuz da bunlara tutulur). İmdi, zaten kısa, bir de Loafer'a doğru düşmüş soket çorabı yoklamanın, kızın ayağının hafiften okşamanın, itlik olsun diye azıcık da gıdıklamanın tadı vardır, ne bileyim? (Kızı tava getirmenin kolay ve kestirme yolu, ya fıkra anlatacaksın, ya gıdıklayacaksın, gıdıklanınca fıkırdayıp güler, güldü mü yolun yarısını aldın demektir.)

* * * * *

Rahmetli Salih, takunyanın tıkırtısından da pek etkilenirdi. Özellikle bunu dinlemeye geneleve gitmezdik, yaşımız tutmuyordu ama o yılların Ataköy Plajı'nda, Suadiye'de, Küçüksu'da, Moda'da, şimdi artık uzak anılara dönüşmüş o eski İstanbul deniz hamamlarında takunyalar biteviye tıkırdıyor, bizi allak bullak ediyordu. Sonraları genelev adı verilen çirkefte, kadınların, takunya tıkırtılarını pek cuk oturan birer "jingle" gibi kullandıklarını görecek, bunlara bir de yerli yersiz histerik kahkahalar ekleyip umum abazan taifesinin orasını burasını harekete getirdiklerini izleyip ağzımızı bir karış açacaktık...

* * * * *

Ayak demek Türk kadını demek. Belki yanında bir de Uzakdoğu.

Japon kadını küçük, derli toplu, beyaz ayaklı oluyor, parmakları biçimli, bütünü bakımlıdır. Tolgacığım, herhalde öpüp yalaması lezzetli olsa gerek, ben anlamam. Tayland taraflarıyla bir zamanlar "teşrik-i mesai"miz olmuştu Paris'lerde, onlar da öylesine vahşi, öyle işbilir, öyle muhkem kadınlar ki, ayak mayak gibi ayrıntılara sıra gelene kadar bulutların üzerine sekiz kere gidip gelip artık "fantezi düşünecek" hal bırakmıyorlar adamda! Çin kadını da ilginç olsa gerektir, yazarınız konuyla ilgili derin araştırma çalışmaları yıllarında sorunun bu yönüyle ilgilenmek kısmetini bulamamıştır, gene de bunların, hele eski çağlarda, hani şu bacaksız imparator Pu Yi'nin devrinde falan, ayaklarını minik tutmak için birtakım cenderelere sokuldukları bilinir. Daha küçücük kız çocuğunun ayağını kalıba sokuyorlar, sıka bura, kız büyüdükçe ayağı o işkence kutusunun içinde güdük kalıyor.

Ortaya çıkan sonucun resmini görmüştüm. Epey yaşlı bir Çinli kadıncağızın, şekli bozulmuş çarpılmış, yamulmuş ayağı... Korkunçtu! Bu ayağı beğenmek, bırakın okşayıp öpmeyi, dokunabilmek için erkeğin Şanghay batakhanelerinde püfçülük çalışmalarına hayli hız vermiş olması gerekiyor, herifçioğulları öyle uçuyorlarmış ki, kadın ayağı yerine koyun paçası versen ona da eyvallah diyecekler!

Gene de ne varsa Türk kadınında var arkadaş. Ayakkabının kendine göre bir çeşit cendere sayılır mapusunda ezilip büzülüyor ama, güzelliğinden, kişiliğinden yitirmiyor. Batı karısı öyle mi, bana milyonlar içinde bir tane de ilaç için eli ayağı düzgününü gösteremezsiniz! Hem boyamıyorlar, tırnaklar dipten kesilmiş, Ponza'sı eksik, parmağı çoğu zaman gereğinden fazla tombul, gereğinden fazla iri, uzun lafın kısası bir boka benzemeyen ayaklar bunlar, değil okşayıp öpmek, mümkün olduğunca "o taraflara dokunmamaya" çalışarak işi bitirmek gerekiyor. Eh, eli ayağı güzel olmayınca da ilişki, içkili bir akşamın kaçınılmaz, sabah kalkınca erkeğe küçükten yürek burkuntusu, çokça pişmanlık, hayli sıkmtı veren gelgeçliğinden öte gidemiyor.

Bu Batılılar aslında kerizdir ha! Opera şarkıcısı, yüz yirmi kiloluk karıların iskarpininden şampanya içmeyi kibarlık gösterisi sanırlar. Tamam, fetişizm metişizm anladık da, artık karının pis ayakkabısından içki içmek de biraz "müstekreh" değil mi?

Kurban olduğumun Osmanlısı, teleme peyniri tenli, paluze gerdanlı,

lenger gibi karıyı yatırır masanın üzerine (eskiden divanın), göbek çukuruna mis gibi Tekirdağ işi imam suyunu döker de hüüüp diye içiverir! Al sana işte hem fetişizmin dik âlâsı, hem sapıklık, hem manyaklık, ama "adam gibisi", gelenekseli, Türk-İslam sentezi ürünü, dededen atadan kalmışı, yerlisi!

* * * * *

Bunun "literatürü" de vardır.

Doktor Kraft-Ebbing herhalde. Hazret, geçen yüzyılın sonlarında Viyana'da muayenehane açıp Doktor Freud'a rakip olmuştu (yoksa daha önce midir, Freud Viyana Mekteb-i Tıbbiye'sinde talebeden Sigmund Efendi'yken o çoktan yükünü tutmuş muydu, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun o ikiyüzlü, sahtekâr ahlâk kurallarının baskısıyla buram buram bunalan, histeri krizleriyle kendilerini oradan oraya atan kokonalara baka baka köşeyi dönmüş müydü?)

Ayıp olmasın diye kitabını Latince yazıyor. Psychopathia Sexualis. (Dilimize çevrilmedi, bu gidişle çevrileceği de yok, İngilizce bileniniz üşenmezse Boğaziçi Üniversitesi Kitaplığı'nda bulabilir, bir köşesinde fakirin de yirmi yıllık anı-imzası belki silinmemiştir...)

Kraft-Ebbing burada yüzlerce örnekten dem vuruyor, her türlü manyağı sapığı kitapta, daha doğrusu, yüz yıldan fazla bir zaman önce insanlara çok ters, çok beklenmedik, çok ahlak dışı gelip de bugün artık kanıksanan sapmalar. Kadın kılığında gezenler, kendini kırbaçlatanlar, dübürünü dövdürenler, neler neler.

Bolca da "onanist" geçer doktorun eserinde, o sıralar bunun çok kötü bir şey olduğu sanılıyor, onanizm, yani Tevrat'ta anlatılan Onan adlı herifin günahı, sizin anlayacağınız, el arabacılığı, otuzbircilik! Geçen yüzyılın tıp adamları "elden bozdurmanın" erkeği hastalığa, deliliğe götüreceğini sanırlarmış... Aman çok tehlikelidir, sakın yapmayın diye öğüt veriyorlar. Kraft-Ebbing, viziteye gelen bütün akıl ve ruh hastalarının geçmişinde mutlaka birkaç kendi kendini tatmin "vak'ası" keşfediyor, hop, bütün hastalık açıklanıveriyor böylece! Suçlu, sağ el!

Kazın ayağının böyle olmadığı çok sonra açıklandı. Artık köşedeki kilisenin papazından başka bu mereti günah ya da ayıp ya da yasak sayan yok, belki bizim köy imamları da buna dahildir, o kadar. Hiçbir sakıncası yoktur, hiç kimseye kulak asmadan götürebilirsiniz, pek pek yorgunluk verir, doğru dürüst yemek yerseniz, portakal suyunuzu içerseniz hiçbir sorun kalmıyor. Bir de "el alıştırma" dedikleri sakınca var tabii, günün birinde "mahcup olma" tehlikesi, bakın bunun ilacı

yoktur. Her alanda olduğu gibi bunda da, siz siz olacaksınız, aşırıya kaçmayacaksınız!

İşte doktorun kitabında bir sürü de ayakçı-çorapçı öyküsü vardır...

Doktorun kitabı, bugünün tıp bilgisiyle, "kadük", yani beş para etmez, hiçbir bilim değeri yok da, okuması pek keyiflidir, geçen yüzyıldan bir serüven romanı say!

Artık kadın donu giyenler, kadın donuna elden gidenler, komşunun çamaşır ipinden sutyen aşıranlar, karıya deri iç çamaşırı, uzun çizme giydirip eline de kamçı verip kıçını başını dövdürenler, sizin serüvenleriniz de gelecek yazılara!.. Von Sacher-Masoch'un anlattığı "Kürklü Venüs" tarzı manyaklıklar, ayakçı-çorapçı ana konumuzun az kıyısında kalıyor, Marquis de Sade'ı hatmederken de üstadın onca yakası açılmadık rezil sapıklıkları arasında ayak parmağı, topuk muhabbeti devede kulaktır.

Bakmayın, Türk edebiyatımız da bu konuda hayli fıkaradır ha, yazarlarımızın köylülüğünden mi, "muhayyile güdüklüğünden" mi, ayıptır mayıptır diye saf kerizliklerinden mi nedir, bırakın ayağı bacağı, doğru dürüst erotizme giren mumla aranır. Attila İlhan bir yana, o da takmış travestiye, yahu baba şu "Osmanlı'da Ayak Meselesi"ne de bir eğilsene!

Bir Kemal Tahir, o da şöyle değinmişti, kimbilir hangi romanındadır, "ayakları da zevkle öpülecek kadar biçimliydi" diyor... O kadar.

Ötekiler utanırlar. Öyle sapık konu olur mu kardeşim? Daevrimcilik, maevrimcilik takılır onlar, kadın, kız, cinsellik minsellik, hele böyle ayak bacak işleri fena halde ayıptır...

Gündüz bunları yazmayan, yazamayan dürzü, akşam olunca Arif ile Azmi'nin barına koşup karı düşürmeye uğraşır, o da Türk yazarının kendi zavallılığıdır. Hadi benim damarıma bastırmayın, kutuyu açtırmayın, fakiri söyletmeyin.

* * * * *

Gene de kardeşim, ayrıntılara gereğinden fazla takılmayın. Ağaçların kabuğunu kaşımaktan ormanın bütününün güzelliğini ıskalamak tehlikesi var. Ormana uzaktan bakınca da tek tek ağaçların tadını alamıyorsun.

Bütün mesele dengede.

Azı zarar, çoğu zarar, ortası karar bunun.

# PARÇALI MI ABİ?

Yahu bizim John Holmes şehit olmuş, haberiniz var mı? Ben yeni öğrendim, çokça da üzüldüm, toprağı bol, mekânı, gerçi gâvur için dilenmez ama, cennet olsun! Cenab-ı Hak son nefesinde İslam dinini nasib etseydi, ümmetimiz dünyanın en uzun "aygıtlı" adamını, bu erkekler erkeği, aslanlar aslanını kazanmış, safları arasına katmış olacaktı... Kısmet değilmiş, gene de insanın içinden "toprağı bol olsun" yerine "Allah rahmet eylesin" diyeceği geliyor...

John Holmes... Dünyanın en "uzun" erkeği.

Tanımıyor musunuz?... Hadi oradan, nasıl tanımazsınız be canım?...

Rahmetlide bir alet vardı, evlere şenlik, hemen Allah cemi cümlemizi muhafaza buyursun, ben diyeyim otuz sen de kırk... Gâvur ölçüsüyle "santimetro"!... (Hani fıkra vardır, platin saçlı, gözlüğü taşlı, Amerikalı zengin ve de hayli geçkince bir dul kadıncağız Roma'da gezinirken yolunu kaybetmiş de, metro niyetine karşısına ilk çıkan, toprağın derinliklerine uzanıp inen merdivene kapağı atmış... Meğer orası erkekler aptesanesi!... İçeride de kara kıvırcık saçlı, kaytan bıyıklı, yerden bitme bir İtalyan hergelesi, almış sazı eline, küçük su dökmede... Kadındır, can havliyle bizim hergeleye "Metro? Metro?" diyerekten sormuş... Bizimki dönmüş, pis pis sırıtıp, "No metro, signora" demiş, "venticinque centimetro!..." Yirmi beş santimetro!

İşte o hesap, İtalyan fırlaması, John Holmes ile tanışsaydı, aman abi derdi, herhalde, kravatını koluma dolayayım, ben ettim sen etme, beni affet, en büyük sensin, başka büyük yok, ben bu işleri bırakıp gidip kendime çayocağı açayım bari...

John Holmes, geçtiğimiz yıl, maalesef sizlere ömür. AIDS'ten gitmiş.

Eh, böbrek kanserinden, ya da safra kesesi iltihabından gidecek değildi ya. Yiğit yattığı yerden belli olur. Holmes biraderimize de elbette AIDS'ten gitmek yakışırdı. Kendisinin kısa ama parlak meslek hayatında bin küsur filmde "rol aldığı", on dört bin küsur kadınla da yatıp kalktığı rivayet ediliyor...

Sen neymişsin be abi? Mekânın cennet ola!

Üç-beş "eserini" seyretme mutluluğuna kavuşmuştum rahmetlinin, gerçekten de "esas çocuğu" çok iyi "canlandırıyordu", hele o Marilyn

Chambers adı verilen haşmetli yosmayla Seka adında bir başka çok ünlü zilli arasında bir seğirtmesi vardır... Aman yâ Rabb'im!... (Seka, kâğıt fabrikası değil, karının adı... Amerikan porno yıldızıdır, gerçi bizim Seka'yı da birileri iyi ediyor ama, şimdi politika yapmayalım hadi...)

♦

Ben bu "Miki işlerine" bayılırım, efendim esasen bu keyfiyeti evvelce neşretmiş olduğum ilmî ve de ciddî bir makalemde de tebarüz ettirmiştim, lâkin, gerçekten kaliteli olmak kaydıyla... Seyretmem diyen, sevmem diyen beri gelsin, inanın sahtekârdır. Erkeği de, kadını da eline fırsat geçince seyrine dalar da keyfine bakar.

Sapıklık, saplantıdadır, "seks hayatının" tek gerçeği bunları seyretmek olunca işin cılkı çıkıveriyor, yoksa, çeşni katmak için kimsenin itirazı olamaz, olmamalı, ruh doktorları bile ara sıra "takılın" diyorlar, heyecan katar, coşku verir, "iyi gelir".

Tamam da temizini bulmak gerçekten güç.

Çünkü her on filmden dokuz buçuğu pespaye, iğrenç çıkıyor.

Önce markaya bakacaksın. Bilmem bilir misiniz, Alamanya'da Beate Uhse derler bir hatun kişi vardır, kendisi eski kulağı kesiklerden, epey görmüş geçirmiş, eski bir Nazi olduğu, Hitler zamanında Sabiha Gökçen misali kadın pilotluk bile yaptığı söylenir, sonra "löküs" tarafından iş tutarak marklar kırıyor, evler mevler açıyor, galiba 1950'lerde, yaşı da geçmeye koyulunca, 1960'ların, o güzelim "altın çağ"ın cinsel özgürlük patlamasında çıkınındaki markçıkları sermaye edip "iş kuruyor" kadm. Bir dükkânlar zinciri, Beate Uhse Sex Shops, Alamanya'nın her kentinde, irice kasabasında, giderek komşu ülkelerde, giderek,denizaşırı yerlerde bir ağ... Aklınıza gelecek her şeyi, "konuyla ilgili", yapma malafatından şişme bebeğine, dergisinden filmine kasetine, kokusundan yağma, şırıngasından zincirine çizmesine her şeyi satmaktadır ve de mark hesabıyla köşeyi milyar kere fırıl fırıl dönmüş bulunmaktadır.

İşte bu karının "mamulatı" kalitelidir, tavsiye ederim.

* * * * *

Gözümüzü bir İsveç bürümüş, bu tür "Mikiler" akla gelince beynimizde üreyen ilk çağrışım, hemen, İsveç!

İsveç filmi...

Bu iki büyülü sözcük, yeniyetmeliğini yaşayan bizleri 1960'larda kapıp İskandinavya'nın soğuk, karlı, buzlu, karanlık ufuklarında, akla ziyan sarışınlarla olmayacak dehşette serüvenlere götürürdü, ondan mı?

Orada patlamıştı, sonra ufak ufak Danimarka'yı sarmıştı, belki Norveç'te vardı, bilemiyorduk, Finlandiya da böyledir sanıyorduk, oysa, yıllar sonra, Helsinki'ye gittiğimde bir de bakacaktım ki memleketin kadını mazbut, erkeği efendi, öyle Miki'yi falan mumla ara ki bulasın.

Ama İsveç... Kadınlarının onda dokuzu gudubet de olsa zihinlerimizde hep bir dilberler ülkesi, boy iki metre bacak bir doksan, göğüs yüz, kalça yüz yirmi, üstelik apış arası Arc de Triomphe gibi görkemli devanaları cenneti olarak salınıyor...

Amma, Almanlar'ı da yabana atmamalı.

İsveç, 60'ların ortalarında bu "sektörün" temelini hayli ürkek atmıştı, tabii o vakit öyle video mideo yok, sekiz milimetrelik titrek filmler üretiyorlar, bunun "paralelinde", filmlerin karelerini kullanan renkli dergiler bir de, kaymak kâğıda. Filmler mi titreşirdi, yoksa kapının zilini kollaya kollaya seyrettiğimiz evin duvarı pürüzlü, sıvası dalgalı, bizde para verip alacak hal olmadığından mutlaka arkadaşlardan birinin babasını kazıklayıp edindiği gösterici makine "kelekti" de ondan mı, ikide bir kararır, kopar, pelikülün üzerinde benek benek cıgara yanığı lekeler belirir, zırrr diye makara boşa dönmeye koyulur, ışıklar yanar, kıpkırmızı yanaklarla suçlu suçlu ve de pişkin olmaya çalışan gülücüklerle birbirimize bakakalırdık.

Hadi biz "talebedendik", ya kahveye çıkıyorum falan filan diye kırk yıllık eşini kandırıp soluğu orada almış konu komşu, kazık kadar herifler, emekli müdürler, müteahhitler, şakaklarına kar yağmış amcalara ne oluyordu peki? "O zamanın parasıyla" adam başına on lira topluyorduk bunlardan, filim başına sanırım yüz lira kadar kira bedavaya geldiği gibi cebimize de üç-beş kalıyordu, bununla da soluğu Çiçek Pasajı'nda alıp içine duble votka atılmış köpüklü Arjantin'e talim ediyorduk, yüz yetmiş beş kuruş muydu ne?

* * * * *

Bu filmlerin konusu yoktu, vardı da konudan başka her şeye benziyordu, ne başı belliydi ne kıçı. Öyle jenerik menerik arama, çoğu gerçekten "parça" bunların, küt diye muhabbetin bir yerinden lafa giriverir. Bir de bakarsın, ince bıyıklı, göğsü kıllı, baldırının kemiği

fırlamış it kılıklı bir herif, kıçı sivilceli, kolu morfin iğnesi deliği, apış arası ciğer kırmızısı bir şopar karının arkasında! Ya da, saçları oksijen sarısı, diplerinden de ufak ufak karası belirmiş iki liman orospusu, sakallı bir hergeleyi ortalarına almışlar, dondurma külâhı gibi... Derken birdenbire kapı açılır, üçüncü bir serseri peydahlanır, herif selamünaleyküm demeden pantalonu donu fora edip kendini yatağa, çoğu zaman yarım yırtık divana atar, ulan nedir, dur bakalım, serin gel diyemeden, yallah, en yakınında kaptığı karılardan birinin ümüğüne çörekleniverir!...

İşbu filmler sessizdi, sanki Douglas Fairbanks Vilma Banky'yi beceriyor... Sonra sonra araya "dublaj" girdi, ahlar oflar, ıhlar birbirine bulandı. Gençliğimiz artık gerilerde kaldığında, Alman yapımlarının çok daha üst düzeydeki "eserlerini" izlerken de, okul yıllarında bize kimseciklerin öğretemediği Alamanca'mızı birdenbire ilerleyivermiş bulduk! Sevgili öğretmenim Zahide Hanım, üniversitede bana dativ'i akkusativ'i öğreteceğim diye sarı saçlarını yolan Irene, kulaklarınız çınlasın... Geil! Fick mich! Lick mich! Mir kommt's, mir kommt's... Mach! Mach! Noch! Noch! Doch! Doch!. Gördünüz mü bakın, Alamanca'yı nasıl sular seller gibi sökmüşüz de bülbül gibi şakımaya koyulmuşuz. Alaman Padişahı Bıyıklı Adolf ile Berlin'in "haupıtbağmofunda" dünya ahvali üzerine mükâlemeye girişmemize az biraz bir şey kalmış...

Alaman filmleri gerçekten şenliklidir. Bir kere, konulu. Herifçioğulları basbayağı eli yüzü düzgün, başı sonu belli, bir buçuk iki saat süren, yani bildiğimiz film gibi film yapıyorlar... İşin içine bolca mizah da sokuyorlar üstelik, nasıl derler, komedi unsuru! Böylece ister gırgır şamata güldürü filmi diye bakabiliyorsun, ister belden aşağı o biçim muamele kordelası diye. Meşrebine göre. Üstelik ikisini de ustaca dengeliyorlar, on beş dakika gırgır, on beş dakika "iş" gibi, güle güle ölüyorsun.

Bir tanesinde, iki işadamı, ama heriflerde ense kulak yerinde, bayağı derli toplu, yakışıklı adamlar, iflas ediyorlar. Bunlar ortak. Ne halt etsek diyerekten kara kara düşünürlerken, birinin aklına dâhiyane bir fikir geliyor, "erkek evi açalım!"

Olur mu olur! Senaryo, zaten, bu olur mu olur üzerine kurulu. Ondan sonra seyret, eve gelen kadın müşteriler, gazetede çıkan ilan üzerine, ilan kırmızı kalemle işaretli, koltuğunun altında gazete, kapıyı çalan hastalar. Çeşit çeşit, biçim biçim, sarışını esmeri, sıskası tombulu, genişi darı, sözüm meclisten dışarı, kıllısı kılsızı!

Konuşmalar elbette Alamanca. Ama günün birinde... Türkçe

seslendirilmişini de gördüm!

Koltuktan yere düşmüşüm de tutup kaldırmışlar. Gülmekten tıknefes oldum ölüyordum.

Çingene vatandaşlarımıza yaptırmışlar dublajı, şimdi düşünebiliyor musunuz, SS sarışını, kıranta, filinta gibi herif, gıu diyor, ne güzel.....varmış senin, koyuver gelsin, koyuver...

Karıdır, cevap veriyor: Ooooh, ooooh, aaaah, aaaah, hele koçyiğidim, tekem!...

Ulan Allah müstahakınızı versin!

* * * * *

Erken yaşlarda seyredilen kimi Miki'ler insanın belleğinde fena halde yer ediyor. 1966 yılında seyrettiğim, soluk, titrek, siyah-beyaz bir film sapasağlam aklımda, damalı gömlek giymiş, altında incecik, delikli kara don, memeler sağmal inek, evin hizmetçisi de hanım çarşıya çıkmış bu evde yalnız mı kalmış ne, duvarın dibine çöküp kendi kendini okşamaya, sağını solunu okşayıp mıncıklamaya koyuluyor, derken "erkek arkadaşı" aklına düşüyor, telefona sarılıp çocuğu çağırıyor mu sana, kapı açılıyor, o ince bıyıklı herif, herifte fena halde Türk suratı var üstelik, o zaman PKK yok ki Stockholm'de oturma izni almış siyasi mültecidir diyelim, "Hanofer"de, ya da "Manayım"da "gastarbayiter" olabilir, akşamları fabrikadan çıkınca "hayım"a gitmeden, belki de "kırank izni" alıp ekstradan bu işe sıvanıyordur. Böylece üç mark daha kazanıp biriktirebiliyor, kesin dönüş yaparken alıp köye götüreceği Mercedes'in modeli 200'den 280'e terfi ediyor böylece, hem açıktan da "Alaman frolaynası" becermiş oluyor işte, fena mı?

Vallahi de sünnetli çıktı! Herifin sulak yerde dibine gübre çapalanıp büyütülmüş gibi şemsiyesi, hoşur karının Montofon ineği misali günde kırk kilodan aşağı süt vermez sağmalları yirmi üç yıl sonra bilgisayar hafızası gibi aklımda fikrimde... (Yok, fikrimde lafın gelişi, fikrimde dersem başka türlü anlaşılır!)

Bir başkasından, köy yolunda hanım hanımcık bisikletini sürüp, sırtında çantası, ayağında soket çorabı, "mektebine" gitmekte olan bir kızcağızın yolunu, enseleri hela künkü, belleri betonarme kolonu, bacakları Yeni Galata Köprüsü kazığı gibi iki oduncu kesiyordu, sonrası... Akla ziyan! Kızcağız da kızcağızdı ha, taş çatlasa on üç on dört, gelgelelim, Matild Manukyan'a göstersen parmak ısırtıp ossaat dolgun ücretle transfer teklifi alır!

Hele bir tanesi... Baş kadın oyuncuya âşık olayazdım da, bizim Avukat Necmi'nin haftalarca diline düştüm... Kısa sarı saçlı, ak tenli, uzun bacaklı bir hatun bu, Marilyn Chambers ablamız değil de onun pek benzeri, üstelik gaga burunlu (bu gaga burunlu nisa taifesi neden her zaman bana çok çekici gelmiştir acep?), iyice esmer, kıvırcık, İspanyol, daha doğrusu Meksikalı çağrışımlı birinin bilmemneresine ip bağlayıp "Küçük Meksikalı'yı" dıgıdık dıgıdık koşturmaya kalktı!

Daha neler de neler... Ameliyat masasında doktorla bir olup hemşire düdükleyen ölümcül hastalar mı ararsın, deniz kenarından gemici kaldırıp altlı üstü jambonlu sandviç yapan gözü açılmadık sığırcık yavrusu rahibeler mi?

Şimdi bu konular çok firaklı, buluşlar dahiyane, "mizansen, dekor, kostüm" san'atkârane görünür ya, porno filmi denilen rezilliğin temeli, tekrara, tekrara ve tekrara dayanıyor. Bir de, senaryo yazarında, yönetmeninde, kadın olsun erkek olsun oyuncusunda, muhayyile fukaralığı, imgelem yoksulluğu. Öyle ya, bu meret işin yüz seksen altı çeşidi yok ki, önünde sonunda dön dolaş aynı ağaç dibine, çeşme başına varıyorsun, işte ne bileyim, "misyoner pozisyonu", malak emzirmesi tabir edilen hoşluk, bilemedin Kama Sutra'dan aktarılmış birtakım akrobat hareketleri, ama onu da kim oynayacak, amuda kalkıp sağ ayağınla kadının poposuna dokunup sol kolunla bir başkasının memesini tutacaksın da bu arada ağzında pipo, sol tabanında bir üçüncü kadın gövdesi, sağ elinin altında bir dördüncünün göbeği dayanak yapacak... Geçiniz, onun için, dön dolaş ayvaz kasap hep bir hesap.

Bu Miki olayında en hüzünlü yan nedir, bilir misiniz? Sevgi yoksunluğu! Kapıdan giren donunu çıkarıp yatağa atlar, kadının gözünün içine baktın mıydı şehvetten dudakları iri iri açılır, bundan gerisi, bildiğimiz cunnilingus, fellatio, klasik birleşme şekilleri... Bunun iki amacı var, yönetmen öyle düşünüyor, biir, bak biz milleti gerçekten birbiriyle kapıştırıp işin sonunu da getiriyoruz ey seyirci, müessesemizde hile hurda yoktur, verdiğin para sokağa gitmedi, ananın ak sütü gibi helal et, ikii, bu işin varacağı son nokta işte budur, dışarıda görürsen için rahatlar, kusura bakma, şurada alt tarafı iki üç bin mark bütçeyle film çekiyoruz, bir de senin paşa keyfin için mikro ameliyat kamerası alıp kadının rahmine sokamayız, röntgen makinesi kurup kadını iyice, iyice, iyiden iyiye çıplak görebilesin diye iskeletinin resmini çekemeyiz!

Tamam da, yönetmen dediğinde azıcık da çeşitleme zevki, yorum tadı, görüntü keyfi olur yahu. Desenize, mübarek Federico Fellini mi ki uçsun uçabildiğince, bunlar alt tarafı sinema okulu bitirip iş

bulamamış, piyasada dikiş tutturamamış, mesleği kısa yoldan seçip, hani bizim doğru dürüst konulu film çekemeyince reklam rejisörlüğüne soyunan, oradan iktidar partisine yazılıp propaganda kaseti çeken arkadaşlar gibi gariban takımı.

Biraz daha tarih marih bileni, "kostüme" kordelalar yapıyor, gördüğüm bir film, eski Viyana'da, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu döneminde geçiyordu, kepleri yıldızlı imparatorluk "zabitanı", etekleri yerlere uzanan, şapkaları tüllü, hotozlu madamalar, bıyıkları çakır, şakaklarında tavus tüyü, kırçıl Macar süvarileri... Tam biz aman ne iyi, ağız tadıyla göreceğiz adam gibi bir porno derken, tam o yakışıklı Macarlar yarış beygiri üzerinde eteği fırfırlı çigan kızları becerir, toprak testilerden şarap içip handa binbir türlü "orji" çevirirken, hain rejisör, karılardan birini, hem de kameranın objektifi dibinde, yani fakirin burnunun tam dibinde, o kupalardan birine jarıl şarıl işetip midemizi kaldırdı! Tüü, senin pornonun da, tarihinin de, karının da, kızının da...

İmdii, bu Miki işinin bir de hepten pis yanı var ki, oraya kalem yetmez. Çünkü efendim, için düpedüz pislik tarafına özellikle Amerikalılar eğiliyorlar ve de bu filmlerde aklınıza ne gelirse, daha doğrusu ne gelmezse, gelemezse her bir şeyler yer alıyor: Birbirinin önünde arkasında ahlayıp oflayan ikisi de bıyıklı iki serseri, altı yaşında bacak kadar bebeleri sekiz yaşında "daha büyük" (!) piçikolarla "seviştiren" (!) reziller, beş yaşında kızın hem de her yanından ırzına geçen kesme hayvancıklar. Hayvan dedim de aklıma geldi, siz hiç bir kadınla bir domuz seyrettiniz mi? Evet evet, bildiğiniz domuz! Sütçü beygirini, sokak köpeğini biliyoruz da, artık bu kadarı fazla, ben on saniye kadar dayanabildim, kaseti kaldırdığım gibi getiren arkadaşımın kafasına fırlattım sonra.

Amerika'da bir tarihte, bir polis karakolunda birkaç görevli, canları sıkılmış, Miki seyrediyorlar... Filmde birkaç yarma, kendi halinde bir kadıncağızı önce bir güzel ve de sırayla düzeltiyor, sonra da kolunu bacağını burup kesiyor, ortalık Chicago Mezbahaları gibi. Eh, polistir, insan sarrafı, kaçın kurrası, o masum görünüşlü genç kızın bilmem kaçıncı caddeyle bilmem kaçıncı sokağın kesiştiği köşede saati yirmi dolara iş tutan kabuğu kaşarlılardan olduğunu bilir, Amerikan seyircisinin sayısı hiç de yabana atılmayacak manyak kesimi için bu tür domates salçası vahşet ve de dehşet pornolarının bol bol üretildiğini de... Ancak, bu sefer irkilmişler, kamera öyle rahat çalışmış, öyle yakın planlara girmiş ki, lamı cimi yok, bu görüntü pek öyle "mizansene" falan benzemiyor, düpedüz öldürüp doğruyorlar kadını!

Soruşturma açıldı, polis iz sürdü, sonunda kadını gerçekten katledip kesen alçaklar ele geçti, şimdiye ya elektrikli mi gazlı mı artık hangi iskemlede pis canlarını teslim etmişlerdir, ya da Sing Sing, Alcatraz gibi beş yıldızlı lüks otellerden birinde dinlenmeye alınmışlardır.

Bu işin bir de böyle hem iğrenç hem de korkunç yanı da var.

Yalnıız... Fotoğrafı temiz, oyuncusunun eli yüzü düzgün, konusu ustalıklı, sapkınlığı yok Miki de tadından yenmiyor. Hele hele o sarışın dilber Seka, ya da kumralın fıstığı Marilyn olursa esas kız rolünde... Marilyn Chambers; bunun Hustler dergisinde, aşağı taraf dudaklarından birine küpe takmış tabak gibi bir orta sayfa resmi yayınlanmıştı da aklımız uçmuştu!... Pek güzeldir şırfıntı, sokakta görsen döner bakar, şöyle dost sohbeti, aile toplantısı, arkadaş partisi, iş yemeği gibi yerde tanışsan telefonunu almaya, yemeğe çıkarmaya, evlenme teklif etmeye kalkarsın.

Lâkin Marilyn bile işi esnaflığa döküyor; çok çok güzeldir ama ruhsuz karıdır vesselam, buna karşılık o şekilsiz Cicciolina, o milletvekili oldu diye birdenbire pek ünlü kesilen ama aslına bakarsanız memeleri tahta, burnu erkek, gözleri köylü, ağzı faraş, hele ayakları temizlikçi kadın ayağı zilli, belli ki işini çok severek yapıyor! Bir tek Cicciolina filmi bile, kızın nasıl kendini kapıp koyuverdiğini gösterir, küçük bir domuzcuktur Cicciolina, sonuna kadar keyfini çıkarır, tadını alır, kurban olayım işini severek yapana, isteyerek yapana, sözün gerçek anlamında profesyonele.

Nitekim, bugüne kadar bir tek, ama bir tek Miki bu fakiri gerçek anlamda heyecanlandırabilmiştir (mekanik vinç hareketlerini, retina tabakasının beynine gönderip sen farkında olmadan, senin elinde olmadan harekete getirdiği sıradan erkeklik kıpırtılarını elbette kastetmiyorum), kim çekmiş kimler oynuyor bilmem, başı da sonu da kopuk, pek kısa bir filmdi, bir "parça" işte, parça dediklerinden...

Bir kadın, bir erkek vardı, son derece doğal, son derece "normal" dedikleri yolla yordamla sevişiyorlar, ve de... İşin içinde duygu vardı efendiler! Ya akıl almaz ustalıkta oynuyorlardı, ya da gerçekten birbirlerini seviyor olsalar gerektir, beş dakika sürdü, yalnızca beş dakika, elimiz ayağımız birbirine dolandı, yüreğimiz küt küt atar oldu...

Çünkü, düzüşmüyorlar, sevişiyorlardı!

Amenna.

* * * * *

Laf lafı açıyor, daha bu konunun katlaması var, yabancısı yerlisi nice nice Miki çeşitleri, hele hele İnci'nin iki on beş muhabbetleri, Alkazar'ın adımını bastığın zaman vıcık vıcık kayan zemini (Allah Allah, neden acaba?), Şehzadebaşı Turan Sineması'nın püf dumanları... Ohohooo...

# YUKARIDA BAŞKA BAYAN YOKTUR!

E aşkolsun Sadettin Efendi, ettin mi Türk gençliğine edeceğini?

Sadettin de kim diye herhalde sormayacaksınız, Playmen okuyan hangi kulağı kesik Tantan'ı tanıyabilemez ki? Sadettin Tantan elbet, İstanbul'un umum fiyakalı umumhanesini, gündelik deyimle "randevu evlerini" kapatan, köklerine kibrit suyu eken polis müdürü, o zamanlar MSP'li olduğunu söylerlerdi...

Sonra da, derler ki, mamalarla pezolar koalisyonu Tantan'ı buralardan sürdürmüş, Bursa'ya mı Edirne'ye mi bir yerlere göndermişler adamı.

O müthiş "operasyon" günleriydi, Sıraselviler'den geçerken bir de baktık, 66'nın kapısında ucuz sicime tutturulmuş yırtık cıgara paketi mukavvası üzerine kırmızı mühür, hüzünlü bir yenilgi anıtı gibi sallanıyor, mütareke yıllarından kalma koca taş binanın, üzerine kimbilir kaç bin hovardanın basa basa buz pateni pistine çevirdiği merdivenlerini toz toprak bürümüş.

66 neresi?

Gençler bilmez. Bizim kuşak... Domuz gibi bilir! Altmışlı yıllarda İstanbul'da bizim gibi ilkgençliğinin deli yellerini savurup da 66'nın yerini bilmeyen, kapısından girmemiş var mıdır, hatta "seferi olmayan"?

* * * * *

"Randevu evi" dediğin ne, genelevin gayrı kanuni, yasa dışı olanı, kızlar daha bir güzel, dolayısıyla ücret daha da yüksek. Tabii öyle kapıda, eli cebinde birtakım kara kalabalıklar birikmiyor, "huoooop, hadi haftayım beyler haftayım" çığlıkları işitilmiyor, ev gizli ya (sözde), usulcacık içeri süzülüyorsun sağına soluna bakınmadan, öyle bacağı Hansaplast ya da Salvelox'lu, ayağı yün çoraplı, kelek takunyalı, donu kirli, saçı oksijenli karı da yok görünürlerde...

Bu meretin bekleme salonu da elbet Karaköy bataklığını andırmaz, iki gömlek daha temiz, bakımlıdır. Zaten, bileceksiniz, bir "Karaköy işi", bir de "Beyoğlu işi" derler iki ayrı "muamele" (!) tarzı var ya hani, birisi beş dakikada Beşiktaş, öteki daha bir insan gibi, işte öyle.

Koltuğa geçip kuruluyorsun, çay kahve bile ısmarlarlar, kızlar karşıda şapır şapır, seçip beğendiğinin yanına yerleşip havadan sudan iki laf etmek mümkün, günün kesat saati zaten kız gelip senin başına tebelleş oluyor, hadisene yakışıklı... Kimi zaman da, girersin, çevreye şöyle kaçamak bir göz atıp, aman tanıdık olmasın yakınlarda telaşı, salona geçersin, ortalıkta dişi cinsinden sinek bile yok... Kızlar yukarıda, mesai halindedirler, oturup bekleyeceksin ki Leyla ya da Zuhal viziteyi tamamlayıp silinip giyinsin, aşağı insin...

Kimi zaman da göze görünür kız sayısı beşi altıyı geçmez, bekle bekle başka gelen giden bulunmaz, işte o vakit "pezonun" derinden homurtusu müşteriyi kendine getirdi: Evet beyler, bey abiler, bayanlar bu kadar, yukarıda başka bayan yoktur, girmeyecek arkadaşlar kalabalık etmesinler!...

* * * * *

Bak şimdi, daldan dala, bizim sınıfta Tamer derler bir hergele vardı, cebi de hepimizden daha paralı, sınıfın sefil takımı cumartesi saat bir buçuğu iple çekip soluğu, eğer Galatasaray'ın maçı yoksa Karaköy'de alıyor ya, o elbet 66'ya "takılırdı". Çocuk girmiş, hoş beş kızlardan birini gözüne kestirmiş çıkmışlar odaya, kız demiş sen soyun dökün yat aşağı bekle, hemen geliyorum... Tamer anadan üryan, yaş da ne olsa on altı on yedi, heyecandan eli ayağı titriyor, küçük Tamer de küheylan gibi şaha kalkmış kişniyor!

Kapı açılmış, Tamer bekliyor Nurhayat girecek diye, içeri iki metre boyunda, hani nasıl demeli, bir dudağı yerde bir dudağı gökte ama zenci değil beyaz birisi girmiş! Çocuğun aklı fırtıyor, herif-i nâşerif yatağa yaklaşmış, kıyısına ilişmiş, Nurhayat hemen geliyor, merak etmeyiniz, bu arada canınız sıkılmasın için... "Talebe" misiniz kardeş, nerede okuyorsunuz, Galatasaray demek, oh oh maşallah...

Derken, o iki metre boyunda âdem ejderhası, seğirtip "Tamer'i" (!) gerdekte yeni gelin gibi kavrayıveriyor!

"İşte ben de bunun hastasıyım... Yaaa..."

Tamer gerisini anlatmamıştı. Yıl, 1967 mi ne. Şimdi Talimhane'de yedek parçacılık yapar, otomobil de getirtip satıyor galiba, ne zamandır da görüşemedik, ilk fırsatta bir kahvesini içmeye gideceğim. Azıcık sabredin, hikâyenin gerisini bu sefer muhakkak sorar öğrenirim sizin için!

* * * * *

Bizim Avukat Necmi o tarihte "Hukuk Mektebi'nde" okur, bir yandan Sultanhamam'da dayısının toptancı dükkânında astar, kumaş, Allah ne verdiyse satar, yolunu bulurdu, yani bir yandan Hukuk Mektebi, bir yandan Hayat Mektebi! Öğrenci kısmının cebinde para ne gezer, çok şükür ticaretten iyi kazanıyor, derdi günü umumhaneydi, gezmediği dolaşmadığı ev yok, bir keresinde beni Renault'suna attı, Dolapdere'de "oğlan kerhanesine" götürüp göstermeye kalktı da, uzaktan şöyle bir bakıp tüyene kadar akla karayı seçtik, yok, başımıza bir iş gelir m'ola diye değil, civardan bir geçen olur, tanıdık çıkar da rezil kepaze düşeriz korkusu...

İmdi, bu Necmi, yanında şişman Ayhan, aksesuvar olarak da fakir, Mis Sokağı'nm alt taraflarında, şimdi Bedrettin Dalan yıkımına kurban gidip tarih olmuş, üzerinden bulvar geçer bir eve gittik. 1973 falan.

Biz ezelden ebede çulsuz. Necmi, "lacileri" çekmiş, altın köstek göbekten bele sallanıyor, ayakkabılar gıcır cila, saçlar manda yalamış taralı, ulan sanki randevu evine karı becermeye gitmiyor da mamadan Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızı nikâhına isteyecek! Sağdıcı kirvesi de biz...

Uzatmayalım, Aynur derler bir haspa beğendi, yukarı seğirtti. Fakirde ne para pul var, ne de böyle evlerde "iş alma" alışkanlığı, dahası, keyfi... Çok şükür elimizi yüzümüzü beğenen üç kadın çıkıyor da Kadir Mevla bizi buralarda ele güne muhtaç bırakmıyor o yıllar.

Ortalıkta mama görünmüyor, ama gene iki metreye yakın bir "pezo" var, Allah Allah, bunların hepsi de mi böyle uzun oluyor yahu? Hergele Sivas'lıymış, orta kahve ısmarladı, Kent cıgarası tuttu, o zamanlar "Malbura" pek yaygın değil, millet ya Kent ya Salem tüketiyor... Laflıyoruz, siz diyor, mektepte kitabını okursunuz, şimdi mesela insan esrar içerse ne olur, nasıl "aks-ül amel" yaratır, ben İstanbul Mektebi mezunuyum, ben esrarı içer, kitabını okumadan kendim bilirim...

Böyle boktan bir muhabbet... Necmi indi, alı al moru mor.

Aynur bizimkini böyle lacivert takımlı, altın köstekli görünce, kurtar beni bu hayattan, evimin kadım olmak istiyorum, mutlu bir yuva kurmak benim de hakkım değil mi gibilerden kafasını ütülermiş bir saat!

Necmi de bir yandan "gidip geliyor", bir yandan hıı, hu, bakarız, diye kafasmı sallıyor...

Hazindir, tanıdık bildik bir kızı ararsın, evlendi gitti derler. Başka bir

eve geçti, mesleği bıraktı, ya da, ne bileyim, belalısı bıçakladı demek, açıklamak çok ayıptır, hiç sevmezlerdi bunu, evlendi derlerdi.

* * * * *

Evler sözümona gizliydi, varlıklarından Mısır'da Sağır Sultan bile haberli oysa, güya polis de bilmiyor da, ara sıra baskın düzenliyorlar. Kadınlar kadın oldukları için doğruca Galata'ya, Zührevi Hastalıklar Hastanesi'ne, belsoğukluğu frengi muayenesine, vesikası olmayana hemen kafa kâğıdı çıkarılıyor oracıkta, erkekler de erkek oldukları için serbest bırakılıyorlar... Yabancı filmlerden de, çıplak kıçlarına yağmurluk geçirmiş, koyun sürüsü gibi penceresi tel ızgaralı kamyonlara doldurulan kızların, Frenk gömleği sırtında, kravatı boynunda, ama altı Şişhane, çubuklu kırmızı beyaz paçalı donuyla birtakım göbekli heriflerin şaşkın gözlerle dışarı uğramaları, itişmeler kakışmalar, hatırlarınızdadır...

Eh, kim ister, tam yorganın altında volkan patlamaya hazır, yanardağdan lav püskürdü püskürecek, kapı tekmeyle ardına kadar açılıyor, çabuk kalk giyin ve de defol komutu.

Genelevde basılma tehlikesi yok, ama döşemesi salaş, yatağı kirli, kızları da evine gündelikçi diye almazsın. Özelevlerde öyle aman aman saray dekoru arama tabii de, hiç olmazsa suyu akar, sabunu var, çayı kahvesi mevcut, peşkiri de iğrenç Mercan havlusu yerine kâğıt peçete. Baskın korkusu da o kadar üzerinde durmaya değmez ayrıca, yeter ki karakol usulünce "görülmüş", bölge babasının haracı yeterince verilmiş, ara sıra efelenip ortalığı dağıtmaya damlayan itin kopuğun altına kızlardan birisi çekilip herifin ateşi söndürülmüş olsun...

Ama hastalık her zaman milletin başında Damokles kılıcıydı, gerçi Karaköy de bu açıdan pir-ü pak sayılmıyor, çarpılma ihtimali mevcut düşük de olsa, ama buralarda... Öğrenci harçlığının, baba parasının kaç lirasını ayıracaksın da Penisilin ampul alacaksın beş yüzlük ya da binlik?

Böyle kaç vatan evladı bir yerlerini "kırdılar" da inim inim inlediler, oysa kızlar basbayağı fıstıktı, sokakta görsen, şu sonralardan çıkacak koku reklamında olduğu gibi hiç tanımadan çiçek alıp hediye etmeye kalkarsın, neredeyse ananı gönderip istetmeye... Tabii... En kötüsü bizim rahmetli Salih'in başında geldiği gibi (Salih gene fakiri anıyor galiba yukarılardan), yeni açılmış Fitaş'ın girişinde (ilk film, Frank Sinatra oynuyor, "Von Ryan's Express", 1964 mü) kıza sulanıp, kız bastır parayı deyince çıkara çıkara yüz lira çıkarıp, elalemin ortasında rezil olmaktır: Temiz aile kızı havasında, gözü açılmadık sığırcık

yavrusu tadında haspa, avaz avaz haykırıyor, sen yüz liraya git de ananı.....orrrrospu çoccccuğuuuu!

Yatakhanede anlatmıştı da güle güle ölmüştük.

Karaköy o zamanlar on liraydı, sokağın dibinde mütekait kıraathanesi gibi dökük evlerde de babaannem yaşında kadınlar beş lira, o zaman KDV yok, kasa fişi kesmiyorlar, vergi iadesi alamıyorsun... Oysa 66, Varol gibi namlı evler tastamam altmış yetmiş papel yazardı, beş on da peşkircinin bahşişi, markacının avantası, gidiş geliş yol parası, girişten önce yüreklenmek, çıkıştan sonra soluklanmak amacıyla Pınar Birahanesi'nde, Ekspres'te, Mavi Köşe'de ya da düpedüz eski Pasaj'da votka-bira masrafı, vizite semeriyle seksene geliyor, hovardalık yüz lirayı tutuyor. Az para mı? Peder pazartesiden pazartesiye öldürsen yirmi papelden fazla "çıkma" yapmaz!

"Varol" dedik.

Bu Varol, şimdilerde otele mi döndü, yoksa düpedüz temiz aile evi midir, bir ara cadde üzerinde, köşedeydi, sonra yan sokağın dibinde bir de şube açtı. Zamanın namlı evidir.

Yeri, Elmadağ'da, Şan Sineması'nın az altı, Parisiennes gece kulübünün tam karşısı, Dolapdere'ye inen dar yokuşlardan birinin başlangıcı. Eski binadır, şimdi galiba birinci katı siktirici cafe-bar, bir de kelek piyanist-şantör koymuşlar. Bir gece, gene yanımda şişman Ayhan, Parisiennes'den çıktık, iki saat "cıbıl gız" seyretmişiz, emektarlar fena halde isyan halinde, yanımıza iri kıyım, yüzüğü taşlı, kıranta bir adam yanaştı, belli ki taşra taciri de İstanbul'a mal almaya, o arada felekten de birşeyler çalmaya düşmüş.

"Aman kardeşim" dedi, "ben kötülettim ki pek kötülettim, benim halim duman birader, halim fena!"

"Hayrola beyefendi?" dedik.

"İki saat burada kıvrandım durdum" dedi, "aman bana bir yardım!"

Ayhan bana baktı, ben Ayhan'a baktım. Ulan! Herif yoksa niyeti bozup bizi mi gözüne kestirdi? Fakir o yıllar kuru dal gibi ama Ayhan maşallah semiz, değme taşra tüccarının yüreğini hoplatacak mabad sahibi!

"Hele kardaş" dedi adamcağız, "bu yakınlarda şöyle bir münasip ev yok mudur kurban?"

Ferahladık. Ayhan eliyle tam karşıyı gösterdi, bak bey ağabey, şurada Varol yazıyor tabela var ya, işte senin kasığını soğutacak yer orası, bu saatta, buradan çıkana biçilmiş kaftan...

Adam hayır dualar okuyarak gitti.

* * * * *

Eliyle gösterdi dedim, bak nereden nereye, hani Harbiye'de bir Atatürk heykeli var, Harbiye Mektebi'nin eski bahçesinin girişinde. Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın heykeli kolunu uzatmış, ileriyi gösteriyor...

Demokrat Parti devrinde, o heykelin tam karşısında, ünlü randevucu, gelmiş geçmiş ev mamalarının en görkemlisi ve de en güzeli Lüks Nermin'in dükkânı vardı! Nermin'e adres sorarlarmış, o da dermiş ki, Harbiye'ye gelin, heykelin eliyle gösterdiği yere bakın, işte oradayız!

Nerede şimdi, aah, öyle mamalar? Nerede o Osmanlı evleri, Madam Athina, Beyoğlu'nun, Doğruyol'un, Grande Rue de Pera'nın yan sokaklarında iki katlı, bahçeli evlerde zamanın Rum, Ermeni dilberlerini satan mütareke pezevenkleri? Tepebaşı'nm kıralıçası Bilezikli Kaliyopi, bir ısırışta iki memesini birden ağzına doldururmuş, ayrıca kokain de kullanıyor... Luvr Apartmam'mn dili olsa da söylese, şimdi İstiklal Caddesi'nin yeni ve zevksiz yapıları arasında hiç açılıp kapanmayan ağır tokmaklı demir kapısıyla boynu bükük duruyor, burada vaktiyle, Harb-i Umumi yıllarında mühendis bir zat, on altı yaşında, kızıl saçlı, suratı çilli öz kızını kendi eliyle satardı! Ücret iki Osmanlı lirası... Gülüp geçmeyiniz, o zamanlar ayda iki liraya dayalı döşeli ev tutuluyor...

* * * * *

Tabii bizim evlerde pek pek çay kahve, Batı'da öyle mi ya? Fransız evlerinde, bunlara "maison close" diyorlar, kapalı ev, içlerinde de "filles de joie" bulunur, keyif kızları, şampanya patlatırlar müşteri gelince! Paris'in kıyıda köşede evleri çok ünlüdür, hayli de pahalı, ensesi kaim müşteri takılabiliyor ancak, burjuvazi, her şeyin olduğu gibi karının da en iyisini kendine ayırmıştır... Kızlar boş zamanlarında şiir okuyor, kanaviçe işliyorlar, her biri yabancı dil bilebilir, müşteriyle oturup iki saat takır takır edebiyat tartışması yapar, sabahlığı dantelli, saçları bukle, kaşları alınmış kızlardır bunlar, çantalarında Calmann-Levy yayınevinin sarı kapaklı cep kitaplarını taşıyorlar.

İmdi, bu "löküs" evlerin salonunda piyano da bulunuyor, kafası melon

şapkalı, dudağının ucunda izmarit, önünde şarap bardağı bir hergele, oturmuş hafif parçalar tıngırdatıyor... İşte Jacques Seguela'nın o ünlü kitabmda sözünü ettiği genelev piyanistliği mesleği, bu.

Böyle bir meslek artık yok. Çünkü, 1946 yılında, Fransa'daki bütün evler, legali illegali, genelevi özelevi kanunla kapatıldı. Adı aklımdan çıkmış, bir kadın milletvekilinin verdiği kanun teklifi bu, saçı topuzlu, gözlük çerçevesi sivri, kalçası dar, burnu patlıcan bir karı.

Artık edebiyatını yapıyorlar. Paris'te bu işler şimdi tepesinde kırmızı lamba yanan döküntü kenar mahalle otellerinde bitiriliyor, kaldırım boyunca sıralanmış kızlardan birine yanaşıp pazarlığa oturuyorsun, tabii pazarlık etmeye çalışıyorsun da sonunda gene kızın verdiği fiyat geçerli kalıyor, koluna girip seni hemen yakınlarda, oteline götürecektir, girmenle çıkman bir olur, gitti beş yüz frank.

Kulağımıza geldiğine göre de, Ayetullah Humeyni Efendi Hazretleri İran'da şöyle biz çözüm bulmuş, evin girişinde imam tezgâh kurmuş, oracıkta kızla nikâhınızı kıyıyor, öyle ya Allah'ın emri peygamberin kavli, çıkıyorsun yukarı, işini görüp iniyorsun, karıya üç kere boş ol diyorsun, evlilik sona eriyor, gelsin sırada kim varsa!...

Pezevenkliğe hülle karıştırmak olursa bu kadar olur!

Tahran'da millet işi kılıfına, muameleyi kitabına uydurmuş, Paris'te harıl harıl "nostaljik" romanlar yazıyorlar, Philippe de Jonas derler bir fırlama tanır mısınız? Efendim, bunun "Au Panier Fleuri" derler bir kitabı vardır, Türkçesi'ne "Çiçekli Sepet" diyebiliriz: Kendi halinde, orta halli bir aile, ana, baba, biri kız biri oğlan iki de çocuk, oğlan on dokuz var da kız on altı falan, galiba Neuilly taraflarında, banliyöde bir ev kiralayıp tutacak oluyor. Kulaklarını büken bükene, aman sakın ha, o ev, perilidir, tekin değil!

Önceki kiracılar hep kaçmışlar, kimse iki haftadan fazla dayanamıyor...

* * * * *

Mösyö Bilmemne uzay çağının adamıdır, elbette kulak asmayacak. Bunlar girip yerleşiyorlar, yerleşmeleriyle de olaylar uç veriyor... Yemek odasının duvarında asılı tablodan, kıçları tombul ve de pembe çoban kızları, zekerleri iki metre köylü oğlanları canlanıp birbirleriyle kapışıyorlar, evin hanımı, bir sabah kahvaltı sofrasında, çoluğunun çocuğunun gözleri önünde masanın altına eğilip kocasının babafingosunu çekip çıkarmaz, tutup inek sağar gibi çekiştirmeye koyulmaz mı? Hadi Philippe de Jonas iyice uçmuş, evin kızıyla evin

oğlunu, neye uğradıklarım anlayamadan aynı yorgan altına sokup harala gürele altalta üstüste yağlı güreşe soyundurmuş da, ya kirayı almaya gelen ev sahibi Mösyö Fişmekân'a, o efendiden aile babası Mösyö Falanca'nın çullanıp herifçioğlunu dakikada assolist eylemesi neyin nesi?

Meğer ev, vaktiyle randevu eviymiş!

De Jonas, erotizmle fantastiği pek güzel kaynaştırıyor, azıcık da "polisiye", evde karı sattıkları 1890'larda bir cinayet işlenmiş, müşterilerden biri, bir kızı boğup öldürüyor, kızın cesedi tavanarasında gizli de, zavallı sermayenin ruhu, gelip giden kiracılara böyle oyunlar oynayıp dikkatlerini çekmeye uğraşırmış, azap çeken ruh, katilimi meydana çıkarın, beni gömün diye haykırıyor... Sonunda, kemikleri çoktan toprak olmuş eski mamanın küf içinde sandığından kızcağızın hatıra defteri, katilin, torunu torbası hayatta o tarihi zamparanın notları bulunacak, kurbanın ruhu huzura kavuşacak, "gayrı tabii" olaylar da bitecektir... Bu arada, iki yüz küsur sayfa boyunca en yakası açılmadık rezillikler!

Frenkçe bilenler aman bulup okusunlar, bilmeyenler de çaresiz Muzır Kanunu'nun kalkmasını, birinin çevirip yayınlamasını bekleyecekler.

İşte bu ünlü Paris evlerinden birinde, rahmetli Ali Eşref'in öyküleri dillere destandır... Ali Eşref azıcık "ezeri" olur, Mustafa Kemal'in yakın ahbabı, çokça da palavracıdır, balık alırmış da Çankaya Köşkü'nün duvarının dibine. Gazi'nin penceresinin altına gidip seslenirmiş: Mısdafa! Mısdafa! Balık aldım, şişeyi kuyuya salıver!...

İşte bu Ali Eşref, devrin Fransa Başbakanı Camille Chautemps'ın da yakın arkadaşıymış. Bir gün Paris'te, başbakanlık konutu Matignon Konağı'nda içiyorlar, Ali Eşref demiş ki, ulan Camille, kalk, ceketini şapkanı neyini giy, seni bir yere götüreceğim...

Gitmişler. Kapısı parolayla çalman bir özelev. Chautemps kapıyı tıkırdatmış.

"Qui est?" (Ali Eşref'in Fransızcasıyla...)

"C'est Camille Chautemps!"

Tanımayız diye açmamışlar.

Bu sefer Ali Eşref kapıyı çalmış.

"Qui est?"

"C’est Ali Eşref!"

Eşrefin kendi anlatımıyla, çıngır mıngır çıngır mıngır, kapı ardına kadar açılıvermiş!

Yolunuz düşer, Arif'in barına takılırsanız, barın sağ köşesinde Turgut Baba’yı, Turgut Boralı’yı bulup fakirden selam söyleyiniz, belki selama gerek de kalmaz, oralarda olurum, kendim tanıştırırım, Ali Eşref öyküsünü anlatsın size...

* * * * *

Şirindir şirin bunlar.

Bir tarihte, o zamanlar pek ünlü Galatasaray Kulübü yöneticisi Turgan Ece’nin oğluyla ev gezerdik, Murat kulakların çınlasın, bu yazıyı hanımın gözü önünden hemen kaldır, yoket! Çarşamba günleri öğleden sonra çıkıyoruz, yatılıyız, akşama okula döneceğiz de şöyle dört-beş saat boş vaktimiz var, herkes iki on beşe Anjelik filmine gidiyor Yeni Melek’e, biz ver elini özelevler, Varol senin, 66 benim dolaşıyoruz. Yanlış anlamayın, öyle "girmek" için değil, zaten cepte para yok, içimizde de heves, biz alıcı değil bakıcıyız arkadaş! Dalıyoruz içeri, salonda çay kahve, kızlarla laklak, oradan yallah komşuya!

Murat gırgırına yapıyordu, onu bilmem ama, ben kızların en "dekolte" fotoğraflarını zihnimin kamerasıyla çekip, zarflayıp, kimbilir kaç yatılı okul gecemi süsledim!

Bir dönem de aynı oyunu Ferhan’la oynadık, Ferhan kim mi, kim olacak, Ferhan Şensoy hergelesi! Evlere giriyoruz da evlerden çıkıyoruz, ikimiz de "oynuyoruz" bu arada, arkadaş Anadolu’dan gelmiş (zaten kendisi aslen Çarşambalı’dır), bacısını arıyor, kötü yola düştü demişler! Fakir de, esas çocuğun arkadaşı, İstanbullu ahret kardeşi, yardımcı oluyor, evleri dolaştırıyor, ikisi bir olup kızı bulacaklar, bu hayattan çekip çıkaracaklar, köye götürüp everecekler!

Yediler bu numarayı. Bu Ferhan namussuzuyla okulda da belletici işletirdik, "etüt abisi" dediklerinden, güya Ferhan Fransız müfettiş de ben de Maarif Vekâleti’nin Türk mihmandarı, akşam "mütalaalarını" basıp, Sivas Lisesi’ni yeni bitirmiş kapağı Teknik Üniversite’ye nasılsa atmış, o arada Galatasaray’da beleş yatak, beleş yemek, ayda beş yüz lira da harçlık bulmuş garibanı işletiyoruz... Kaç kişi böyle işledi de, gece yatakhanenin lavabolarında sağ yanında Fransız müfettiş ayağını yıkar, sol yanında Türk mihmandar dişini fırçalar görüp dehşete düştü, hele ikimizin bir ağızdan "iyi akşamlar abi" selamıyla büsbütün

korkup ertesi sabah kargalar kahvaltılarını etmeden tası tarağı toplayıp kaçtı?

İşte evleri de böyle gezerdik, amaç gene, "girmek" değil, bakıcıyız. Bir keresinde burnu düşmüş, besbelli frengili bir karı Ferhan'a musallat oldu, haydi yukarı çıkalım diye tutturur, Ferhan diyor git kızım başımdan işin mi yok, paramız pulumuz yok lafı da sökmedi, kız ısrarlı, olsun, boşver, kiminin parası kiminin duası kafasında... Atlatana kadar göbeğimiz çatladı!

Bir Seval vardı, bakın onu daha yakından tanırım, efendim bu hatun Tünel'de, Galata Kulesi'ne uzanan Kuledibi sokaklarından birinin başlarında iş görüyor, ağzı leş gibi acı tütün kokar, baldırı sert, geniş kalçalı, taze tıraşlı da kılı fırça kılı gibi batar bir zaniyyedir ki, gençlik yıllarımıza, Galatasaray'ın cümle eğitim kadrosundan edebiyat hocalarımız Tahir Alangu, İbrahim Kutluk, tarihçi Kaz Hilmi, coğrafyacı Ferruhzat, Toto Selahattin, Erkek Selma, felsefeci Papas Dubois'dan daha çok damgasını basmış, bizim smıfa nice nice ve de alengirli işler öğretmiş, bizi "hayat mektebinin" hazırlık sınıfından üstün başarıyla mezun etmiş, diplomamızı vermiştir. (Bu yalnızca öğretmen, asıl başmuavin, Zürafa'da ünlü Can'dır, hani şu hasta cimbomcu, paso gösterince özel "muamele" çeken Can ki, bu yazının konusu dışında)...

Bilmez miyim? Bir şair dostumla gittik, üstad odaya kapanıp iki saat debelendi de Seval'in üzerinde, sonunda mama takunyasıyla kapıya dayandı, çıkın artık, ulan hergele, altmış lira verdin kızı satın mı aldın diye... İçeriden ah al moru mor bizim oğlan, hiçbir iş başaramamış olaraktan taşra uğradı.

* * * * *

Ben gene de, Sergio Leone'nin filmindeki 1930 modeli sarışın gibisini görmedim, hani on kişiyi sıraya diziyor da hepsinin ufaklığını bir bir yokluyor, sonunda, tanıdım işte, diyor, ilk ırzıma geçen dürzü bu!

Nerede öyle ev kızı şimdi?

Zaten evler de hayal oldular, mallar kaldırıma döküldü, o yıllarda "telekız" muhabbeti yoktu, "dönme" dedikleri görülmüş olay değil... Tek tük var da belki, yaygınlık kazanması için Özal iktidarının ekonomik yıkımını bekleyeceğiz, evlerin kapatılması için de Tantan'ın namazını bitirmesini...

İyi de, koskoca bir pezevenklik müessesesi tarihe karıştı beyler, o görkemli kodoşlar şimdilerde karı satmayı bıraktılar, ihracat kredisi,

teşvik primi, hisse senedi takılıyorlar!

Böylesi daha heyecanlı oluyormuş... Memlekette artık namusuyla karı satan babayiğit de kalmadı...

Şimdi öyle eskisi gibi Müslüman mama da kalmadı. Şu ünlü 66'nın kasasında, vızır vızır marka kesen yaşlı bir kadıncağız otururdu, iki kolunda dizi dizi şangır şungur burma bilezikler, başörtüsü kar beyazı (o zamanlar türban lafı çıkmamıştı), her yanı sımsıkı kapalı, bir kaşı gözü meydanda... Fena halde Müslüman!

Sorduk öğrendik, eski kaşarlılardanmış, vaktiyle Abanoz'da çalışmışlığı var, yükünü tutmuş (o zamanlar daha köşeyi dönmek deyimi de yok, bu deyim Özal'ın hediyesidir), cukkayı sağlama alınca gelmiş, anlı ve de şanlı 66'yı kurmuş!

Ramazanda orucunu sektirmiyor, kimbilir belki üç ayları da tutuyor, beş vakit namazım aksatmıyordu, birkaç kere hacca gidip gelmişliği vardı, hem hacca hem umresine...

66'nın kasasında oturuyor, tıkır tıkır karı satıyordu bu arada!

Aaah ah, nerede o eski pezevenkler, o eski mamalar?

# ZIBIKLAR ZIBIKÇILAR

Bismillahirrahmanirrahim deyip bu yazıyı yazmaya oturdum, ey kariyun-u kiram, lafa neresinden girsem tarzında kara kara düşünmedeyim, önümde de üç gazete kesiği, yok, tövbe, iki gazete bir dergi kesiği duruyor.

Birinciyi okuyalım:

Hıyarlar, özelliklerine göre ikiye ayrıldı!

Türk Standartları Enstitüsü, hıyarları da Türk standartları kapsamına almış... Artık hıyarın hasadı, taşınması ve depolanması TSE'nin belirttiği kurallara uygun olarak yapılacakmış. TSE'nin Tüketiciyi Koruma Müdürlüğü'nden UBA ajansının edindiği bilgiye göre, hıyarlar, "taze tüketilecek hıyar" ve "sanayide kullanılacak hıyar" diye iki gruba ayrılıyorlar bundan böyle, efendim bunların Latince adları da varmış, cucumis ve dahi annuum türleri ayırdediliyor, depo edilip uzaklara taşınmalarının yolları yordamları varmış da şimdiye dek bizlerin haber ve agâhı bulunmazmış! TSE, hıyarların çevrelerinde oluşacak hasardan kaçınılmasını da uzun uzun öğütlüyor.

Piyasaya sürülecek hıyarların solgun ve de kartlaşmış olmamaları gerekiyor!

* * * * *

İmdi, neyi neresinden tutsam diye düşünürken al sana gazetede hıyar haberi... (İçinizde, ilahi Ardıç kuşu, neyi neresinden tutacağını bize mi soruyorsun diyecek hergeleler bulunabileceği gibi şu anda, TSE hıyar yönetmeliğinin getireceği siyasi çağrışımlara açılıp kimi politikacılarımızı hatırlayan, enstitü kuralları uyarınca bunlardan bazılarının piyasadan çekilmeleri gerekeceğini savunacaklar da çıkacaktır... Hadi bırakın zevzekliği de gelin, derginin adı madem Playmen, hıyarı cinsel muhabbetlerle bağdaştıralım, çağrışım kıvılcımlarımızı o yola dökelim...)

Yok, olmaz, uymaz diyorsanız, sıkı durun, ikinci kesik:

Limon dergisinin amansız fırlamalarından Gani Müjde, birkaç sayı önce köşesinden soruyor, başlık, "Bu Ne Abi?"

Bir okuru, üşenmemiş, ona taa Alamanya'lardan bir resim kesip

göndermiş, Gani de, uzay gemisi değil, yoğurt mikseri desen hiç değil, bilen varsa söylesin, bu ne abi diyor.

Ben sana söyleyeyim abi.

Kesit, Erich von Dâniken'in kitaplarında görmeye alıştığımız türden, eski çağlarda dünyamıza inmiş uzay uygarlıklarının gemilerinin türbo jet bilmemne yakıt tanklarıyla bağlantılı patlama odalarını falan andırmıyor değil, öte yandan Nişantaşı-Topağacı taraflarının kaçakçı dükkânlarında satılan ama kimsenin cebinde para olmadığı için alamadığı Moulinex yok fişmekân marka, ananas suyuyla alafortanfonik Patagonya'nın falanca ağacının meyvesinden yapılma içkiyi usturubuyla karıştırma aygıtı havası da var...

Kıçında iki adet tombul elektrik pili yuvası, dibinde "control sleeve", pil uçları "power linkage" olarak belirtilmiş de, buradan "motor coil" bağlantılı "center plate"e geçiliyor, üzeri "lifelike latex skin" kaplı, aracın ortasında uskur şaftı gibi bir çubuk, "drive shaft and twister cam chamber" deniyor buna, ulan bu namussuz aletin şanzımanı diferansiyeli bile var! "Transmission gear chamber", vites kutusu mu? Bu bölümün çevresi sivri sivri diken gibi bir şeylerle kaplı, "lower probes", daha ince bir bölüm "thruster and twister rod" adıyla uzanıyor buradan, ucunda da "vibrating penile probe"...

Peki şimdi bu ne abi hakkaten?

Hani Bektaşi "yiyen bilir" demiş ya, işte o cinsten!...

* * * * *

Vay dürzüler, kırk yıllık zıbığa uzay teknolojisi uygulamışlar da Alamanya'nın o suratına Haymana Ovası'nda serpilmiş Anadolu TIR'ı sürücüsünün bile dönüp bakmadığı kimi yüz elli okka, kiminin bıyığı kaytan, kiminin kıçı sivilceli, kiminin burnu gagamet frolaynası, demek hela künkü gibi heyulanın keyfine böyle varıyor, pillerin artı eksi uçlarından akan enerji, "power chamber" kanalıyla şaftı döndürüyor, buradan vites değiştirme yöntemiyle, ister kıl Alaman tosunu, ister bitirim Türk filintası hızını seçip itici ve bükücü çubuklar yardımıyla titreşen "penile" ucu tutup uygun bir yerine yerleştiriyorsun... Ondan sonra gelsin orta kahveler! Sürüverin cezveler kaynasın...

Gâvurun karısı uzay çağına atlamış, bizim gariban Kezban daha hâlâ Türk Standartları Enstitüsü'nün saptayıp onaylayacağı yeşili tadında, karta kaçmamış hıyarı pörsütmeden durumu "idare etme" aşamasında! Ya da tırtılı bol, pürtüğü yeterince doyurucu Nazilli acuru

uyduracaksın.

Gerçi ahırda boz eşek de bugüne duruyor ama, tehlikeli. Veli Dayı'ya yakalanma tehlikesi değil söz konusu olan; Kezban, Hazret-i Mevlânâ'nın Mesnevi'sini okumadığından, köyün hışır imamı da bunun sözünü edecek kadar yontulmadığından, eşek bilmemnesiyle olayı geçiştiren sultan hanım meselesini bilemez. Sultan hanımın hizmetçisi hani eşeğin orasına balkabağı bağlamış da, kabağın dibine kadar salıveriyor, kabak kadıncağızın ferç dudağına takılıp kalıyor da bir sakatlık çıkması önleniyor... Günün birinde sultan da denemiş de kabak yerinden yuvasından mı uğramış ne, geçmiş gün, Mesnevi'yi hatmedeli epey yıl var, aklımdan çıkmış, hanımefendi doğruca darüşşifa'ya, o zamanın Bezm-i Alem Hastanesi'ne!

Ama Kezbancık Mevlânâ adını duymamış olsa da sezgileriyle işi çakozluyor, o yüzden de gelsin acur, gitsin hıyar, girsin havuç, çıksın patlıcan... İçinize soktuğunuz yabancı cisimlerde ısrarla TSE damgası arayınız, en iyisi siz gene Memiş'in babadan kalma sünneti eksik ya da yanlış ya da çapraz verev, ama işgörür bölümüyle, son günlerin siyaset dünyasında pek moda deyimiyle Küçük Memiş'le idare ediniz!

Kahpe felek, kimine Küçük Memiş yedirir kimine kelek, öte yandan da gâvur karısı power chamber'a Duracell ya da Varta pilini yerleştirsin, insan derisi misali lateks kaplamalı malafatı 48 De Soto gibi vitesini değiştire değiştire tutsun içeri buyur etsin, yan gelip yatsın da keyfine baksın! Adaletin bu mu dünya? Yürü bre kavanoz dipli, memlekette spor yapmak isteyen nice ceylan gibi hanım kız vatan evladı var da, işte gözü kör olsun fukaralığın, altyapı yok, tesis yok, ille de araç-gereç arama!

* * * * *

Bilumum yabancı dergileri karıştırıyorum, enva-i çeşit araç gereç reklamını kesip kesip biriktiriyorum, sayfalar doldu taştı, bizim emektar deri çanta şiştikçe şişti. Yazıyı salim kafayla evde yazayım diye aldım yüklendim, yolda, otobüste düştü mü bir korku içime? Şimdi bir çevirme, arama ney olsa, ertesi gün magazin basınında maazallah manşetiz ha: Gazeteci yazarlarımızdan E.A. (parantez içinde otuz yedi) çantasında sayfalarca yapay penis ilanıyla yakalandı... Değerli yazarımızın bu katalogları ne amaçla edinip biriktirdiği merak konusu... E.A., muhabirimize yaptığı açıklamada, vallahi ben erkeğim abi, dedi, rakiplerimin ve benimle uğraşan ANAP iktidarının bir tertibiyle karşı karşıya kaldım... Yanında, fakirin gözü bantlı resmi, hani şu mahalle arasında yedi yaşında kız çocuğuna saldırıp kirleten canavarlar, ya da kızın evin içinde orası burası açık

saçık gezinmesine dayanamayıp âhır ömründe şeytana uyan, hane halkına ve de mahalleliye ve de kamuoyuna rezil rüsva olan adamcağızlar misali: Emekli Asım Bey (parantez içinde altmış dokuz), baldızının kıçını ısırdı! Asım Bey gazetemize verdiği demeçte ben ne yaptığımı biliyor muyum dedi. Asım Bey, emniyetteki ifadesinde suçsuz olduğunu savundu... Kıçı ısırılan "güzel Sevtap", (yanında burnu sivilceli mendebur bir karının fotoğrafı), ay şimdi ne yapacağım, Çakıl'da alaturkaya mı çıksam Maksim'de oryantale mi, valliyi karar veremedim kardiş, buyurdu... Irıspı, meğer yıllardır eniştem kıçımı ısırsa da kendimi sahneye atsam, bu hayattan kurtulsam diye beklermiş!

Uzatmayalım, malı aldık, eve geldik, masaya yaydık, bir kadeh rakımızı koyduk, daktilonun başına geçtik. Bizim hanede peder, valide, bir de ihtiyar anneanne cümbür cemaat oturduğumuz için, bir yandan da aklım gidiyor, şimdi kapı açılacak, ev sakinlerinden biri içeri dalacak, eyvah ki yandık, çocuk bu yaşa kadar akıllı uslu götürdü de meseleyi, kırkına yakın bekârlık başına vurdu! Zaten ben demiştim sana güzel evladım, o Pilaymen mıdır nedir muzır dergilere üç kuruş ekmek parası uğruna abuk sabuk yazılar çiziktirip durursan sonun kötü gelecek diye...

Efendim, ilk karşımıza çıkan, "Arap Eğeri" adı altında bir rezillik türü oldu.

Derginin ileri sürdüğüne göre, her erkeğin yıllardır beklediği alet buymuş. Blucin altına giyerseniz "farkedilirsiniz" diyor utanmadan, kız arkadaşınız da blucini çıkardığınız vakit size yalvaracakmış hırpala beni, kır kemiklerimi diye.

Bu meretin ucunda bir halka var, asıl kemerini, söylemesi ayıp torbaların altından geçiriyor, takıyorsunuz, halka da "küçük okuyucunun" boynundan geçirilip dibine yerleştirilecek, böylece velinimetimiz "küçük okuyucu" bir ayaklandı mı bir daha geri dönmek, eski boyutlarına inmek bilmiyormuş. Hediyesi on iki dolar doksan beş sent, arzu eden vatandaşlarımızın dergi müdüriyetine başvurmaları rica olunur, adresesini takdim edelim. (Kredi kartı kabul ediyorlar, beğenmezseniz on dört gün içinde iade etme hakkınız var, lâkin teslimatı altı hafta kadar bekleyeceksiniz, malum denizaşırı yerden paketle geliyor... Karaköy'de paket postanesi memurunun karşısında ne yüzle açıklama yapacaksınız, orasını da siz düşünün!)

Bunun hemen altında, tam on iki çeşit kaput ilanı, "karının düşgücünü gıdıklayın" diyor ilanda, artık neresinin gıdıklanacağı apaçık da, bakıp bakıp şaşıyor insan, bunun tırtıllısını bilirdik de, dikenlisini

duymamıştık! El insaf! Kızı mı beceriyorsun, yüksek tansiyon düşürmek için İbn-i Sina misali hacamat mı yapıyorsun kardeşlik? Tırtılın dikenin de çeşidi var, dikine keskin, enine taramalı, boyuna sülük gibi ince uzun yollu yollu, ucu biberon gibi daralanı mı ararsın, tek tarafı hıyarcıklı, ortası bağcıklı, dibinden ucuna kadar dümdüz de ucu çatal çatal, efendim, iplisi, pürtüklüsü, oyuklusu, yivlisi!

Beheri beş dolar gâvur parasıyla, takımını alırsan (almak kelimesi satın almak anlamında kullanılmıştır, yanlış anlamayınız) indirim yapıyorlar, on iki çeşit tekmili birden yalnız on beş dolarcık.

Sayfayı çevirince, karşımıza çıkan ne olsa iyi? "Double Dong"! Efendim, işbu aygıt, iki ucu iki başlı (hani ortaokul yıllarında birbirimize "kaç dişli" diye sorardık ya, işte bu, iki dişli arkadaş!), aşağı yukarı otuz santimetro uzunluğunda bir heyula ki, düşman başına! Özellikle iki kişilik muhabbetler için "dizayn edilmiş", son derece esnekmiş, eğilip bükülebiliyormuş, her türlü "pozisyonda" yararlı olabiliyor... "Dongluğu"da şuradan geliyormuş ki, "sizi dong ettirir" diyor reklam sloganı! Yani meret vurduğu yerden ses getiriyor anlaşılan... Hafazanallah!

Bunun yanında, lateksten mamul, şöyle irice elma gibi bir garip araç, "Bottoms Up" imiş adı. Mabadlar yukarı! Şimdi, bunun iki deliği var, biri bildiğimiz, çıktığımız yer de, biri de Yüce Tanrı'nın sindirim fazlası posanın dışarı atılması için bahşettiği, ama bazı dostlarımızın amaç dışı kullanımlarına tanık olan kapı, eh, kimilerine göre çıkış, kimilerine göre de giriş kapısı sayılıyor... Bunun hediyesi on dört dolar doksan beş sent, ben size öyle yazarlar, öyle politikacılar, öyle yöneticiler tanıştırayım ki, hem on dört dolar doksan beş sentiniz cebinizde kalır hem de bayram harçlığınızı çıkarırsınız, burası Türkiye hemşerim.

Daha ucuza, yalnızca dokuz dolar doksan beş sente, bildiğimiz vajina da var. Herifçioğlu her bir ayrıntısını bir tamam macundan kalıba dökmüş de kauçuktan yapıvermiş, "tutar bırakmaz" diyor reklamı, "taşınabilir yatak arkadaşıymış", "mükemmel gerilim giderir" diye de ekliyor. Gene aynı fiyata, iki torbası da altında şallak mallak sallanan "Süper Cock" da var, yedi buçuk inç uzunluğunda, iki inç kalınlığındaymış, "herkesin arzusunu giderir" diyorlar, artık meşrebinize göre ya birini ya ötekini ısmarlıyorsunuz geliyor postayla.

İmdi, bu ikincisinin pompalısı da mevcut, yalnız, otuz dolar kadar gözden çıkarmak gerekiyor, bunu kendi malının mülkünün ucuna daha doğrusu tamamının üzerine takıyorsun, sonra da bir elinde tansiyon ölçme aleti gibi, basıyorsun pompayı... Ak sakallı dedeler

için, bir de iktidarını yitirmiş politikacılar, pardon, erkekler için, hani performansı yüzde yirmi bir dolaylarında takılıp kalanlar, işin yüzde yetmiş dokuzunu başaramayıp el desteğine gerek duyanlar...

Bunların bir de geliştirici-güçlendirici cinsi var ki, saydam bir fanus gibi tüp, gene bir yanı pompa bağlantılı, bunun içine girip pompaya kuvvet vereceksin, ayaklandırıp uzun süre de öyle tutmaya yarıyormuş.

Bizim gençliğimizde daha alaturka yöntemler vardı, teknoloji bu kadar gelişmemiş, fen bu kadar ilerlememişti ne yazık. İçi kum dolu itfaiye kovası kaldırırlardı tutamağını dibine takıp!

(Şaka şaka, laf ola öyle derlerdi. Nerede hani o babayiğit?)

* * * * *

İmdi, bunun "uzatıcı" çeşitleri de var, bu sefer gerçekten "ucuna" takıyorsun, böylece boyu birkaç santim daha büyüyor, hatun da vay koçum, tekem, yiğidim deyip boynuna sarılıyor. Çanta içinde başka türlü takım da satıyorlar, ama bu sefer pilli, ucu sivrisi, yuvarlağı, huni biçimlisi, kenarı gidip gelirken bir yerlere takılacak da keyif verecek olan şapka gibi üçgen başlıklısı, falanı filanı.

Bir de parmak şeklinde olanı var, herifçioğulları işaret parmağını bütün ayrıntılarıyla, tırnağının kıvrımına varıncaya kadar gerçekleştirmişler, bu da, zevk meselesi, parmak yemekten hoşlananlar için! En alengirlisi de, çift parmaklısı, uzunca bir işaret parmağıyla, hemen onun altında, daha kısa, daha kaim başparmak. Anlaşılan biri bir köşeyi, öbür köşeyi kollayıp gözetiyor, böylece açgözlü nisa taifesi "her bakımdan" memnun bırakılıyor!

Yedi buçuk dolara "cunnie tongue" bile var ki, yumuşacık, pespembe, dil biçimindeymiş, özellikle "klitoris takıldığınızda" (!) şayan-ı tavsiyedir diyor reklamı, bızırınızı Selahattin'i ya da George'u aratmayacak şekilde dil gibi tahrik eder, sizi de rahatlatır, böylece gözünüze fer, zihninize küşayiş, topuğunuza derman, batınınıza cila verir.

Vitesi de mevcutmuş, dilerseniz yavaş yavaş dil atıyor, isterseniz kaniş köpeği misali hızlı hızlı alıyor. Fesüphanallah...

Gelelim çift ya da çok amaçlı aletlere. "Double delight" tabir edilen bir garip yaratık, ortasında televizyonun ya da video aracının uzaktan kumanda aygıtı gibi düğmeli, sürgülü bir komuta merkezi, iki ucundan iki kablo çıkmış, kablolardan biri bir "penisator", öteki bir

"porator" zamazingosuna bağlanmış... Adları böyleymiş, penisator dedikleri nişan-nikâh halkası gibi bir alet, seninkine takıp keyfine bakıyorsun, porator da T cetveline benzer kauçuk bir zıbık... Efendim, beheri beş dolar doksan beş sent eden bu çift taraflı zamazingo sayesinde, bir erkekle bir kadın aynı anda, ve de yan yana, üst üste, alt alta kendilerini tatmin edebilirlermiş... Çiftlerin mutluluğu için özel olarak düşünülmüş...

Peki be kardeşlik, hazır karının iman tahtasına çökmüşken şu işi adam gibi becersen olmuyor mu? Ne o öyle, yan yana uzanacaksın yatağa, kendi şeyine halkayı takacaksın, hanıma da ötekini tutuşturacaksın, adına "sevişme" diyecekler!

Ben bu milleti anlamıyorum vesselam.

Efendim, ayrıyeten "klitoral stimülatörler" var. Bunları da senin emektarın dibine geçiriyorsun, bunlar da esas olaraktan halka da, ucunda tırtıllı dikenli bölümü var, gelip giderken bir yandan hanımın bir yerlerini gıdıklıyorlar, böylesi, anlaşılan, hanımın sağını solunu henüz keşfedememiş hödükler, ya da hanımın içine girerken nereye nasıl yaslanacağını çakozlayamayanlar, ya da düpedüz elini uzatıp bir yandan hanımın orasını kurcalamaya üşenenler için... Hay Allah müstahakınızı versin! A dürzü, tak parmağını, bitsin gitsin, aile yuvan, mutluluğun kurtulsun! Hayır, tanesi bir dolar doksan sente bunu alıp kullanacak ki heyecanlı oluyor.

En dehşetlisi de, elbette "duo balls"! Çin işi Capon işi! Bunlar iki adet küre. Ucunda da ipi var ki, içeri kaçıp başına dert açmasın da sonra jinekolog jinekolog dolaşmayasın aman doktorcuğum çıkar şunları diye... İkisini de içeri tıkıyorsun, ipinin ucunu da muayyen zaman tamponunun fitili gibi azıcık dışarıda bırakıyorsun... Ondan sonra seyreyle gümbürtüyü! Mutfakta bulaşık yıkarken, oturma odasında komşu Fatmanım'a kahve pişirip telve falı bakarken, Taksim-Sarıyer otobüsünde hanım hanımcık giderken, patronun karşısında defterine not alıp evet efendim sepet efendim derken, kimi aramıştınız beyefendi toplantıdalar diye telefona laf yetiştirirken, velhasıl her gün her saat her yerde üstüste ben diyeyim kırk altı sen de seksen altı orgazm garanti!

(İlgilenen bayanlara ödemeli sipariş adresini takdim edebiliriz, ayrıca ilgilenen bayanlar niçin Amerikalara mektup yazıp masrafa gireceklermiş, fakirle görüşmek kâfidir, orgazm sayısı konusunda hiçbir yükümlülük alınmaz ama bir düşünün bakalım elin Çin gâvurunun teneke topu mu makbul burada aslan gibi Müslüman ve de Türk delikanlısının etten kemikten -öhö-... Şaka şaka! Sakın ciddiye

alıp başvurmaya kalkmayın, hele elinde tabanca kocanızı Playmen yazıişlerinde görmek hiç hoşuma gitmez!)

* * * * *

Yok bu da sizi kesmedeyse, dokuz inçlik, dört dolar yetmiş beş sentlik King Slim Stim'i salık veririz, bunun ucu ışıklı! Evet ya, içinde pil var, ucu da bildiğiniz penis başı ama saydam, lambalı... Tam içeride şak ampulu yanıyor!... Artık ne halta yarıyorsa... Amanın dostlar içimde bir aydınlık bir ferahlık diye sevinecek şabalaklara sesleniyor olmalı... Böylesi de varmış demek!

Gelelim Black Mamba'ya.

Black Mamba mı? O da ne ola ki?

Çok zehirli, amansız bir yılan türü... Peki şimdi bu gaddar yaratık dağları taşları, ağaçlan kuşları bıraktı da hanımların apışarasında mı gezinmeye başladı? Çok fena "sokar" haa, cozz diye dişlerini geçirmesiyle çekmesi bir oluyor, uzun kara, kıvrım kıvrım bir şeytan, bir geçirdi mi dişlerini, çatal dili sağa sola hızla dolanıp duruyor...

(Bak şimdi, gel de Attila İlhan ustamızı anma, malum, hazret Fena Halde Leman ve de Haco Hanım Vay türünden romanlarında erkeklik organını, burnundan dumanları tüten, tek gözlü bir kobra yılanına benzetir durur... İşbu romanları okumamış olamazsınız... Okumadıysanız, çok ayıp, doğru kitapçıya! Okuyup bitirip, nasıl derler, "bir solukta" hem de, yok ben beğenmedim hemşerim derseniz eğer, getirin, parasını ödeyeceğim.Ama onun da aklına, şu Amerikan deyyusları gibi, Alabama zencisinin malını mülkünü Black Mamba yılanına benzetmek gelmemiştir sanırım...)

Öyle bir canavar ki, Allah vermeye! Yirmi beş santim kadar var, itoğlu itler üşenmemişler üzerine bütün damarları, bütün kıvrımları, girinti çıkıntıları bir tamam, aynen yapmışlar... Adında bile meymenet yok namussuzun, bir de ötesini düşünün... Kara bir heyula, maazallah adamı ossaat Fahretin Aslan'ın gazinosunda assolist olaraktan programa çıkarır da iki plak bir kaset doldurtur o hızla Unkapanı Çarşısı'nda! Bu dediğimiz erkekler için geçerli, hanımları bilmem, onlar, biz artık doğru yolu bulduk, bugüne kadar boşuna vakit kaybetmişiz, hadi oradan kokmuşlar, beyaz adam da neymiş, zenciler işte bal gibi üstün ırk, diyebilirler ve de biz beyaz erkekler de rezil olduğumuzla kalır, ele güne bakamaz, insan içine çıkamayız vallahi.

Üzerime iyilik sağlık, tabii bunun da işte tırtıllı, mırtıllı türlü çeşidi var. Meraklısına.

Dublesi bile var, düşünebiliyor musunuz, iki adet kara muamma, biri bir yere, öbürü öteki yere... Ayyy... Tüylerim diken diken oldu....

(Efendim Melahat Hanım? Sen ne anlarsın, mı diyorsunuz? Eh, elbette siz daha iyi anlarsınız hanımefendi, bizim ne haddimize?)

* * * * *

Şimdi size daha matrağını da anlatayım, Miss Magic Mouth adını verdikleri bir manken yapmışlar, karının yalnız kafası mevcut yani insan kendini -tövbe yarabbi-, giyotinde kesilmiş Marie Antoinette kafasıyla sevişiyor sanabilir, kaşı gözü, saçı kirpiği her bir şeyi yerli yerinde, ağızı da... Can alıcı yanı da bu ağız zaten, ağız niyetine, ama dudağı mudağı gerçeğe yakın, koca bir delik! Katalog numarası dört yüz altmış beş, hediyesi otuz dokuz dolar doksan beş sent.

Bir de "Mule" var. Katır, yani. Bunun hem siyah hem beyaz çeşitleri bulunuyor. Katır, söylemesi ayıp, yirmi bir inç boyunda. Santim hesabıyla ne eder ben korktum, üşenmezseniz alın elinize kalemi kâğıdı, bir de ajandaların arka sayfalarında ölçü çevirim tablosunu, siz hesaplayın sevabına.

Yalnızca on dört dolarmış. Canlı katır almaya kalksan kimbilir kaç milyon lira.

Dişi katırlara duyurulur.

* * * * *

Sevici bacılarım unutulmuş değiller, fütur getirmesinler sakın. "Mister Perfection" onlar için biçilmiş kaftan. Bir bölümü bildiğimiz plastik zıbık, içinde pili mili her şeyi tamam, bu meret birtakım kayışlarla bele bağlanıyor ve gerek bacak altlarından, gerek kalça üzerinden sımsıkı tutturuluyor. Görünüşü ürküntü verici! Bunu gördükten ve yakın akrabalık kurduktan sonra, ağzının tadım bilen haspa artık bir daha erkeğe bakmaz, gene kaybeden biz oluruz korkarım!

Allah muhtaç etmesin! Arayıp da bulamayan, bulup da kullanamayan var, büyük konuşmayalım.

Hani şu ünlü Osmanlı fıkrasında olduğu gibi...

Efendim, Topkapı Sarayı haremi, içeride dört yüz elli küsur hatun, sıskası tombulu, esmeri sarışını, Çerkesi Habeşi, her cins, her yaş, her çeşidi... Eski, çok eski zamanlar...

İyi de, yılda üç yüz altmış beş gün var. Padişah her gece birinin hatırını sorsa, kadıncağızlara bir buçuk yılda ancak sıra geliyor...

Üstelik padişah da hep öyle sarayda bir seferinde iki yüz beşik sallatacak değil ya, dönem dönem "takıyor" kızlardan birine, ondan sonra aradınsa sekiz sene bul efendimizi... İçlerinde, Birinci Abdülhamid gibi, eline atsa tutacağı dört yüzden fazla kadını gözü görmeyip cariyelerinden en fetbazına âşık olanı, üstelik bir tek kelimelik bir tek emirle altına çekeceği zillinin olmazlanması tutunca tutup yana yakıla aşk mektupları döşeneni, yalvaranı yakaranı var!

Yardıma koşacak haremağaları desen, dilleri maşallah Amerikan dergilerindeki on dört dolar doksan beş sentlik pilli gereçleri aratmıyor ama, işte orada dur...

Ablacılık yaygın. Yaygın da, gene de tadı yok. Ablacı okuyucularımız artık kusura bakmasınlar, onlar aksini iddia edecek ama, sürtüştürme yöntemi, erkeğin tütün kokusunun yerini tutmuyor...

Bakmışlar bu iş böyle yürümeyecek... Kafa kafaya vermişler, düşünmüşler taşınmışlar, ne yapsak ne etsek de duruma çözüm bulsak...

O devirde, Kapalıçarşı'da ak sakallı bir ihtiyar varmış. Bu adamcağız küçücük imalathanesinde oturur, boy boy, çeşit çeşit zıbık yaparmış. İhtiyarın imal ettiği zıbıklar İstanbul'da ve hatta Bağdat'tan Viyana kapılarına kadar bütün imparatorlukta dillere destanmış, yiyen bir pişman, yemeyen bin pişman!

Harem kadınları, tamam demişler, bulduk çareyi, bu ustaya gidelim, bir zıbık yaptıralım kafamıza göre, onunla idare edelim.

İçlerinden birini görevlendirmişler. Kızcağız yaşmağını feracesini giyinmiş kuşanmış, çift beygirli araba harem kapısına yanaşmış, bir dudağı yerde bir dudağı gökte zenci lala eşliğinde Kapalıçarşı'nın yolunu tutmuş.

Sora sora ihtiyarın dükkânını bulmuş. Adamcağız gözlüğünü takmış, önündeki tornaya eğilmiş, sipariş üzerine zıbık üretiyor. Tabii yaptıkları, öyle çağdaş teknoloji ürünü pilli lasteks bilmem ne değil, o zamana göre işte tahtadan, deriden, içi pamuklu da dışı bezden birtakım araçlar. Ama iş görüyor.

"Buyurunuz hanım kızım" demiş ihtiyar, "ne arzu etmiştiniz?"

Kızcağız, biraz da utana sıkıla, oturmuş ihtiyar ustaya derdini

anlatmış.

"Kolay" demiş ihtiyar, "yaparız. Yüz altına olur."

"Aman efendi baba" demiş saraylı hanım, "sen bizim istediğimiz gibi bir alet yap da, dile bizden yüz altın mı bin altın mı ne dilersen..."

"Nasıl bir şey istemiştiniz hanım kızım?" diye sormuş ihtiyar.

Kızcağız dudağını bükmüş, bir süre kafasmı önüne eğip düşünceye dalmış.

"Vallahi efendi baba" demiş... "Öyle bir şey yap ki... Nasıl söyleyeyim? Türk'ünki gibi büyük olsun... Ama aynı zamanda Arap'ınki gibi de kara olsun... Sonracığıma, Arnavut'unki gibi iri olsun da, Laz'ınki gibi kıvrak olsun... Lâkin, Kürt'ünki gibi kıllı olacak!... Bir de, Çerkes'inki gibi hareketli... İlle de, Frenk'inki gibi kibar olmalı... Acem'inki gibi kalın, Moğol'unki gibi sağlam, Venedikli'nin gibi güçlü, Cenevizli'ninki gibi kıvrak, efendime söyleyeyim, sonra..."

İhtiyar gözlüğünün üzerinden kıza şöyle bir bakmış. Gülmüş.

"Hanım kızım" demiş, "öylesini bulsam, ben kendi....."

* * * * *

Demek ki bunun çeşidi var, her çeşidin ayrı meziyeti var, bütün bu işlerden anlayan da erbabı var.

Fakir gene de işin özünü çakabilmiş değildir. Hadi haremdeki kızların derdini anladık da... Cins-i latifin "özgür" kesimi... Siz... Bre hanımefendiler, kuzum şorololar, muhterem hötöröf kardeşleriniz...

Peki bu meretin canlısı ne güne duruyor iki gözüm?

# LEYLA BİLDİĞİN SERACETTİN

Bizim Mısırlı Leyla'nın asıl adı Seracettin'miş! Ya da, onların gustosuyla söyersek, Sarâcüd-Dîn!... Deve Ferhan bunu öğrendiği, daha doğrusu, "anladığı" an ne halt etmiştir acaba?

Bu dediğim eskilerin işleri. O zamanlar başımızda kavak yelleri esiyor... (Hoş, şimdi de o yellerin durgun, ağırbaşlı kuzey rüzgârlarına dönüştüğü söylenemez ya pek...) Konuyu iyi kötü duymuşluğumuz var, kulağımızın çalınmışlığı da, rastgelmemiş hiç. Karşımıza kanlı canlı çıkmamış. Olsa olsa, bizim sahaf Ayhan ile Avukat Necmi'nin günün birinde Taksim-Harbiye arasında bütün dehşet ve şiddetiyle yaşadıkları olaydan, edindikleri "hayat dersinden" biliyoruz üstünkörü, hani Necmi'nin o rengini sonradan kurşun bozuna çevirdiği sarı Renault'suyla "kepçeye çıkmışlardı" da, (o zamanlar daha umum İstanbul taksileri New York misali turuncuya boyanmamışlardı, sarı Renault "vatandaşın altında" da bayağı fiyakalı sayılıyor, yıl kaç, 1973 müdür?), sanırım Divan Oteli'yle Hilton Oteli arasında bir yerlerden, belki ö zamanın Module diskoteği, belki Parisiennes gece kulübü, belki Playboy, Whisky-a-Gogo gazinoları, âfet-i sûzân, âfet-i devrân bir dilber atmışlardı otomobile...

Ayhan önce pirelenmiş, kız fıstık olmasına fıstık, saç topuklarda altın sarısı, gerdan kaymak tepsisi, memeler yazlık dallı güllü entarinin arasından gergedan yavruları gibi fırlıyorlar, kalça desen değirmen taşı... Gel gör ki... (Şu laflara da "tilt" olurum ha, gel gör ki, gönül ister ki, nitekim, falan... Sahi, siz şimdi "tilt olmayı" da çıkaramayacaksınız altmışlı yılların tozlu anılarından... Açıklaması başka, sefere... Al işte tilt olduğum başka bir deyim, altmışlı yıllar...)

Sesi hışırtılı az biraz, kadın sesi değil, kadın sesi olsa bile kaşarlanmış yaşlanmış mama çığırtısı gibi çıkıyor, hani şu "Arabaya Bin, Tokmakla" türküsünde kızlar korosu arabaya biiin, tokmaklaaa diye nakarat tutarlar da, gırtlağı yılların ve yılların cıgarasından esrarından rakısından şarabından ve de ispirtosundan ve de yutulmuş nice nice erkek spermasından yorgun mama, o çok görmüş geçirmiş edasıyla, lambayı söndür, efendim, kapıyı kapat, hatta hatta utanmadan "içinde patlasın" gibilerden dizeler okur... İşte o ses tastamam!

Ayhan, Necmi'ye kaş göz ediyor, aman arkadaş bu işte bir terslik olsa gerek, aman orostopolluk bunun neresinde, bre yetiş, kırk yılda bir üç kuruş öğrenci harçlığıyla depoya benzin attırıp zamparalığa çıkacağımız tuttu, tongaya basmayalım, tersoya gelmeyelim, cici

mama yiyeceğiz derken postu deldirmeyelim İstanbul'un ortalık yerinde!

Avukat Necmi, (artık tanıyorsunuz, o sıralar Hukuk Mektebi talebesinden Necmi Efendi'dir), bütün efendiliğiyle, soracak olmuş yüzünü kızdırıp: Abla, af buyurun yani, siz erkek olmayasınız sakın!

Kepçeye takılan mal tam pazarlığa soyunup lafı bağlayacak, iki kişi (o zamanın parasıyla!) iki yüz elli liraya olur, birer posta, demeye hazırlanıyor da, çocuklar çok mırın kırın eder, bak işte biz öğrenciyiz falan "ayaklarına yatarsa" hatırları için iki yüze bırakacak... Birdenbire sinirlenmiş. Açmış yaz günü püfür püfür bacağına geçirip dalgalandırdığı, içinden lenger misali kalça ırgaladığı eteğini, eteğin içinden don nâmevcut elbette:

Hep o kart mama sesiyle, "Kusura bakma ama şekerim" demiş, "sen hayatında hiç böyle.....gördün mü? Bak bakalım ananınkinden eksiği, fazlası var mı, ha?"

Bizim oğlanlar kızı (kızı lafın gelişi mi artık, oğlanı mı demek gerekir, yoksa Attila İlan abimiz gibi kız/oğlan, ya da oğlan/kız gibi kelimeler arasında çizik atarak mı söz konusu kişinin "bireysel diyalektiğini" kuralım bilmem) kaç metre ileride arabadan apar topar silkelediklerini, oradan hangi hızla, saatte kaç kilometreyle uzaklaştıklarını, hovardalığa movardalığa boşverip soluğu cepteki parayla efendi gibi Çiçek Pasajı'nda aldıklarını hatırlamıyorlardı...

* * * * *

İşte Mısırlı Leyla da o hesap. Ya da, başka bir açıdan, bunun tersi.

Biz o güne kadar konuya pek ilgi göstermemişiz, önümüze gelirse okuyup eğleniyoruz da, gidip yerinde, yakından incelemek aklımıza düşmemiş. Öyle ya, mis gibi hakiki kadın varken piyasada ne demeye gidip travesti kıçına burnunu sokacaksın, işin mi yok?

Attila abi yazıyor ara ara, henüz "Hangi Seks?" ve "Yanlış Kadınlar Yanlış Erkekler" adlı enfes derlemelerini çıkarmamıştır, işte dergilerde mergilerde gözümüze ilişiyor, okuyup keyifleniyoruz.

Meğer Bekir meseleyi yakından, dibinden, belki de sözüm meclisten dışarı "içinden" etüd etmişmiş!

Bekir dediğim Saint-Joseph'li bir hergele, yaşça da bizden azıcık ileri, vakt-i zamanında gözüne ne görünmüşse görünmüş, tası tarağı toplayıp soluğu Paris gurbetinde almış, epey çekmiş, epey sürünmüş,

inşaatlarda amelelik etmekten lokanta bulaşıkçılığı kahve tabakçılığına kadar girip çıkmadığı iş kalmamış, sonunda cebi para tutmuş, o da tutmuş turizm acentası kurmuş.

İyi kazanıyordu, bir Fransız kızıyla evlenmiş oturuyordu, çok özlediği zaman birkaç günlüğüne İstanbul'a düşüp hasret gideriyor, Boğaz havası, iyot kokusu, lüfer ızgara, kalkan tava, anasonlu rakı kokluyordu ya, "kesin dönüş yapmaya" da hiç niyeti yoktu.

Bu Bekir, bir gün beni götürdü. Oraya. Öyle bir gece kulübüne.

Bir sürü "dostu postu" vardı, bir de Mişka derler aslan yavrusu, kurt irisi bir köpeği, ne ki, karısı Sylvie'ye Mişka'ya davranması gerektiği gibi, Mişka'ya da Sylvie'ye davranması gerektiği gibi davranıyor, haftanın iki gecesi banliyödeki bahçeli evindeyse, beş gecenin ikisi de Chaussee d'Antin taraflarında Uludağ Lokantası'nda, çoğunlukla Montparnasse'da o beni de götürdüğü travesti bitirimhanesinde. (Bu Uludağ ayrı âlemdir, ezmesinden muhammarasına, mis gibi Tekirdağ rakısından cacığına, taze sarmısağından Ali Nazik kebabına, sarhoş kusmuğu gibi mükemmel meyhane bulgurundan sıcak sıcak künefesine kadar her bir yemeği tamam, işin acıklı tarafı iki kişi dört yüz elli frank bayılıyorsun da ossaat ayılıyorsun, fazladan, yolu her nasılsa iki kere Türkiye'ye düşmüş de sanki pek matah bir nostaljiymiş gibi Türk yemeklerini özlemiş birkaç Fransız kerizinin yanındaki kızları ayartma olanağı var, müessese hesap pusulasında attığı kazığın karşılığını belki de bu yoldan dengeliyor, gurbetçi vatandaşların bu yönden de hizmetinde! Fransız kılı takıyor kızı koluna, aklı sıra Türk lokantasında yemek yedirip ona hava basacak, oysa farkına varmaz ki yan masalarda bıyığı kömür karası, gözleri kanlı, erkekliği sünnetli amansız hergeleler nöbettedirler, bu arada kendi çapında da Ardıç kuşu elbette, düğünler kambersiz yapılmıyor ya... Daha o tüysüz Frenk hovardası neye uğradığını anlayamadan çıtı pıtı Paris dilberi o masadan ustalıkla apartılmış, yılların Anadolu açlığına bir de gurbet acısı iğnelemiş palabıyık, kaytan gibi Türk çocuğunun azgın yatağında bitecek bir serüvene hop diye atılıvermiştir...)

O zamanlar Yılmaz Güney'in adını anmak yasak, garson, abi demişti, kısmetine, dün akşam gelseydin Yılmaz Abi de buradaydı, laflardınız...

En, ne yapalım, dünya gözüyle göremedik Paris'te. Çok geçmeden de çok vakitsiz öldü gitti.

Yılmaz'ı göremediğime üzüldüm ya, Bekir, kalk ulan dedi, rakını diple, hesabı verelim, seni bir yere götüreceğim...

Nereye götüreceksin hemşerim, dedim, ben senin bu Paris gurbetini avucumun içi gibi bilir de kitabını yazarım.

Sana öyle geliyor, dedi, hadi uzatma, kalk ceketini giy.

* * * * *

Gece iyice bastırmıştı, Montparnasse taraflarında bir ara sokağa girdik. Başkaca kimler var, kimleri uğrayıp aldık, Çerkeş Levent galiba, bizim Mekteb-i Sultani'den, Kavat Ali, evet, bir de Deve Ferhan... Bu Deve Ferhan'ın Ferhan Şensoy'la bir ilgisi yok okul arkadaşı olmaktan öte, çocuğun boyu bir elli beş, Paris'te mimarlık yapıyor da, biz kendi aramızda Deve Ferhan diyoruz!

Kapıyı Bekir parolayla çaldı. İki uzun bir kısa mı ne, öyle bir şey işte. Kafamı kaldırıp baktım, kapının üzerinde kapalı devre televizyon kamerası.

Bekir oraya da işmarı çaktı.

Az bekledik. Kapı aralandı. İçeriden langada lungada vahşi rock ritminde boktan bir müzik duyuluyor.

Yaradana sığınıp daldık.

* * * * *

Önce gözüm hiçbir şey seçemedi. Karanlık da, bir tuhaf karanlık, bir köşesi hani o hem aydınlatan hem aydınlatmayan enfraruj mudur ültraviyole midir ne haltsa lambalarla aydınlatılmış... (Ultraviolet tabii be salak, öteki ısıtmada falan kullanılır ya, hani ozon tabakası deliği fişmekân muhabbeti).

Dapdaracık bir geçit. Bir yanında, sanki geçidin darlığı yetmiyormuş da daha da daralsın için, vestiyer ney mevcut. Burada -tuhaf şey- Dunhill cıgarası satıyorlar, öyle ya, bizim o ayılıp bayıldığımız Gauloises'ı Gitanes'ı burada kamyon sürücüleri içiyor, bir de birkaç bin frank maaşla ay sonunu zor getiren memur takımı, Fransızın cebi azıcık paralısı hemen gidip ya Marlboro'ya takılıyor ya John Players, işte Dunhill, İngiliz ürününe.

Buradan, salona geçiliyor. Salon dedikleri, bizim fakirhanenin yatak odası kadar el içi avuç içi bir mekân, buranın da sanki avuç içliği az gelmiş gibi bir köşede bar, haspalar dans pisti ney bilem yapmışlar. Pistin hemen yanında da kanatları iki yana sallanır kovboy saloon'u benzeri bir kapıyla aptesaneye.

Ol memişhane ki hayli şenliklidir!

Siz hiç, iki metre boyunda, saçı platin, siyah lame topuğu sipsivri, siyah ince file çorabımn arkası çizgili, parfümü burun direği kıran, donuk ışıkta İtalyan mermeri gibi pırıl pırıl omuzlarının üzerine atıverdiği etol metol benzeri bir şeyi, neyse o işte pırlanta benzeri ışıl ışıl strass'lı bir ahunun, insanın içinde gizli ürpertiler yaratan bir dilber-i rânânın, göğsü fildişi, göbeği değirmi, kalçası saltanatlı bir yavrunun, hemen yanıbaşınızdaki "pissoir"ın önüne dikilip, iki yandan eteğini iki eliyle pek alışıldık bir hareketle kaldırıp, gözucuyla görebildiğim kadarıyla dantelli işlemeli donunu da yeterince ve gereğince sıyırıp, ayakta dikile dikile, tıpkı sizin gibi, şarrr diye işediğini gördünüz mü?

Ben bir filmde görmüştüm. Bir de o Montparnasse'taki kulüpte gördüm. Ağzım bir karış açık kaldı.

Daha başka ayrıntılar da gördüm elbette.

Bizim Bekir hergelesinin meğer burada masası varmış, daha kapıdan girdik girmedik, ooo, ağamız geldi diye karılar çığlık çığlığa Bekir'in boynuna sarıldılar! Bize de, hoşgeldiniz mösyöler, şöyle buyurun edebiyatı. "Notre agha" demiyorlardı tabii, Münevver Hanım'ın kötü Yaşar Kemal çevirilerinde olduğu gibi, ona "mümasil" bir şeyler diyorlardı, üstelik "karılar" da herhal lafın gelişi... Geçtik kurulduk baş köşeye. İnce uzun bacaklı çorba kâsesi gibi kadehlerde kenarı portakallı limonlu daha bilmem kaç çeşit bir şeyli, içindeki kabuğa saplanmış maytap cayır cayır yanıp dört yana kıvılcım saçar birtakım garip kokteyller geldi. Geri gönderip şarap istedik, Fındıklı Parkı'nda o zamanlar şişeden iki yüz yetmiş beş kuruşa çekilen bildiğiniz efendi gibi şarap işte.

Bu Bekir hergelesi burada haftanın üç-beş akşamı muntazam masa tutmakla kalmıyor, kafayı çekip keyfi geldiği zamanlar masanın üzerine oğlan çıkarıp oynatıyor! Bahşişi gani, yüreği geniş, cebi de gönlü de zengin. Allah selamet versin ağahk yanı sağlamdı, yensin içilsin seviyor, hemen her akşam da yanında mutlaka birkaç dostu arkadaşı. Öyle de it gibi çalışır, hani gezmeyi eğlenmeyi bilmese işkolik denecek kadar, sabahın yedisinde gelir dükkânı açar, saat dokuzda Fransız elemanlar teşrif etmeden o kendi rutinini yoluna koymuştur, akşam altı oldu muydu mendebur Fransız elinden kalemi atıp tozolur, Bekir saat sekize kadar yazıhanesinin başında... Oradan da vur patlasm çal oynasın elbette, aferin oğlana, çalışmayı da, gezmeyi de, para kazanmayı da yemeyi de iyi biliyordu.

Gecenin bir saatında, şarap şişeleri hayli hızla boşalmayı sürdürürlerken, bizim masaya bir tanesi sokuldu. Masada zaten iki tane vardı. (Tane lafm gelişi, travesti okuyucular darılmasınlar, onları eşya yerine koyuyor değilim.)

Bula bula da fakiri buldu!

Anaaa... Yahu bizim bildiğimiz bu millet benden pek hazzetmez sokulmaz, erkek yerine koymaz, beğenmez, yaklaşmaz. Bu haspa onca kalın hergelenin, onca bıyığı çalı süpürgesi gibi katıksız Türk bitiriminin arasında dönüp dolaşıp fakir Ardıç kuşuna meyletsin... Olacak iş mi?... İstanbul gibi rezilin de kepazesi yerde bir tarafımızı kurtardık da, sen gel, elin Frengistan'ında dinden imandan çık! Yok hemşerim, yaşım geçti desem, ah ne ki sen beni on sekizimde görecektin filinta gibiydim, artık Ardıç kuşundan ne sana ne kendine hayır gelir desem... Bre git, beni günaha sokma! Bak bak, kucağıma da çıktı tünedi namussuz!

Çıtı pıtı esmer güzeli, saçlar, Aziz Nesin'in Gol Kralı Sait Hopsait'te anlattığı cinsinden "Paris sokaklarınm afacan kızı Madeleine" havasında, azıcık Edith Piaf, biraz Mireille Mathieu kokuyor, kulübün karanlığında mı kara görünüyordu, entarisi kapkara da dudaklar kıpkızıl, bir de cilve döktürüyor kahpe...

Kimbilir kaçıncı şarap şişesini iyi etmişiz, şeytana uyup elimi şöyle bir bacağına atacak oldum... Vışşş! İki numaralı Gilette marka tıraş bıçağıyla alınmış kıllar yeni yeni uç vermeye başlamış da önüne geçilmez biçimde, parmaklarımın ucuna sert sert bir şeyler batıyor. Ossaat tokat yemiş gibi uyandım, aman oğlum kendine gel! Elden gitmedesin ki fena gitmedesin, sen sana gel!

Kaltak bir de masanın üzerine çıkıp donunu sıyırmasın mı?

Üç yaşında çocuk pipisi benzeri, "atrophie" olmuş bir araç, mahzun ve yalnız, belli ki yıllardır hatırı sorulmamış, kullanılmamış, yüz verilmemiş olmanın boynu bükülüğüyle orada öylece kendi başına sallanıp duruyor!...

Hayırlısıyla savdık. İyi de, Ferhan'm yanı başında bitiveren akıl almaz yavruya ne demeli? Bunun da saçları kömür karası, dudakları alev, saçlar sırtı sipsivri V şeklinde oymalı bluzun ta diplerine kadar iniyor da gözler felfecri okuyor vallahi, kaş göz, el ayak, bacak kalça, göğüs göbek adama felek şaşırtır...

Adı Leyla imiş. Mısırlı. Yani din kardeşiyiz. Leyla'yı tanıştıran Frenk dilberi, hani şu iki saattir Bekir'in başına tebelleş olup da benimle

yatarsan beş yüz Frank veririm diye inleyen hatun, şaşılacak şey, gerçekten "hatun" olduğuna Bekir yemin billah ediyor, gırgırla karışık "sizden sayılır" diye eklemişti, Müslüman ya.

Deve Ferhan hamle etti, artık tesanüd-ü İslamiyye mi gayrete getirdi anlamadım, belki Osmanlı zagonu gereğince eski eyaletimizin civeleğinden yüz çevirmek ayıp kaçar diye düşündü.

Sonra, İstanbul'a döndükten sonra kulağıma geldi, asıl adı Seracettin'miş, yemin ediyorlar "son ana kadar" erkek olduğu asla ve kat'a anlaşılmıyormuş, bizim Deve hergelesiyle de birkaç ay süren çılgınca bir aşk yaşamışlar... Artık bilmem kuru iftira, Allah muhafaza buyursun, bilmem eski Galatasaray hastalıkları!

* * * * *

Bulanık kafa, barda birini gözüme kestirdim, evet artık bu erkek olamaz, hayret bir şey, onca travestinin arasında gerçek bir kadın. Yanına yaklaştım, hoş beş, şarabın da gayretiyle bir Fransızca döktürüyorum ki Jean-Paul Sartre yanımda Papillon İlkokulu öğrencisi kalır.

"Toi, tu dois etre quelque chose au lit" dedi. Yaniya, diyor ki, sen yatakta acayip olmalısın!

"Denemesi kolay" dedim. Aklım sıra karıyı kaptığım gibi oradan eve atacağım da, Bekir'le öbür çocuklara ayıp olur mu olmaz mı derdindeyim.

Düşman başına dostlar, hatun, ya da hatun olduğunu sandığım er kişi, eh işte er kişi niyetine fakirin mabadına bir el atış attı! Dudağım uçuklayacaktı, ulan bu da erkek! Hem de, hayli tehlikeli!

O kadar da emindim, o gece oradaki bulanık kalabalık içinde erkek olamayacak tek kişi varsa oydu üstelik... Az önce vestiyerden gidip ona Dunhill cıgarası bile almıştım, bakkalda on frank mı ne, orada yirmi beş frank... Tavlayacağız ya!

Masaya bir dönüş döndüm, o sinirle şaraba bir saldırış saldırdım, gecenin bir saatında oradan bir çıkış çıktık... Eh Bekir, alacağın olsun!

Tabii, o saattan sonra bizi ancak balta iflah edeceğinden, ertesi akşam efendi gibi Rue Saint-Denis taraflarında, bu kez gerçekten, ama "hakkıyla" âfet-i sûzân bir Tatlı İrma makulesine fit olduk. Geçmiş gün, unuttum, yüz frank da, otele de galiba yirmi frank bahşiş atıyorsun, peşkir parası niyetine geçiyor.

* * * * *

Bunlar ne zamanın işleri? Bunlar gençlik günlerinin işleri, anasını satayım, iyi ki de yaşamışım. Şimdi hem kırkıma merdiven dayadığım şu yorgun günlerimde yüreğimi ısıtacak anılar zincirini oluşturuyor, hem çevremde bazı muhallebi çocuğu götoğlanlarının ulan iyi ulan aferin Ardıç'a bak teraneleriyle hayranlıklarını mucip oluyor, hem de işte Playmen dergisini kazıklayıp üç-beş kuruş ekmek parası çıkarıyoruz. Sarsmayın.

* * * * *

Eloğlu, ya da el kızı, Paris'in göbeğinde gece kulübünü açmış, sanayi aşamasını katlayıp geride bırakmış da görülmedik özgürlüklere, duyulmadık yaşama biçimlerine yelken açmış Batı toplumunda gönlünce yaşıyor... Bu yazı çok gırgır, çok keyifli olabilirdi, travesti tabir edilen, kadın kılığında gezen erkek eşcinsellerle, ille eşcinsel olmaları da şart değil, kadın kılığında gezen kadından hoşlanır erkekler de var, onlarla azıcık dalgamızı geçebilir, bilinmedik örnekler verebilirdik... Burada Kaptan'ın (Attila İlhan'a aramızda yıllardır Kaptan deriz) cıcığını çıkardığı konuları alıp araklayacak değiliz elbet, Kraft-Ebbing'den söz açacak, 1949'lara, Margot'lara, Josy'lere, hanidir birtakım romanlarda tebdil yaşayan Hayrünnisa Kocabeyoğlu'na, Leman'ın kaynanasına uzanacak değiliz, kendi çapımızda örnekler verirdik: Reşad Ekrem ustanın bal damlayan kaleminden aktardığı İbrahim Voyvoda nam Rebia'dan falan dem vurup bu saattan sonra ukalalık etmezdik de, size Yunan hötöröflerinin dergisi Ta Terata'da aktaracağımız dehşetengiz örnekleri anlatırdık, biliyor musunuz, Batı'yı kasıp kavuran Sandy Suarez'i? Çekik gözlü bir Capon fırtınası kılığında geziniyor, oysa fotoğrafının, şu Hustler benzeri belden aşağı dergilere sıkça çektirdiği resimlerinin alt kısmına bakarsanız, size garip gelecek ama bana nedense çok komik gelen, köpek pipisine benzer sünnetsiz aygıtıyla dudak uçuklatan bir erkektir! (Sünnetsiz erkeklik organı bana oldum olası gülünç görünmüştür ey ihvanlar, hani "kabuklu" tabir edilen cins, daha aklımızın fikrimizin ermediği 1960 yılında, aklımızın ermediği derken cinselliklere, yoksa Adnan Menderes'in devrilmesi gerektiğini pek iyi seziyorduk, 27 Mayıs darbesinden hemen sonra kuzu kuzu bıçak altına yattığımız o "meş'um" 1960 Haziran ayından beri, eğilip aşağı baktığımızda, bir kadının koynuna' girdiğimizde yerinde mi, sağlam mı, bizi utandırır mı diye ara ara yokladığımız o "küçük yazarı" hep öyle görmeye alıştık da ondan mı? Ne dersiniz?)

Ya da bir başka muamma, New York gecelerini ayakta tutan Divine adlı travesti, bizim Zeki'nin güzeli, bakımlısı, yaşça akranı olsa da

daha bir kadını. Ya da ya da, Bülent Ersoy'a "beş basan" ünlüler ünlüsü Sulka... Ayakları azıcık büyük olsa da göğüsler cebel topu gibi patlıyor, kaş göz iç gıcıklayıcı. Ya da Londra'nın Soho semti ondan sorulan Mistress Candy...

Bunlar, "kestirmiyorlar", erkekliğinin dışında her yanı kadın oysa, bilumum porno filmlerinde, dergilerinde boy gösterip kadınla da erkekle de yatıp kalkıyorlar. Hangisinden daha fazla zevk aldıkları çok tartışma götürür, siz ne diyorsunuz, o İtalyan dergisinde, Romalı askerle sevişen iki fahişeden birisini "oynayan" akıl almaz güzellikte sarışın, ötekinden, gerçek kadından çok daha güzel, çok daha işveli, çok daha eli de ayağı da kıçı da başı da düzgün görünüyor, boğuşmanın bir yerinden sonra hem o öteki sarışını, hem de Romalı lejyonere soyunmuş omuzu dövmeli Napoli itini aynı beceriyle becerdiği, üstelik bu tantunda diğer hatunun değil askerin okkanın altına gittiği kesin. Şimdi deyin bakalım, kadın mı erkek mi bu, başka hiçbir, ama hiçbir yeri erkek değil, bacaklarının arasından sallanan, üstelik fakiri kıskandıracak kadar muntazam ve "muhkem" araç hariç... Hani insanın nereden yakalanıyorsa bulup soracağı geliyor, bacım, şunun kalıbını ver de, kaç numaradır söyle de, gidip Oto Sanayi Sitesi'nde kaportacı Selahattin Usta'ya tıpkısının aynısından yaptırtayım!

* * * * *

Yazardım da... Gâvur bu gibi "sorunları" çoktan halletmiş bir bakıma Doğu da çözümlemiş sayılır, şeriat zagonunun ortalığı haraca kestiği sözümona dini bütün Müslüman ülkelerde kimbilir kaç molla kaç oğlan, kaç travesti besliyor, beceriyor sarımsaklı geğirtilerinin arasında, akşam namazıyla teravih sonrası?

Biz daha arkadan nal toplaya toplaya geliyoruz.

İşte haberi Tempo* * * * *da çıkmadı mı, Beyoğlu Emniyet Amirliği artık bu toplum yarasının kökünü kazımak amacıyla gayrete gelmiş, cellallenmiş, Sormagir Sokağı'nın, Pürtelaş Sokağı'nın iki başını tutup travesti topluyor... Memleket ahlakı kurtulmuştur efendiler, müjdeler olsun, müjde müjde bize! Kazancı Yokuşu'nda, Ülker Sokak'ta baskın gecesi, 17 Nisan 1989 Pazartesi'yi 18 Nisan 1989 Salı'ya bağlayan gece, gözüpek güvenlik güçlerimiz Cihangir semtinden travesti kökü kazımıştır... Artık enflasyon düşecek, memleket kalkınacak, gayrı safi milli hasıla artacak, kişi başına düşen gelir de... Artık Türkiye kurtuldu!

Telsizlerde ekip kodları bir çıkartma öncesi gibi vızıldıyorlar, merkez

elli altı yetmiş altı, emir anlaşıldı, bütün ibneler derdest edilmiştir müdürüm... Ekip arabalarının o ürkütücü mavi ışıldakları, başkomiseri Ekrem Bora'nın oynadığı kötü bir Yeşilçam "polisiyesi" gibi iç burkucu; kadın kılığında dolaşan erkeklere hep aynı soru "yöneltiliyor": Mübarek Ramazan günü böyle gezmeye utanmıyor musunuz ibneler?

Sanki Muhammed (S.A.V.), yılda bir ay cinselliğinizi reddedin, erkekseniz kadın gibi, kadınsanız erkek gibi, ibneyseniz "normal" gibi dolaşın demiş...

Sokaktan çevirip toplasalar iyi, kapılar kırılıyor, evlere giriliyor, Türkiye Cumhuriyeti hukukunda "mesken masuniyeti", hane dokunulmazlığı vardır ama bu "ibneler" için geçerli değildir! Sopayla da dövüyorlar zavallı eşcinselleri, Sedef, Özlem, Burcu, Hasret, Reyhan, Ayça, Derya, Feray adlarıyla yaşamaya çalışan garibanların ağzı burnu şişecek, dudakları patlayacak, gözleri moraracaktır, bir yerlerine bir şeyler de soktular mı ibret-i âlem için?

Nezarette, (eskiden "kapı altı" derlerdi) yirmi dört saat aç susuz kaldılar. Yemedikleri dayak, uğramadıkları hakaret kalmadı. Oradan Galata'ya "sevkedildiler", ama ne yazık, bunlara vesika verilemiyor efendiler! Yaa... Tam yirmi yedi "ibne", polise sorarsanız; bize sorarsanız, evet, ibne, ama insan.

Çünkü ibneler de insandırlar.

Size belki tuhaf gelecek ama, insandırlar.

Bize uzaktırlar, yaklaşmaya kalktıkları zaman bozulur, iter, hatta çok ileri giderlerse uygun iki laf da ederiz, çok şükür hiçbirine bir fiske vurmak zorunda kalmadık bugüne kadar. Azıcık dalgamızı da geçeriz.

Ama insandırlar, sizin kadar. Sizin kadar da yaşamaya hakları vardır, kendi cinselliklerini sürdürmeye hakları olduğu gibi. Zorla kimseye "bulaşmadıkları", alan razı veren razı olduğu sürece biz "normallere" de bu konuda bok yemek düşer.

İşte o kadar.

Dilerlerse kadın gibi de giyinirler. Kimse karışamaz.

Batı'da karışmıyor kimse. Yakından izledim, kulüplerine gittim, üstelik içlerinden bazıları değme kadınım diyen kadına taş çıkartacak kadar, üstelik daha da güzel, alımlı, bakımlıydı. Kadınca davranıyorlar, kadından daha kadınca davranıyorlar, erkekle nasıl konuşulur, nasıl oturulur, nasıl cilve yapılır, nasıl cıgara yaktırılır biliyorlardı.

Benim "kalemim" değil ama...

Zaten başlarında AIDS derler bir bela var. Bir de siz vurmayın.

Demokrasi diye zart zart atmayı biliyorsunuz, mangalda kül bırakmıyorsunuz. Demokrasiyse, onlara da demokrasi. Hadi bakalım.

# TURFANDA BOMBİLİ

Bizim Beygir Nilgün şimdi kaç çocuk anasıdır, plaj kabinlerinde "verdiği" söylenirdi o zamanlar?

Komşuda pişerdi de, ne yazık, bize düşmemişti hiç, bu dediğim haspada iki "metro" bacak, saçlar "at kuyruğu", o dönemin pek bir modası, kalça "muhkem" de memeler ceviz kadar ufacıcık, kimbilir kukusu kaç kat kaymaklı ekmek kadayıfı olsa gerekti, bizim siftinmemiz gündüz Nil'in serüvenlerini sağdan soldan dinleyip, aklımıza bir tamam yazıp, gereğinde, daha çocuk ama ileride yazar mazar olacağı da sezilen beynimizde bir güzel süslemek, görüntülemek, akşam eve gidince yallah el arabasına yatmak... Artık, günahları onların boyunlarına, Nil kabinde iş bitirirmiş de, "partönerinin" adamları da yan bölmelerde bizim gibi elde bozdurmaya yatarlarmış, tabii, bize yaratıcı katkı gerekiyor, onların takıldığı "canlı yayın"!

İstanbul'a yaz geldi de gelemedi ya, deli gönlüm bir kuş olmuş uçuyor, kıyıların, kumsalların üzerinden, o eski İstanbul plajlarının üzerinden doğru şimdi... İstanbul'un plajları... İstanbul'un Rumları gibi, İstanbul'un tramvayları gibi bir laf işte! İstanbul'da deniz hamamı mı kaldı? Bu demem otuz yıl öncesinin işleri, pek pek, küçük Engin'e "su yürüdüğü" yirmi altı yıl kadar evvelinin.

Ama, ne hikmetse, aklıma düşen plaj değil de, (nostaljik hergeleyiz ya), deniz hamamı. İmdi, kâh yeryüzünde âlem bizi seyrediyor, kâh biz gökyüzüne fırlayıp âlemi seyrediyoruz ya gönlü saltanatlı Bektaşi misali, aşağısı kalabalıktır ey ihvanlar, aşağısı mahşerin kıyameti, aşağısı, akşam saat beş sularında, "dairelerin" çıkış saatinde "Bebek-Eminönü" tramvayı gibi tıklım tıkış, haydin inişe geçelim, dikine dalalım ve "Fülürya"da, şortu kemerli, takunyası atkılı, sarı saçları bukleli, kaşları hilal bir Feriha Tevfık bozmasımn, bir Naşide Saffet taklidinin, bir Keriman Halis "subretinin" yanına konalım... Ardıç kuşu bu, başka ne yapacaktı ya? Bu hanım, bizim pederin gençliğinde kolundan tutup Garden Bar'a attığı, attığı da tastamam yüz kırk beş kuruş hesap ödeyip iflas ettiği, oradan alıp bir seksen kuruş daha masrafa girip Gloria Dans İstüdyosu'nda kemiklerini kakırdattığı dilberlerden midir acep?... Bunların kukusu da kaymak gibi tıraşlı, soluk pembe, daha gün yüzü, bitirim parmağı, it kopuk falçatası görmemiş, 1930 modeli!

Hanım kız, dimdik ve de ellenmemiş irice göğüslerine kadar tuzlu

suyun içinde, azıcık yalvarıyor da pek de lafı ileri götürmeye de niyetli değil: Ohh, lâkin, yapmayınız, pek ayıp oluyor, bakınız bay... Sonra elâlemin ağzına sakız oluruz, bakınız bizi temaşa ediyorlar, durunuz, elinizi oradan çekiniz, oh lâkin... Yaramaz çocuk!... Etmeyiniz diyorum size, siz hiç lakırdı anlamaz mısınız kuzum?

Behemehal elini çekiniz, eyy, şu halde sizi terketmekliğim iktizadır! Derhal plajı terk ediyorum ve evime avdet ediyorum!

Be adam, neden kendi gençliğinin o dapdaracık hücre gibi iki metreye iki metre bacağını atsan kapıya çarpar kolunu sallasan duvara değer "mekânlarında" aygırsamış kısrak gibi düzüşen Nil misali hatunlarını anmıyorsun da, ille eskiler, ille bin yaşında, babaannem yerinde kadınlar... Ne yapalım, geçenlerde gittim bir zamanların o anlı şanlı Moda Plajı'na baktım, ahşap kabinler, toprak yığınları, atılmış eski terlikler, patlak PVC su şişeleri ve kırık çatallar, üzerinde kırık dökük kalmışlardı, bir de uzaktan uzağa ızgara balıkla kafa çeken Ömer'den yükselen mis gibi anason kokusuyla, Ayşe'nin sürme gözlü köpeği Kontes'in kesik, hüzünlü havlamaları mı, sanki hayvancık da Moda'nın o çoktan unutulmuş gitmiş görkemli günlerinin geri gelmezliğine ağlıyor... Burada bir zamanlar kızların kafalarından aşağı çuval geçirip bacak güzeli yarışması yaparlardı, ucuna yetişebildik, yaşımız tuttuğu kadarını izledik, tabii oradan hayda "tek kürek Yalova"!

Ya o Haylayf Plajı'nda, (dikkat isterim, High Life değil, Haylayf!) milleti kırıp geçiren namlı kıyı kumsal ağır işçileri, Pola Morelli, Diclehan Baban, Üftade Kimi üçlüsü, saçları tekmil oksijen?... Dinsizlikten değil, yersizlikten, ahşap kabin delikleri Yeni Sabah, Vatan, Zafer gazetelerinden koparılıp lokma gibi çiğnenmiş parçalarla tıkanıyor da, içeride, artık kızın "mood"una, çevrenin gürültüsüne, röntgenci miktarına, oğlanın o günkü bel kuvvetine göre ister grekoromen, ister serbest güreş tutuluyor!

Efendim, o devirde kalite vardı... Öhö... Şimdi Ataköy C Motellerinde bile o kaliteye rastlanmıyor derler. Tekin Aral'ın o yaza yaza suyunu çıkardığı, serüven üç-beş ama bin beş yüz olmadığı için de uzun süredir artık asparagasa yattığı Salacak bitirimleri, Piç Yavuz, Camgöz Taci, Tilt Mahmut şimdilerde nerededirler, saçlarının tümü mü dökülmüştür yoksa tepeden mi açık, sakallarının kaçta kaçı ak pak, BağKur'dan mı yoksa Sosyal Sigortalar'dan mı emekli oldular kimbilir?

Hayır, canım daha daha, daha da eskilere inmek istiyor.

* * * * *

İşte bakınız, Haydarpaşa Deniz Hamamı'na, Galata Köprüsü'nden kalkan "vaporla" eski Pera'nın piyasa malı yosmaları damlıyorlar... Sermet Muhtar rahmetlinin (Alus) lafına kulak veriniz, "evvela rıhtım boyunu keskin bir lavanta kokusu kapleor", o zamanın gözde kokuları bunlar, öyle şimdiki gibi Anadolu'nun buram buram otlu peynir, ekşi yorgan teri ve de yün dolaklı ayak kokan Malabadi marka kıro parfümü değil, Opponax, Mille Fleurs, Thisbe gibi halis muhlis Paris kökenli kokuları... Ellerinde hamam takımları, upuzun bir karılar konvoyu, bir kafile, alayı düzgünlü, allıklı, rastıklı, sürmeli, püskürtme benli, iki dirhem bir çekirdek, sekiz bilmem kaç "vaporuyla" iniyorlar deniz hamamına... Hele içlerinde bir haspa var ki, gümüş gerdan, kaz göğüs, kar omuz, asma kabağı kollarla, zaptiye korkusuna bile kulak asmayan 1890 delikanlılarının uzaktan uzağa nefesini kesiyor! Gecesi tam elli kuruşmuş diyorlar, çok para!

Bu kadar gözü kararan gençlerden her şey beklenir, maazallah bunlar gidip gizli İttihad ve Terakki Cemiyeti'ne üye bile yazılırlar! (Seksen yıl kadar sonra aynı dertlerden muzdarip torunlarının gidip örgütlere girecekleri gibi...)

Ey ihvanlar, o sekiz bilmem kaç vapuruyla deniz hamamından gerdan kol gösteren âşifteler yüzünden, kimbilir kaç dedeniz, daha doğamadan güzelim Bursa işi havluların nemli kuytularına gömülmüş, artık kıymığı bile kalmamış, yerine beton rıhtımlar, kazıklı yollar, buğday siloları, liman vinçleri yerleştirilmiş Haydarpaşa kıyılarındaki tahta kabinlerin duvarlarında kalakalmıştır, hiç düşündünüz mü?

* * * * *

Peki, Halkalı treninden hasır şapkaları, uzun topuklu takunyaları, kollarında sepetleriyle, organze etekleriyle inen Demokrat Parti dilberleri, kimbilir bu satırların yazarının, yaşasalardı şimdi üniversiteyi falan bitirmiş de iş güç sahibi olmuş, eli ekmek tutmuş, hatta belki muhakkak çoluğa çocuğa da karışmış da bu fakiri de torun sahibi edip sevindirmiş kaç oğlan ya da kız evladının başını yemişlerdir, ya buna ne buyurulur?

Haylayf kabinleri, ("aile kabinleri" bunlar), kazıklar üzerinde denize uzanıyorlar. Hepsi ahşap. Hepsinin tekmil duvarında binlerce irili ufaklı delik, kimilerine huni yapılıp kâğıt tıkılmış ama, kıskanç babanın ya da kocanın gözünden kaçmış, keşfedemediği, aramaktan yorulup kendi haline bıraktığı daha nice nice delik deşik var: Boyuna göre birine gözünü uydurup elini de o zamanın paçalı mayosunun içine daldırıyorsun, umum Haylayf duvarları rutubetten yosuna kesiyor!

(Sonra memleket kalkındı, Haylayf ı aşağı tabakaya, ayak takımına terkettik, biz gidip Ataköy'e yazılıyorduk. Buranın kapısı bacası mermerdi, hem de ne güzel. Ama kulağı kesikler, röntgenlerini kestirmemek için buna da çözüm buldular: Tanıdık birisinden ödünç alman matkapla iki kabini birbirinden ayıran çift katlı geçmeli duvar "koni" biçiminde oyuluyordu, tıpkı apartmanlarda kapıların gözetleme delikleri gibi, yani bir tarafa minicik açılıyor da öbür taraftan gözbebeği büyüklüğünde: Dikizlenen hatunun farkına varması söz konusu değil, öbür yandan uydur gözünü, sal bileğini emektar matrakukaya, Allah ne verdiyse!)

Sanki mütarekede, Florya'da, Solarium Deniz Hamamı'na yazılan badem bıyıklı, vişneçürüğü fesli, yakası plastronlu dedelerimiz başka şey mi yapıyorlar, burada Beyaz Rus madamaları vardır ki bakması yürek döndürür, karılar bıngıl bıngıl, kollar paluze gibi, bacaklar "kadim Yunan" heykeli, üstelik kokaini çeken kıçını başını da olur olmaz açıp gösteri gösteriveriyor! El arabasından yorulan da, soluğu deniz hamamımn hemen yanında, Barba Anastas'ın baraka meyhanesinde alıyor, "düziko" rakı, yanında peynir, pastırma, yeşil zeytin, ançuvez, yirmi yedi kuruş.

O zamanlar gene de mayo giyiyorlar, hem de mayo denen nesne hayli gelişmiş, "modernize" olmuş: Artık o 1900'ün çuvala benzeyen, biçimsiz, şekilsiz kara cüppeleri, pek pek hoppaların giydiği koyu, kopkoyu lacivertler gitmiş; hatun yüzerken üzerindeki tuhaf giysi şişip arkasından Montgolfier balonu gibi onu izleyen, sırtüstü dönünce sayısı ikiye çıkan şişkinlikler tarihe karışmış... Vah zavallı dedecikler, bu şekilde gözüne ilişen kadının nesine, neresine "çekeceksin" babalık?

Onların yerine, kat kat farbalalı, üzeri minik minik çiçekli, muşambaya benzer bezden, dizkapaklarından hayli aşağıda gene tuhaf mayolar gelmiş, sonra onlar da gitmiş, Beyaz Rus madamalar, kolu, göğsü açık, eteği baldırların yarısında, bayağı cüretli şeyler giyiniyorlar. Rahmetli Sedat Simavi de, kalemine dolamış, bunlarla bir güzel dalga geçiyor mütareke basınında.

Ama, 1930'ların o eşsiz "Yedi Gün" dergisine nice nice dilberleri kapak yapacaktır sonradan, kızların resimlerini şakır şukur çekip getiren de Selahattin Giz ustamız! 1930 bitirimleri, bu arada bizim peder gibi, şakır şukur çekip getirecek başka şeylere takılmıyor ki adamcağız, ekmek parası peşinde, o hafta kapaklık konu bulamazsa Sedat Bey'den bir güzel fırçayı yiyecek!

Biz Ayten Çankaya'ya yetiştik, Puro-Fay reklamlarına bile çıkardı hatun, şimdi nerelerdedir! Adalar Güzellik Kralıçası, yıl 1954! (Pekii,

1947'nin Adalar Güzellik Kralı kim peki, Selahattin Hilav ağabeyimiz, felsefeci ve de yazar... Yar bize de iki tutam yakışıklılık verseydin de gençliğimizde Apollon, orta yaşlılığımızda yazar olaydık, gençliğimizde plaj abazanı, orta yaşlılığımızda yazar olacağımız yerde...)

Saçları dalgalı, gözleri iri kestane, duru güzel bir kızdı bu Ayten Çankaya, hem de nereden gülümsüyor, bir liraya satılan bir Çağlayan Yayını'nın iç kapağından: "Halk Plajı", yazan Samim Aşkın.

Samim Aşkın'ın, Kemal Abi'nin (Tahir) takma adı olduğunu nereden bilebilecektik ki? Rahmetli, o tadına doyulmaz üslubuyla çocuk imgelemimizi salaş plaj kabinlerinde koşturuyordu, işte şu anda, vaktiyle elden çıkarılmış da yıllar ve yıllar sonra kaldırım sahaflarından yeniden bulunup çok değerli bir hazine, eşsiz bir kalıntı, bir ermiş kemiği, sakal-ı şerif gibi kapılıp alınmış kitap, önümde, masamda: Balık etinde, mayosu bikini de üstü askılı bir fıstık, kollarını kaldırıp ensesine atmış, boşlukta bir yerlerde gülücük saçıyor, tam kabinlik ve de "çekimlik"!

İçini aç, filinta gibi oğlanları şişesi yetmiş beş kuruştan ucuz şarap, yarıya yakını bildiğin el kınası, kötü kubar, kırık plakayla kandırıp kabine atan Şükran Abla'ya dal git... İri kalçalı bir kadın bu Şükran Abla, eski kaşarlardan, bacağının alt yanı varisten mermer damarı gibi şahrem şahrem, saçı da artık o zaman Wellaton mu, Tokalon mu bilmem, kelek boyalıdır.

Bu işler 1953 yılının işleri. Şükran Abla gençliğinde böyle değilmiş elbette, gözleri yeşil, derisi buğday, etine dolgun ama ufak tefek, hele yanaklarını çukurlaştıra çukurlaştıra bir "olmaz" demesi var ki, karı olmaz demiyor da, sanki, gel beni hemen sırtüstü yatır diye yalvarıyor!

Davut Bey de o zamanlar Davut Bey, yani yıl 1933 falan, kalıplı, alımlı, çalımlı adam, saat, kordon, köstek, kol düğmesi yirmidört ayar altın, yüzük elmas, kravat iğnesi "hakiki" inci, kravat "safı" ipek de takım elbise İngiliz kuponu, altı liraya Galata'da Kozmidis dikiyor...

Davut Bey Şükran'ı on dört numaralı kabine "düşürmüş" o tarihte. Dikize yatanlar, karının zangır zangır titreşip tahta duvarları yumruklamasını, saltanatlı kalçalarını kaldıra indire sediri dövmesini, Davut Bey'in güneş yanığından Fransız köselesine dönmüş sırtını Carmen kırmızısı boyalı sivri tırnaklarıyla çize çize kanatmasını anlata anlata bitiremiyorlar, yirmi yıl sonra, 1953'te...

(Yok, azıcık da ben ekledim, kusura bakma Kemal Abi, umarım cennet mekânından bana kızıp homurdanmazsın... Hem, baksana, yıl 1953, fakir o vakit nerelerde? Fakir o vakit, Avanak Avni'nin gençliği misali, komşu teyzelerin etek altlarında karanlık kuytularda geziniyor! Zararsızdır, hap kadar bebek, elleşmeyin gezinsin ayol... Heh he, siz öyle sanın, o piç büyüyüp adam olacak da otuz sekiz yaşına gelecek, vallahi o zamanlar Playmen diye de bir dergi çıkar, oraya tutup bunları yazar mı yazar!)

Ama şimdi yıl 1953, Şükran, "Abla" olmuş, kalçası ağır, bacağı kalın, rimeli ucuz, allığı kötü, iştahı hiç kesilmemiş, yaş ilerledikçe erkeğin tevellütü de düşüyor, artık yirmiden yukarısına dönüp bakmıyormuş diyorlar.

Davut Bey mi? O çoktan beridir tuvalet ispirtosu içer, menekşeye talim ediyor, boyalı ispirtonun üzerine bir de afyon yutar, kirden kapkara "atlet fanilasıyla" geziyor, fosur fosur çektiği kötü Bafra, tütünü dökülür Birinci... Göğsü hırıl hırıl, derisi pörsüyüp sarkmış, döküntü pantolu kemer niyetine iple bağlı, ayağında o zamanlar daha "Tokyo" icat edilmediğinden, bildiğin takunya, altı tahta da üzeri kamyon lastiğinden kesilmiş. Denizden çıkanlara ayak yıkamak için kovası yirmi beş kuruşa "iyi su" taşıyor. Davut Bey, halk plajının kıyısına vurmuş bir insan kalıntısıdır.

(Azıcık daha yazıyorum Kemal Abi, senin sayfana sayfa eklemek haddimize değil ama, tutamadım kalemi.)

Eh, o zamanlar dikize yatan bile edebiyle yatardı, röntgenin de bir raconu var. Gözucuyla bakıyorlar, komşu kabinde el arabası giden de sessiz sedasız işini görüyor... Şimdilerde, günahı İstanbul'u katledenlerin boyunlarına, herifin kıçına giyecek mayosu bile yok da, kirli patiska, "Amerikan bezinden" iç donuyla gidip seriliveriyor kuma, bir de suya girdi miydi ıpıslak oluyor mu sana sadrazam donu gibi paçalı çakşır, haydaa, dürzünün takımı taklavatı her bir şeyi bir tamam meydanda! Kuma yüzükoyun uzanıyor da artık bir daha sağ yanına, sol yanına, sırtı üstüne dönemiyor, dönse, Nazilli acuru gibi şekilsiz ve en az sahibi kadar kıro bir fazlalık, paçalı donun arasından pişmiş kelle gibi sırıtacak!

Bu develer elbette öyle yüzme müzme de bilmezler, bellerine "şambrel" takıp çimmeye uğraşırlar, yere vurdukça çınn çınn çirkin ve de görgüsüz bir ses çıkaran plastik topla oynarlar, birbirlerinin sırtına binip güreş ederler, birbirlerine kum atarlar sonra, çaktırmadan karının üzerine atacaklar da, karıdır, bu ince asılmadan pek hoşlanıp, hadi gel bari koçyiğidim, tekem, hırpala beni, kır kemiklerimi

kabinde, diyecek. Hesap bu.

Bir kadının çevresine on dört kişi çember yapacaklar, sonra da kirli donları, kalkmış fazlalıklarıyla denize koşup, sol ellerinin baş ve işaret parmaklarıyla burunlarını tıkayıp suya atlayacaklar, patlıcan kabuklarının, konserve tenekelerinin, insan dışkılarının ve kullanılmış Amor marka prezervatiflerin arasına.

Öyle ya, bir kesim yamyam, kabinde karıyı becerdikten sonra kaputunu çöp tenekesine atacağı yerde efendi gibi, denizin ortasına bırakıyor, dalgacıklarla nazlı nazlı salınsın diye! Gören anlayacak ya iş bitirdiğini, marifet yaptığını. Yahu yoksa düpedüz suyun içinde mi hallederler?... İyi ama, İstanbul'un denizi serin ne de olsa, iki daldın mı, senin emektar, kavanozda gereğinden fazla bırakılmış hıyar turşusuna, alt takımlar da çuval dibi kalıntısı Beykoz cevizine dönmüyorlar mı? Bre kardeşlik, o sodyum klorür, manganez, hidrojen, defteriyum ummanının ortasında ne ara, nasıl havaya diktin de bombiliyi, hatunun boşluğunu şıpın işi alıverdin?

* * * * *

Olsun, gene iyi, hiç olmazsa, ünlü fıkrada olduğu gibi, "haşşöyle, insana alışsınlar biraz" diyeceği geliyor kişinin, insana derken kadına tabii.

Çünkü efendim, Evliya Çelebi ağababamız da zikreder, bu denize girmeler eskinin, çok çok eskinin işleri İstanbul'da aslına bakarsanız, "İstanbul'un Kumkapusu'nda, deniz melekleri oynar" buyuruyor pirimiz Seyyahatnamesi'nde ya... Bu melekler kanatlı değil, kukulu hiç değil, mis gibi oğlan bunlar be, oğlan! On yedinci yüzyılın ilk yarısının namlı kulamparaları, "Kumkapusu'na" gidip, beline peştemal bağlayıp serinleme ayağından mahcemal seyrine yatıyorlar!

Şükür, üç yüz elli yılda kadına terfi edebildik.

Ama fakirhanede, ama otelde motelde, ama deniz hamamında, plajda, elverir.

Peştemaldan iç donuna, oradan Zeki Triko ya da Yeni Karamürsel ya da Yıldız Konfeksiyon mayolarına da geçiş yaparak bu alanda da iyi kötü çağ atlıyoruz.

Yüzyıllar önce Kumkapı'da, Kâğıthane'de, Salacak'ta, Çardak İskelesi'nde, Salıpazarı'nda çimilirdi, 1850'lerde kiralık peştemal uygulaması başlatılıyor, isteyene düpedüz don da var, kira bedeli bir kuruş! Reşat Ekrem (Koçu), yanıbaşlarında, arası tahta perdeyle

ayrılmış kadınlar kısmından denize girenlere gözucuyla bakmaya kalkanı zaptiye neferinin budaklı kızılcık sopasıyla kovalayıp bir temiz ıslattığını da eklemeden geçemiyor.

Yahu bizim dedeler, mütarekede, Florya'da Barutçu Çiftliği önünden anadan doğma, şallak mallak çimip şinaverlik eden İngiliz askerlerinin de besili, pembe, güneşte ıstakoza dönmüş mabatlarını dikizlerlerdi!

* * * * *

Sonra, kadına doyduk. Her gece "vazife yapar gibi" içlerine girmek zorunda kalmamak için, daha doğrusu, pekâlâ zorunda olduğumuzdan kelli ara sıra da görevden kaytarmak, arazi olabilmek için, başağrıları, yorgunluklar, gündüzden müdürle, amirle, şefle kavgalar, yazılacak raporlar, düşünülecek kampanyalar, tasarlanacak romanlar icat etmeye koyulduk... Ara sıra, kırk yılda bir, keyif olsun diye, (yok canım, ikiyüzlülük etmeyelim, kırk yılda bir değil elbet, hadi ayda bir falan), yeniyetmelik günlerimizin o eski alışkanlıklarına, özlemlerine geri dönmüyor değildik, elle yazıyor, maslahatı tokatlamıyor değildik de... Artık o eski kadınlar yoktu, burnumuzu sızlatan, ulaşamadığımız, ulaşmamızın söz konusu olmadığı o eski kadınlar... O eski yazların ılık güzelleri...

Artık, gıcırdayan tahtalar üzerindeki tabanı oyuk, beş parmağı beş yerde, ıslak ayak izi kalıntılarını, kabinlerin önündeki su yolunda yavaş yavaş biriken kumları, kumanya torbasından çıkarılıp kesilen karpuzun iki parçaya bölünürken verdiği o tuhaf ama bildik, dost sesini... Bacağımızın yeni yeni bitmeye başlamış kıllarına yapışan karpuz çekirdeklerini, bira bardaklarının ağzında birikmiş köpük tortularını, yol yol bardağın dibine inen bira kalıntılarını... Uzaktan burnumuza çalınan patlıcan kızartması kokusu, Silivri ya da Kanlıca yoğurdunun kaymak tadını, patates kızartmasının yanında ızgara köftenin, o denizin tuzu dudaklarında artakalmış tadılan lezzetini...

Bütün bunları, bütün bunların benzeri birtakım hoşlukları, özlemleri, anıları yaşamak için güney kıyılarına inmek gerekiyor. Artık bunlar burada yok, çünkü İstanbul buralarda yok artık, çünkü o eski Engin de yok.

O eski Engin. O eski yazlarda, o eski plajlarda, cızırtılı "hoparlörden" yankılanan Oh My Papa, J'Attendrai, La Paloma, You Mean Everything to Me gibi türküleri dinleyen, bir elinde Çağlayan Yayınları'nın bir liraya satılan kapağı cicili bicili bir kitabını tutan, Haylayf Plajı'nın aile kabininde, sundurmaya kurulup ara ara güneşlenmeye, ara ara okumaya çalışan, "hane halkı" cümbür cemaat

denize girdiği vakit de komşu kabindeki hatunun içeri dalmasını kollayıp gözünü, daha o zamandan miyop gözünü budak deliklerinden birine uyduran Engin.

Ya da Çırağan'da, giysilerini iki taşın arasına sıkıştırıp "beleşe" yüzen ve eve dönünce bir temiz sopa yiyen Engin.

Ya da, o daha doğmadan önce Cadı Bostanı tesmiye edilen Caddebostan'da, kayıkla açılıp, gazinodan yükselen seslere kulak veren, tabak çanak şıkırtılarının arasından, "şuh" kadın kahkahalarının, o zamanlar hiç erişmesi mümkün olmayan kadınların hiç ulaşması söz konusu değil kahkahalarının arasından, bir şeyler kapmaya çalışan Engin. Ya da, ya da, Büyükdere'de Beyaz Park Gazinosu'na hemen yanında yükselen plajdan çimilip gidilmiş de, Yasemin Esmergül, Bizet'nin "İnci Avcıları" operasından Nadir'in ünlü aryasını söylüyor o duru soprano gırtlağıyla, kırmızı pabuçlu bir tenor "Granada"yı okuyor, Ateşböcekleri, "Lüküs Hayat"tan tornistan "Yan Gel Keyfine Yassıada'da Bak"ı sahnede şaklatıyorlar, hemen "ihtilal" sonrasıdır.

* * * * *

Şimdi artık, Orta Asya'dan dört nala gelip denize bir kısrak başı gibi uzanan bu ülkeye bir türlü alışamayan, daha çadırının, pardon, apartman katının içinde cami gibi ayakkabısız gezinip penceresinden yatak çarşafı, kilim silkeleyen, kül tablasını döken soydaşlarımız, dört yanımız denizi kuruttularsa kabahat bizim mi? İçimizde, ruhumuzun derinliklerinde artakalmış vahşi bozkır türküleri gelip gelip kendini söylüyor, üzerimize çekilmiş ince kat uygarlık yaldızı kağşadı, sapır sapır dökülmekte... Deniz kıyılarından dağlara, steplere döner gibiyiz. Hoş, denizi ne zaman bir tür açık hamam, tatili ne zaman bir türbe ziyareti fırsatı, bayramı ne zaman bir el öpme vesilesi, mayoyu da ne zaman bir tür çakşır gibi algılamadık ki?

Kadını da, avluda salman, ya da ahıra bağlı Karakaçan'ın iki gömlek daha iyisi diye, elbette!

Tarabya mı buyurdunuz sözgelimi? Oranın adı, Therapia'dır efendiler, semtin adını bu şekilde söyleyen hepi topu üç bin kişi kaldı İstanbul'da, kelaynak kuşları gibi. Onlar da, "vatandaş Türkçe konuş" uyarısına uyup dillerini düzelttiler, Tarabya diyorlar, ama artık, yirmi yıl önce betonunda sanat güneşi Zeki Müren'in ana kıralıça gibi yayılıp yattığı plajına gelmiyorlar.

Palabıyıklı mösyöler, akça pakça tombul madamalar denizden çıkınca

kurulanıp Bomonti birası yudumlamıyorlar artık, eh, bizler de Ermeni dudularının tüyü gereğinden fazla abartılmış koltuk altlarını, bıyıkları yeni terlemiş kokoniçaları temaşa eyleyemez olduk.

Artık Gazi Paşa'nın Ülkü'nün elinden tutup gezindiği ılık kumlar da kalmadı. Heybeli'de çivileme yapacak bir İsmet Paşa da yok. Lido plajının dillere destan gecelerinden birinde "şehit" olan Ragıp Gümüşpala'yı hatırlayan çıkar mı?

Piç Yavuz'un, Camgöz Taci'nin, Tilt Mahmut'un o şirin hergeleliklerini sürdürebildikleri bir İstanbul'u elimizde tutabilseydik... Hani şu plajlarında, önceleri Eleni, Tassoula, Kaliyopi, Nıvart'ı... Sonraları Safiye Erol, Müzeyyen Sabit, Muazzez Neşet, Mualla Sabri gibi babalarının ya da kocalarının adlarıyla anılan "bayanları"... Daha sonraları Nükhet, Merve, Tiraje, Tijen, Melda, Yelda gibi Adnan Menderes zengini yeni sınıfın kızlarını dikizleyebilseydik...

Sündüs, Aşkım, Elmas, Vicdan gibi yellozlara da razı olacağız da, onlar bile kalmadı artık!

Ama işin kötüsü, güney kıyılarında da, ya kenef ibriği kılıklı mendebur İngiliz ya da "Alaman" karıları, ya lahmacun kabadayıları, ya da tırnak yiyen bunalımlı enteller var. Saint-Tropez, San Remo, Biarritz, Ostende, şarkısıyla bir zamanlar ortalığı kırıp geçiren Portofino, Copacabana, İpanema, Bahia gibi plajlar bizim boyumuzun çok üzerinde. Oraların kadınları da.

Daha yazın başındayız ama, nedense İstanbul plajları, hele İstanbul plajlarının dilberleri deyince içimden hep, paslı, bırakılmış, katlanıp atılmış demir iskemleleri, sökülmüş şemsiyeleri, soğuk kumsal üzerinde minik delikler açan yağmur damlalarını, salaş ahşap üzerinde tıkırdayıp duran o yağmur damlalarını yazmak geliyor...

O günler de bir günlermiş, o kadınlar da bir kadınlar.

# KOKULAR VE KUKULAR

Esselamünaleyküm ve rahmetullah... Ey erbab-ı müsakeşe, biz bu ay haberi kimden verelim? Biz bu ay haberi, Şeyh Said Ömer Bin Muhammed El Nefzavi Hazretleri'nden verelim, kendisi gayetle derin bir hoca olup nefesi kuvvetli, topuğu dermanlı, zihni keşuş, beli, hele hele beli imanına kadar muhkemdir!

Hemen Mevla rahmet eyleye, Şeyh Hazretleri, fî hicrî 925 senesinde kaleme almış bulundukları (gâvur hesabıyla 1509 oluyor efendim, Bayezid-i Velî'nin son saltanat yılları, Yavuz sanıyla ünlenecek Birinci Selim'in Osmanlı tahtına hoplayıp çıkmasına üç yıl var...), El Raud-ül Atir nam mufassal ve dahi ilmî eserleriyle dünya durdukça anılacaklardır, mekânları cennet olsun!

Kitabın Türkçesi, Kokulu Bahçe; içinizde okuyup hatmedip yalayıp yutup bir tamam ezberine almış da sular seller bülbüller gibi durup durup şakıyan kulağı kesik boldur elbet. En azından adını duymuşsunuzdur, hadi hadi...

Heh heh, sizin okuduğunuz "makaslanmış" çeviri, fakirde aslı var, Arapçası değil tabii canım, Sir Richard Burton "tercemesi", 1886... Bu Richard Burton pek muhterem bir İngiliz soylusu olup okur-yazar, âlim, fazıl adamdır, bizim menekşe gözlü, koca memeli Elizabeth Taylor'ın toprağı bol olsun bilmem kaçıncı kocası, oyuncu makulesi, tiyatoracı taifesinden Richard Burton'la karıştırılmaya.

(İmdi, Burton 1509 diyor ya, Alaman ulemasından, Tübingen Darülfununu müderrisi Seybold da, hayır efendim, işbu risale miladî 1394 ile 1433 yılları arasında yazılmış olmak lazım gelir diye tutturmuş...)

Sizin o Ekicigil Yayınları mı, Başak Yayınları mı neyse işte, vakt-i zamanında kaldırım kitapçısından beş papel sayıp aldığınız mavi kapaklı Kokulu Bahçe'de, sözgelimi, kocasını kocasının eşeğiyle aldatan karının öyküsü var mı?

Keh keh, yoktur elbette.

Yaa, gene düştünüz fakirin eline, eh, başka türlü biz de her Allah'ın ayı Playmen dergisine üç-beş sayfa yazı attırıp üç-beş kuruş yolumuzu nereden nasıl bulacağız?

* * * * *

Rahmetli, Tunus'un Newzava kasabasında doğup büyümüş. İlm-i hukuk, ilm-i edebiyat ve de ilm-i tababetten çaktığı için Tunus Beyi tarafından kadılığa tayin edilmiş, demek ki bu arada da Tunus dilberlerinin ve de oğlanlarının ilmini yapmayı ihmal etmemiş, şeyh hazretleri bu işin kitabını yazıyor kitabını, daha ötesi var mı?

Eski yazıyla kamış kalemi mürekkep hokkasına batıra batıra ve de kamışından ballar damlata damlata yazıp çoğalttığı kitap o derece kıyl-ü kaali mucip olmuş ki Tunus taraflarında, Bey, bakıyor olacak gibi değil, Said Ömer Bin Muhammed hergelesini kadılık görevinden almak zorunda kalıyor!

O zamanlar ak sakallı bir dede olsa gerek, ama aklı fikri kadın kukusuyla oğlan poposunda dürzünün...

Hakkını da yemeyeiim, iyi ki yazmış, ellerine kollarına ve dahi kamışına sağlık (kalemden sözediyorum, ya siz ne sanmıştınız?), dünya edebiyatına muhteşem bir eser kazandırıyor böylece. Kokulu Bahçe, tıpkı Vastyayana'nın Kama Sutra'sı gibi, ya da Kalyana Malla'nın Ananga Randa'sı gibi bir "seksoloji şaheseri" sayılıyor... (Şeyh Hazretleri ile müsakeşe vadisinde başa çıkabilecek iki kişi tanıyorum, birisi merhum Kutbüddin İznikî Efendi Hazretleri, Mürşid-i Müteehhilin, "evli Müslümanlara rehberlik" risalesi Türkiye Cumhuriyeti'nin dört bir yanında mütedeyyin kitapçılarda ücreti mukabili satılmaktadır. Öteki de bizim İbrahim Efendi, 1680 yıllarının Umum Hamamlar Kethüdası'dır, yani sizin anlayacağınız, Osmanlı İmparatorluğu Hamamlar Genel Müdürü...)

Tabii Batılıları da hiç yabana atmamak gerek, Giovanni Boccacio ustamız o anlı şanlı Il Decamerone'sinde ne yakası açılmadık öyküler aktarır... Hemen aklıma üşüşüvereni, bir Pier Paolo Pasolini uyarlamasından görüntüler, hani şu "koli keserken" başı taşla ezilip öldürülen hötöröf İtalyan yönetmeni... Karı âşığıyla oynaşırken kocası sökün ediyordu da, karıdır, tuttuğu gibi herifi aynen avluda durup duran koca fıçının içine... Yok, pardon, kocasını bir punduna getirip "herif herif, fıçının dibi delik, cidarı su kaçırır, sen kahve köşelerinde pırafa oynacağım diye oyalan, ben burada karı başıma dövünüp durayım, reva mıdır" numarasıyla fıçının içine sokuyor, fıçının boyu adam boyundan yüksek, adamcağız elinde tokmak fıçının içinde sağı solu pekiştirip berkitiyor, bu arada da, bitirim, "asıl tokmakçı" oynak karıya arkadan yanaşıveriyor... Bundan sonrası seyreyleyeni gülmekten donuna ettirir, karı bitirim hergeleye direktif veriyor, sanki fıçıyı onaran kocasına yol gösterirmiş ayağından, sağa çek, sola at, az

geri, tamam, şimdi bastır, yok, çıkar bir daha sok (çiviyi!) vur, vur, ellerine sağlık, bir sağa bir sola... Garibim boynuzlu da içeride elinde çekiç, aman da ne hakikatli karı diye diye, fıçı onarmakta, fıçının dışında da delgi burgu çalışmaları alıp yürümekte...

Her neyse, bırakalım Bokaçyo nam kefereyi, din kardeşimiz Sait Ömer hergelesine dönelim... El Raud-ül Atır vel Nüzhet-ül Hatır risalesine... Klasiklerden biri, tıpkı... Celalüddin El Süyuti Hazretleri'nin Kitab-ül İzah fi İlm-ül Nikâh adh eseri gibi... Türkçe'ye çevirmeye gerek var mı bunu?

El Süyuti Hazretlerinin derin incelemesinin ilk sayfasına takılalım geçerkene: "Elhamdülillah... Bakirelerin göğüslerini çiçekleyen, apış aralarını erkek çekiçlerinin dapdaracık örsü kılan Tanrı'ya şükürler olsun!"

Vay vay vay vay... Ulan bunların yatacak yeri yok be!

Gene aynı bilginin, Kitab-ül Nevazir El Ayk fi El Nayk, yani ya, Çiftleşmenin Yeşil Görkemi... İbn-i Kemal namıyla maruf Ahmed Bin Süleyman'ın Kitab-ül Munakaka vel Mufataha fi Esnaf-ül Cima ve Alatih adlı yakası açılmadık yapıtına hiç dokunmuyorum.

* * * * *

Efendim, şeyh hazretleri ballar damlatan kamışıyla, kadının kukusunu çölde seken ceylan ayağı izine benzetmekle işe girişiyor... Bir görüşe göre de aslan ağzını andırırmış (Allah Allah, on altıncı yüzyılın Tunus taraflarında yaşayan Arap karılarının ne özellikleri varmış da haberimiz yok), ne babayiğitler yalayıp yutmuştur bu derin kuyu, bu dipsiz mağara diyor Nefzavi... Yirminci yüzyılda bunu halk arasında, "dibini kim bulmuş oğlum" şeklinde telaffuz ediyorlar.

Hemen ardından, Şeyh Hazretleri, vakvakları ürkütmeyelim, durup dururken kitabımızı toplatmayalım, günaha da girmeyelim niyetiyle olacak, eklemiş: La İlahe İllallah, Muhammeden Resulallah!

Tövbe tövbe...

Arkadan da, tam tatlı-tatlı kukulardan mukulardan sözederken, elhamdülillahi rabbülalemin, vel rahmanülrahim, euzübillahi mineşşeytanirracim, işte amentü billahi vel kütübihi ve basübadel-mevt falan filan gidiyor!

Bunun hemen arkasından, Tunus Beyi Abdülaziz'e yağlama yıkama faslı. Sen olmasaydın biz ne halt ederdik yâ Abdülaziz El Hafsî

efendimiz, estek köstek...

Şeyh Said Ömer, kitabın ilk "provasını" efendisi Abdülaziz'e göstermiş, onayını ve de hayır duasını alacak, yediği haltın da farkında, azıcık kızarmış... Abdülaziz diyesi ki, oğlum, utanıp sıkılacak bir şey yok, burada yazdığın her şey bir tamam doğrudur, yalnız, ben senin yerinde olsam şunları da eklerdim: Örneğin, çok küçük erkekliklerin boyunu uzatma yöntemleri... Karıların koltuk altlarından yükselen kötü ter kokularını giderme yolları...

Vay be, Tunus Beyi'ne bak!

Önsözün sonunda Ömer Said diyor ki, "talebeye kolaylık olsun diye kitabı yirmi bir bölüme ayırdım"...

* * * * *

Buradan, Abdülmelik Bin Mervan ile karısı Leyla üzerine birtakım kıssalar "naklettikten" sonra zurnanın zırt dediği yere geliyor efendi hazretleri: Erkeklik organının muhtelif boylarına dair... Makbul cinsi on iki parmak boyunda imiş! Altı parmaktan kısası yaramaz diyor Nefzavi, kulak asmayın! (Sir Richard hemen not düşmüş, efendim malum-u âliniz bunlar Arap'tırlar, diyor, bizden azıcık farklı olurlar, öyle hemen üzülüp aşağılık duygusuna kapılmayınız... Bu laf herhalde tıfıl İngiliz erkeklerine!)

* * * * *

Bu arada Hamdune ile Behlül arasında geçen birtakım ince işler ki, burada zikretmeyelim... Hamdune'nin göbek çukurunu altın kupada inci tanesine benzetiyor üstad, (kupa da lenger gibi göbek), Hamdune de "Behlül'ünkini" eline alıp ona mükemmel Arapça sesleniyor, Ey Behlül'ün zekeri, ben çok gördüm ama senin gibisini ne gördüm ne de işittim!

Behlül fişi takıp işi bitirirken de failatün failatün failatün failatün failatün vezninden gazeller patlatmakta ki duyana parmak ısırtır.

Kalkınca, Hamdune uygunsuz yerlerini ipek mendille silip temizlemiş, siz de öyle edin diyor Nefzavi.

Şimdi, sıkı durun, Hamdune demiş ki, her fercin ağzında, oraya ilk girecek adamın adı yazılıdır kadir Mevla'mın kerameti ve de marifetiyle!

Yahu, bal peteğinde Arap harfleriyle elif, lamelif, hı buldular, onu

duyduk da, Hamdune'nin bilmemneresinde Behlül yazdığını işitmemiştik bugüne kadar!

* * * * *

Buradan, üstad-ı muhterem, makbul kadın çeşitlerine bir geçiş yapmış. Bunun iyisi tombul ve şehvetli olanıdır, diyor, gözleri Habeş karası, saçı siyah, alnı açık, çenesi "beyzî", diliyle dudakları koyu kırmızı, gırtlağı uzun, ensesi sağlam, vulvası etli olmalıymış... Girişi dar olacak ama kaygan olmayacak, kötü kokmayacak, yumuşacık ama ılık...

Şeyh diyor ki, böylesine önden yaklaşırsan hayran kalırsın, arkadan ise zevkten ölürsün!

Diyor ki, mindere oturtup bakarsan cami kubbesine benzer de, ayağa kaldırıp seyrine dalarken bayrak direği gibidir.

Öyle yerli yersiz ağzını açmaz, diyor, vara yoğa da gülmez, ikide bir "ay ben komşuya gideceğim" diye evi bırakıp çıkmaz, komşu karılardan kendine ahret kardeşi edinmez, kocasından başkasıyla görüşmez... Halt ettin Ömer Said Efendi şincik.

Güzel kokular sürünür, dişlerini de sumakla ovarmış karının iyisi. Bak buna bir diyeceğimiz yok.

* * * * *

Arada kıssalar hisseler falan, sıra erkeklere öğütlere geliyor. Şeyh diyor ki, aman oğlum, karıyı görür görmez üzerine saldırıp iki sürtüp memesinin arasına getirme, başın döner, miden bulanır, göğsüne ağırlık çöker, torbaların ağrır!

Zaten, diyor şeyh, bu gibi tereslerin pipisi de kısa, ince ve gevşek olur, bir halta yaramaz! Ey taife-i nisvan, zinhar buna benzer kaltabanlarla yatağa girip altlarına yatmayınız, hevesiniz kursağınızda kalır da ferciniz alev alev yanar, kasıklarınız tutulur alimallah...

Abbas derler bir herif varmış, bunun zekeri pek kısaymış, karısı da inadına şişman, kadın komşulara dert yanıyor, kadın varlıklı, Abbas çulsuz, ne halt etsin? Bir bilene danışmış, bu "âkil" kişi Abbas'a demiş ki, behey gafil, bilmez misin ki kadın kısmının dini imanı apış arasındadır?

Sonra adam Abbas'a bir "iksir tarifesi" vermiş, Abbas da eczacıya bunu yaptırıp "terkibi" içmiş, mesele kalmamış, karı koca sulh olmuşlar... İmdi, şeyh hazretleri bunu ne demeye anlatıyor? Kadınların imanının

nerede olduğunu bir punduna getirip söyleyebilmek amacıyla olsa gerek.

Şeyhin bir de "yaramaz karılar" listesi var, bunlar, gözbebekleri küçük, dişleri çürük, boynu cılız, memesi sarkar, kukusu da hem fallaş gibi, hem de soğuk olurmuş! Zaten, diyor Nefzavi, bunların ayağı da büyüktür.

Yerli yersiz fıkırdarmış bunlar, ocakta ateşte yemeği bırakıp komşuya dedikoduya koşarlarmış, yalan konuşur, kocasının kuşağından kesesini karıştırır, cümle "Müselmana" yakışıksız sözler sarfedermiş, üstelik, diyor şeyh, kovarsın gitmez mendebur!

Hemen Allah cümlemizi böyle karıdan muhafaza buyursun, amin, diye de ekliyor.

Nefzavi buradan çeşitli birleşme şekillerinin ayrıntılı anlatımına geçiyor da, o çağda kimsecikler doğru dürüst fizyoloji bilmediğinden, uzun uzadıya "kadının belinden" dem vuruyor, vajina salgısını "kadın spermi" sanırlarmış dedelerimiz... Aman efendi oğlum, diyor üstad, işini bitirmeden dışarı çıkarma, öyle bir girip bir çıkmak ne sana ne kadına keyif verir, işi bağladıktan sonra da öyle birdenbire davar gibi kaçma hemen, dikkatlice çek, yatağın sağ yanına uzan, kadın dediğin öyle katır becerir gibi becerilmez, saçını okşa, kulağına bir-iki hoş laf et, et ki o da mutlu olsun...

Hey gidi koca bilgin! 1509 yılının Tunus'undan, 1989 yılının Türkiye kırolarına sesleniyor!...

* * * * *

Kadını yatır diyor efendi babamız, kendine çek, dudağından öp, ısır, memelerini, göbeğini, baldırlarını yala, onu kollarında sık, çünkü onun da nefsi vardır, yalnız kendini düşünme ey eşşoğlueşek!

Burası çok makul. Ama sonra saçmalıyor: Ulema der ki, elini karının fercine koyup, elhamdülillahi rabbülalemin, vel rahmanirrahim, falan, sıkı bir dua et ki doğacak çocuk erkek olsun.

Cimadan sonra yağmur suyu içme, böbrekleri yorar. (Ne ilgisi varsa?)

Kadını yan yatırıp yapma, diyor üstad, çünkü bu "pozisyon" romatizma ve siyatik ağrılarına yol açar! (Bilmem valla, ne dersiniz?)

* * * * *

Doğacak çocuğun cinsiyeti ne olacak? İşte, yüzyıllar boyunca milyonlarca kadınla erkeğin kafasını kurcalamış ve kurcalayacak soru... Bu konuda halk arasında bazı yerleşik kanılar mevcut, örneğin mesela, derler ki içeri girince sağa atarsan oğlan, sola atarsan kız olurmuş! (Daha "bilimsel" açıklamaları da vardır meretin, işte efendim foku fokudan üç gün önce tuzlu yemeye koyulursan bilmemne oluyor, falan...)

Bakalım Şeyh Said Ömer Bin Muhammed El Nefzavi Efendi Hazretleri, derin ilimleriyle, bu mes'ele hakkında nasıl bir fetva buyuruyorlar?

Diyor ki rahmetli, iş-i nûş'dan sonra hatunun ferci birdenbire kupkuru kesilirse anla ki Cenab-ı Hakk'ın izniyle onu gebe bıraktın! Baktın ki karının ikide bir uykusu geliveriyor da bir köşeye kıvırılıp yatıyor, bir uyudu mu da top atsan uyanmıyor haspa, ondan sonracığıma, "kal'a kapusu" öylesine daralıp büzüşüyor ki koçbaşıyla zorlaşan nafile, duhul edemiyorsun... Üstüne üstlük meme uçları da kuruyup kararmış, anla ki hamile...

Laf arasında, geçerken, şeyh hazretleri bir de şunu eklemiş: A benim eşek oğlum, bütün bunları da farkedip çakamıyorsan, aybaşı durumuna bak, eğer âdet görmüyorsa kadın hamile demektir.

Sağol be baba! Bunu hiç duymamıştık!

İmdi, diyor ki baba, karı dokuz ay on gün zarfında güzelliğini yitirmez, ikide bir ay başım ağrıyor ay kıçım ağrıyor diye mızmızlanmazsa, doğacak çocuk erkek olacak demektir.

Erkek çocuğa gebe karının meme uçları da dokuz ay on gün boyunca koyu kırmızı olurmuş. Burnu kanarsa, hemen hangi deliğin kanadığına bakacaksın, burnunun sağ deliği kanarsa çocuk erkek, sol deliği kanarsa kız çıkıyormuş!

Tersine, baktın karı gebeliği sırasında ikide bir hastalanıyor, yüzü solmuş, üzerine sinir gelmiş, vara yoğa kızıp dırdır eder olmuş, karnı ağrır, cildi sararır, kıçının sol yanı durup durup tutulur, anla ki diyor Nefzavi, kız babası olmak üzeresin, üzülme, sağlık olsun, hayırlı evlat olsun da kız olsun ne yapalım...

Gene buyuruyor ki, karının gebe olup olmadığını bir türlü çözemedin, yapacağın tek şey var: Gece yatmadan önce hatuna bal şerbeti içir, sabaha varmadan karın ağrısı tutarsa gebe demektir. Karnının sağ yanında bir ağırlık hissederse çocuk erkek, sol yanına çekerse kız anlamına gelir...

O da olmadı, diyor üstad, kavun kıçı koklar gibi memesini kokla. Ortalıkta daha süt müt yokken memesi süt kokuyorsa erkek çocuğa gebedir!

* * * * *

Efendim bir de "Hint ulemasının tasvir ve dahi tafsil ettiği" birtakım şekiller varmış ki, Ömer Said, derin incelemeleri ye yılların deneyimi sonucu, bunları pek salık vermem diyor, buraya ancak gerçekleştirmesi mümkün olanları alıp zikrettim... Tabii, çeşitlere Arapça isimler de uydurmuş, örneğin Kama Sutra'dan geçen Ratirahasya (Aşk Sırları). Pançasakya (Beş Ok), Smara Pradipa (Aşkın Işığı) gibi Sanskrit marifetleri, burada, El Müttçfide (Kurbağa Usulü), El Seturi (Keçi Biçimi), El Lulabi (Arişimidis'in Tornavidası), Keşf-ül Astine (Mabad Keşfi) gibi şirin isimlerle anılıyor...

Zeker fercin içindeyken uygulanacak birtakım hareketler de var elbet, bunlar da, ayrıntısına girmeyelim, nizay-ül dila (kuyuda kova), el netahi (karşılıklı tokuşturma), hıyat-ül hüb (aşk kuyruğu) gibi numaralar...

Yahu, hergele üşenmemiş penis ve vajina çeşitlerini sıralayıp bunlara uygun birer ad da takmış, bizim aletin mesela El Hamama türü varmış, güvercin demek oluyor, ya da El Hiyade, terzi cinsi, ya da El Avame, yüzücü biçimi, El Avar, tek gözlü! El Furtas da var, kel kafalı çeşidiymiş!

Hanımlar hemen makaraları koyuvermesinler, onların da biçim biçim, Ebu Hoşime, minik burunlu, El Sükûti, sessiz, El Ouasa, geniş, El Mukavvur, dipsiz kuyu! El Addad, ısıran cinsiymiş, El Mensas emici, El Harr, kızgın, El Leziz, anladınız elbette, lezzetli demek oluyor...

Yaa, yıllardır oranızda taşıdığınız "küçük okuyucunun" (!) Arap Standartları Enstitüsü kategorilerinden hangisine uyacağını hiç düşünmüş müydünüz bakalım?

Bunlardan El Dekkak öylesine çekermiş ki kendisine yaklaşanı, iki testis birden içeri dalıp kaybolurmuş ossaat! El Sükûti'ye istediğin kadar gir çık, "ağzını açıp da tek laf etmezmiş!" (Vallahi uydurmuyorum, böyle diyor; kesin şamatayı ey münafıklar, koskoca şeyh hazretlerinden daha mı iyi bileceksiniz?)...

Mesela, El Muavine var... Erkeğin hiçbir harekette bulunmasına gerek kalmıyormuş, o kendisi getirip götürüyor, "muavinlik" ediyor!

Tabii bizim erkek milleti de bunun altında kalacak değil, oho-hoo,

bizlerde de ne marifetler var: El Tannana var, bangır bangır ses çıkarıyor, ya da çıkarttırıyor! El Hormak, kafasını sağa sola sallayıp kendi yolunu kendisi bulurmuş... El Ehlil var, kurtarıcı anlamına, çünkü efendim, aynı kadının içine üç kere girerse kadına bundan ikrah gelip hemen soluğu ilk kocasının yanında alırmış!

El Hurrate var, girmeden tak tak kapıyı çalarmış...

Ebu Laaba var, balgam söktürüyor.

* * * * *

Allah müstahakını versin Ömer Said Efendi.

* * * * *

Üstad, kitabının onucu bölümünde bu sefer hızım alamamış, eşek zekeri çeşitlerini de ballandıra ballandıra anlatmaya, sınıflandırmaya, övmeye koyulmuş... Neyse ki üç sayfa, kısa geçiyor, Tunus Beyi Abdülaziz'den fırçayı yemiş olmalı...

* * * * *

Hadi yürüyün bakalım, program buraya kadar, biletler yandı. Kitabın gerisi, ikinci cilt, ileride... İngilizce Granada baskısında bu birinci bölüm kırmızı kapaklı da, ikinci ve çok sakıncalı kısmı vişne çürüğü kapakla satılıyor. Bu bölüm, Lady Burton'un, merhum kocasının akıl almaz açık saçıklıkta çevirisinden yanakları pençe pençe kesilip yakmaya kalktığı sayfalardan oluşuyor...

İşte o ağaç dibi kıssası orada örneğin. Daha neler de neler.

Bir küçük örnek vereyim, ağaç dibinde uyuyan oğlan için kuşağının içinde bir hokkada sumak taşıyacakmışsın. Bildiğimiz sumak.

Neden mi?

İpucu verelim. Sumak, malum-u âliniz, ağıza bir tutam atıldığında, tükürük bezlerini çalıştırır!

Hay sen çok yaşa Ömer Said Efendi!